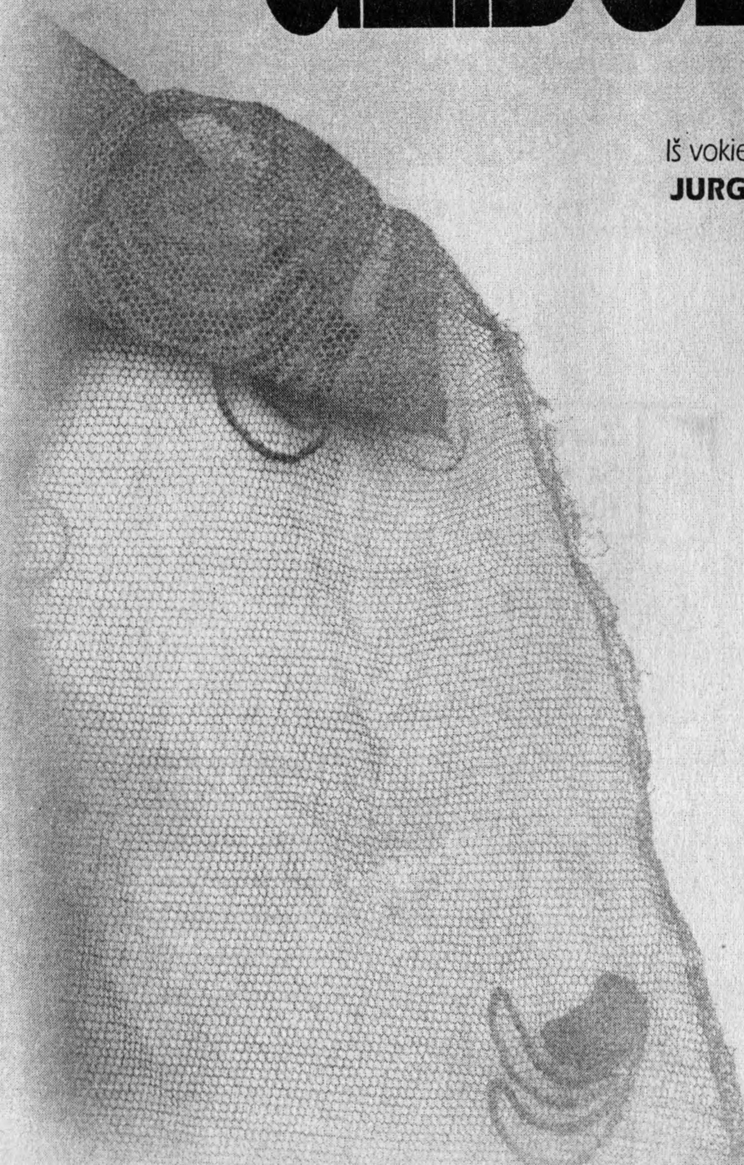
Elfriede Jelinek

GEIDULYS

Elfriede Jelinek

GEIDULYS

ROMANAS

Iš vokiečių kalbos vertė

JURGIS KUNČINAS

VILNIUS 1998

UDK 830(436)-3
Je54

Elfriede JELINEK
LUST
Rowohlt, Reinbek
bei Hamburg, 1989

Knygos vertimą rėmė
Austrijos Respublikos
mokslo, ryšių ir meno ministerija

ISBN 9986-16-076-6

Giliai nugrimzdusiam šešėly
nugėriau draugo taurę... Atgręžęs veidą dienai,
ligi toliausio pakraštėlio
nepažinau aš daikto anei vieno –
banda, kurioj ir aš lėkiau, nubėgo.

Jonas nuo Kryžiaus

1.

Tarp savam kiaute tūnančios moters ir kitų, taip pat turinčių namus bei savitumus, įsitempia užuolaidų šydas. Vargšeliai, net ir jie turi būstus, kuriuose mieli jų veidai suvienodėja, ir juos teskiria nebent tas pats vienodumas. Taip jie ir užmiega, parodydami prieraišumą savo direktoriui, kuris, kol alsuoja, yra amžinasis jų tėvas. Šitas vyras skleidžia jiems tiesą kaip savo paties kvėpavimą, šitas vyras valdo taip natūraliai, jis taip pažįsta moteris, jog laido gerklę šūkaudamas, kad jam reikia tik šitos, šitos vienos, tik jam skirtos. Jis storžievis kaip aplink stūksantys medžiai. Jis vedęs – tai atsvara jo pramogoms. Abu sutuoktiniai nerausta vienas prieš kitą, jie ir buvo, ir yra vienas antram viskas.

Žiemos saulė nūnai maža, ji slegia ištisą kartą jaunųjų europiečių – tų, kurie auga čia, ir tų, kurie tik atvažiuoja paslidinėti. Popieriaus fabriko darbininkų vaikai: pasaulį jie pradeda pažinti šeštą valandą ryto, kai įžengę tvartan savo gyvuliams pasirodo tarsi siaubingi ateiviai. Moteris su vaiku išeina pasivaikščioti. Savo svarba ji viena galėtų atstoti pusę vietinių, o kita pusė, sukaukus sirenai, atsiduria jos vyro valdžioje – dirba popieriaus fabrike. Tie žmonės tvirtai laikosi juos siejančio artumo. Moters galva didelė ir švari. Gerą valandą ji žingsniuoja su vaiku, bet šis, apspangęs nuo šviesos, darosi nebejautrus tokiam sportui. Tik paleisk jį iš akių, žiūrėk, jau voliojasi savo gležnais kaulais pusnyne, gniaužia sniego gniūžtes ir svaidosi. Žemė atrodo tarsi šviežiai apšlakstyta krauju. Ant apsnigto kelio padrikusios paukščių plunksnos. Gamtai įprastą dramą čia bus su-

rengusi kiaunė arba katė – patykojusi ir visom keturiom sudorojusi gyvūną. Maita kaži kur nuvilkta. Šita moteris atvežta iš miesto čia, kur jos vyras vadovauja popieriaus fabrikui. Vyras čionykščiams nepriskiriamas, jis priklauso pats sau. Kraujas ant kelio ištiškęs į visas puses.

Vyras. Tai išties nemenka erdvė, kurioje dar įmanoma susišnekėti. O ir sūnus, atrodo, jau ėmė mokytis griežti smuiku. Paskirų savo darbininkų direktorius nepažįsta, užtat suvokia bendrą jų vertę, garbė Dievui, viską aprėpia iškart. Kad direktorius galėtų diriguoti pats sau, suburtas choras, jis išsilaiko iš labdaros. Autobusais šis choras jau yra išvažinėjęs visas apylinkes tam, kad žmonės galėtų tvirtinti: tai buvo nepakartojama! Todėl choristams neretai tenka gastroliuoti ir gastroliuoti mažuose miestukuose ir, nedrąsiai slepiant neįgyvendinamus norus, slampinėti palei provincijos vitrinas. Choras pasirodo salėse – veidu į publiką, nugara į užeigos sieną. Juk ir skrendantį paukštį išvysi tik nuo žemės. Lėtais darbininkų žingsniais choristai plūsta iš išnuomoto autobuso, garuojančio nuo jų pačių dvoko, ir čia pat, saulėkaitoje, bando savo balsus. Kai atvedami kaliniai, giesmių debesys pakimba po dangaus apsiautalu. Tuo metu jų šeimos skursta be tėvų, o įplaukos visai menkos. Choristai kerta dešras, geria alų ir vyną. Jie rizikuoja, lengvabūdiškai kenkdami savo jausmams ir pojūčiams. Gaila tik, kad jie visi bekilmiai, Graco orkestras galėtų atstoti bet kurį iš jų, bet galėtų, priklausomai nuo aplinkybių, ir paremti. Siaubingai silpni, oro ir laiko apnešti balsai. Direktorius nori, kad šitokiais balsais jie kaulytų jo malonės. Gražią pradžią jo chore galėtų padaryti net ir koks visai niekam negirdėtas, jeigu tik įsimintų jo muzikalumas. Choras puoselėjamas kaip direktoriaus užgaida – kai nevažinėja, vyrai kiurkso savo diendaržiuose. Direktorius sukiša ir savų pinigų, kai tik susiduria su

kruvinomis, dvokiančiomis apskrities išmokomis. Tokiomis prakeiktomis akimirkomis jis paremia ir save, ir savo chorą. Šitie vyrai – tarsi virš žemės iškilę pastatai, o jie vis dar nori statyti ir statyti. Jei susiruoštų pensijon, žmonės juos iš darbų pažintų. Užtat savaitgaliais tie dievų pateptieji ima ir subliūkšta. Tuomet jie jau nebesikarsto ant pastolių, o kopia ant užeigos podiumo ir prisiversdami dainuoja taip, tarsi norėtų prikelti numirėlius, kad šie jiems paplotų. Vyrai trokšta didybės, to paties siekia jų darbai bei orumas. Jų iškilumas.

Kartais moteris būna nepatenkinta kliaudomis, sunkinančiomis jos gyvenimą: vyru ir sūnumi. Sūnus – spalvotas atspaudas, nepakartojamas vaikas, bet jį galima nufotografuoti. Jis laksto tėvui iš paskos, irgi ruošdamasis suaugti į vyrą. O tėvas taip prispaudžia jam smuiką, kad iš nasrų putos drimba. Moteris savo gyvybe atsako už tai, kad viskas gerai sektųsi ir jie puikiai vienas šalia kito jaustųsi. Moters dėka vyras gali ir toliau atsiduoti amžinybei. Ši moteris yra paveldėjusi pačią geriausią kilmę ir viską perteikusi vaikui. Vaikas šaunuolis visur, kur galima dūkti, išskyrus sportą, ir dar: jam nepatinka nė vienas iš tų draugelių, kuriuos sutartinai, tarsi kopėčias į visuotinio užimtumo dangų, parinko tėvai. Jo tėvas tvirtai stovi ant žemės, jis vadovauja fabrikui, turi gerą atmintį ir kapstosi joje, stengdamasis prisiminti pavardes tų darbininkų, kurie vengia giedoti chore. Berniukas gerai slidinėja, kaimietukai traukiasi jam iš kelio. Oi, dar toli jiems iki jo šaukia! Moteris su pilnu krepšiu baltinių, kuriuos kasdien tenka skalbti, jau nebesistoja ant slidžių, ne, savo palaimingame krante ji trokšta būti tam vaikui inkaras, tačiau šis vis nusitraukia nuo grandinės ir žarsto savo ugnį vargšams trobelninkams. Jo polėkis turėtų juos užkrėsti. Su savo gražiais drabužėliais jis nori skrieti per žemę. O jo tėvas išpampęs kaip kiaulės pūslė – jis dainuoja, vaidina, gerkloja, krušasi.

Norėdamas jam įtikti, choras keliauja iš lygumų į kalnus, nuo dešrelių prie kepsnių ir keliaudamas be perstogės dainuoja. Jis neklausia, kiek jie už tai gauna, tačiau iš algalapių choristai niekad neišbraukiami. Namai įrengti taip šviesiai, kad, žiū, ir elektros susitaupo. Tikrai, tai atstoja šviesą, o daina pagardina valgį.

Štai, choras ką tik atvyko. Pagyvenę vyrai, kurie tik ir trokšta pasprukti nuo savo žmonų, o kartais ir pačios žmonos su savo sustandintomis garbanomis (šventi kirpėjų sugebėjimai šalies gražuolėms dosniai supurkšti plaukus ir suvelti pusmetines šukuosenas!) jau išlipo iš autobusų ir rengia sau šventę. Juk vien šviesa ir oru choras gyvas nebus. Sekmadieniais direktoriaus žmona ramiai sau žingsniuoja. Vienuolyno bažnyčioje, kur vien jau Viešpaties atvaizdas kelia pasipiktinimą, Dievas su ja pasikalba. Ten klūpančios senės jau žino, kaip viskas toliau klostysis. Žino, kuo viskas baigsis, bet dėl amžino laiko stygiaus nieko nepasimoko. Jos eina keliaklupsčiais nuo vienos Kryžiaus kelio stoties prie kitos, kad tik greičiau galėtų stoti prieš dangiškąjį tėvą, šventąjį jo paprastumą, kaip įrodymą, kad jau gali patekti į dangų, rankose spausdamos glebias savo išnaras. Galop laikas nuščiūva, o klausa išsivaduoja iš visą gyvenimą trunkančio suvokimo. Graži yra gamta ir giedojimas užeigoje.

Apsupta aukštais kylančių kalnų, kuriuose lankosi treniruoti sportininkai, moteris susigriebia: jai stinga patikimos atramos, kad galėtų laukti visą gyvenimą. Gera paguoda gali būti ir šeima, užtat ji privalo sočiai valgyti ir susišluoti šventadienių trofėjus. Mylimiausieji prijunksta prie motinos, jie palaimingai sėdi drauge. Moteris šnekina savo sūnų (jis čia vartosi kaip inkstas taukuose), peršnioja jį savo negarsiu, švelniu riksmu. Ji nerimauja dėl jo, gina savo švelniais ginklais. Sulig kiekviena

diena ji, rodos, po truputėlį vis labiau miršta. Sūnaus nejaudina motinos virkavimai, jis tučtuojau reikalauja dovanos. Po trumpų derybų jiems pavyksta sulygti: eisim į žaislų ir sporto prekių parduotuvę. Ji meiliai užgriūva ant sūnaus, tačiau nugarma po juo, nuaidi gelmėje tarsi šniokščiantis upokšnis. Teturi tiktai šitą vieną vaiką. Iš darbo grįžta jos vyras, ir ji iškart susigūžia visu kūnu, kad tik nepajustų vyriško gašlumo. Iš grotuvo pasigirsta baroko muzika. Kuo labiau sutapti su ta spalvota atostogų nuotrauka: metams keičiant metus, nesikeisti pačiai. Negalima tikėti nė vienu to vaiko žodžiu, galiu jums prisiekti, – jam terūpi išmauti su savo slidėmis.

Valgydami sūnus su motina beveik nesikalba, nors ši kone per jėgą kemša jam maistą. Motina išsivilioja jį pasivaikščiot ir moka už kiekvieną minutę, nes pati privalo derėti prie gražiai aprengto vaiko. Kalba jis kaip iš televizoriaus, juo ir minta. Dabar dar gerai, galima nesibaiminti, šiandien video siaubai dar nežiūrėti. Kalnų sūnus kartais užmiega jau aštuntą valandą vakaro, tuo tarpu direktorius mikliomis rankomis dar kartą meistriškai užveda savo variklį. Ar gali būti dar stipresnių balsų, gebančių pakelti ganyklose kaimenes? Arba vargšus pavargėlius per pačią ankstumą, kai jie žvelgia į kitame krante stūksančias turčių vilas? Man atrodo, kad tai galėtų būti *Österreich-3** radijo žadintuvas, jau šeštą ryto paleidžiantis juostą su šlageriais, tais uoliais graužikais, ryjančiais mus nuo ryto iki vakaro.

Degalinių Hitlerio kambariuose dabar jie trenkia vienas per kitą, klausomi tos negausios, už rankelių vedžiojamos padermės, pranykstančios po savo margais skėčiais kartu su nuvalgyta

* Populiari Austrijos radijo stotis. *Vert.*

porcija ledų. Viskas taip greitai praeina, o taip ilgai trunka darbas ir stūkso uolos. Šie žmonės gali daugintis tiesiog be galo kartodamiesi. Ši alkana ruja traukia savo lytį iš tarpdurio, kur, tiesą sakant, pati ir įlindo. Langų šie žmonės neturi, antraip tektų dar ir žiūrėti į savo partnerius. Duodasi kaip gyvuliai ir mus tokiais laiko, o mes dar kvaršiname galvas dėl pažangos.

Per žemę tolin driekiasi taikūs keliai. Šeimoje kas nors visada laukia veltui arba krenta kovodamas dėl pranašumo. Priežiūra moteriai atsieina daug pastangų, o vaikas, susikūprinęs su savo instrumentu, lengvai paverčia jas niekais. Čiabuviai čia nėra tikri čiabuviai – kai sportininkai dar tik ima siausti, jie jau gulasi miegot. Jų dienos, jų ir naktys. Tupėdama ant mūrelio, motina sergsti vaiką, kad šiam nepasidarytų pernelyg gera. Į tą smuiką vaikas nėra labai jau linkęs. Kataloguose vienminčiai atkakliai laikosi savo vien tam, kad galėtų įpilti vienas kitam į bokalą. Blusinėjami pažinčių skelbimai, ir kiekvienas džiaugiasi žalia savo paties šviesele, nukreipta į nepažįstamo kūno tamsą. Uolūs gyvenimo staliai skelbiasi, kad svetimose tamsiose nišose galėtų atlikti nežymius sienelių perstatymus. Vienas čia nelabai ką tenuveiksi! Direktorius skaito tokius skelbimus ir savo žmonai firmoje užsako ryškiai raudoną perlono dėklą, kuriame ji galėtų išsitiesti, dėklą su skylutėmis, pro kurias tyloje šviečia žvaigždės. Vienos skylutės vyrui negana, tačiau visa geluonies jėga siurbti medų kliudo viena grasi liga. Vieną dieną jis pamiršš, kad lytis gali nusinešti jo gyvybę, ir ims reikalauti savosios derliaus dalies: mes trokštam pramogų! Mes norime plėstis, šakotis savyje! Skelbimų autoriai, matyt, nekaip jaučiasi tysodami ant čiužinių ir pasakodami apie takus, kuriuos jie mina. Reikia viltis, kad jų krosnelės neužges, išsekindamos ir nuvildamos juos pačius. Vien žmonos direktoriui nepakanka, tačiau dabar jis žinomas žmogus ir turi tenkintis mažu. Jis bando surasti ge-

riausią išeitį: gyventi ir būti mylimas. Specialių tarnautojų vaikai: jie patarnauja popieriaus fabrike (juos žavi, kad iš palaidos masės bus rišamos knygos!), jų manieros negražios. Kad jie išsibukštintų, reikia pagarsinti sirenas. Tačiau tuo pat metu jie bloškiami lauk iš gyvenimo ir kaip kataraktos, kaip atliekos iš savo santaupų aukštybės krenta žemėn. Vairas jau išplėštas iš jų rankų – jų vieton stojusios žmonos suka į ramų uostą, kurį užminavo vyrai, taip trokšdami jo išvengti. Tarsi suskinti nuo vystančių vynuogienojų, jie ir patys greitai išseko. Ant čiužinių juos suima mirties geidulys, ir žmonos gauna galą nuo jų pačių rankos (arba šaukiasi tramdančios viešosios rankos). Juose nėra nieko asmeniško, nes jie neturi prašmatnių butų, jie tėra tai, ką regi žiūrėdamas į juos, ir tai, ką kartais išgirsti giedant chorui. Nieko gero. Jie daug ką geba daryti tuo pačiu metu, o vis dėlto nesudrums vandens baseine, kuriame ponia direktorienė su maudymosi kostiumu siekia tų lubų, kurias gamta įtaisė labai aukštai, neužmatomoje aukštybėje ir tokioje tolybėje, kuri mums, normaliems vartotojams, nepasiekiama.

Vanduo žydras, jis niekad nenurimsta. Bet po dienos darbų namo pareina vyras. Skonis nėra asmeninis reikalas. Šios dienos popietę vaikas užimtas. Direktorius pats viską suprogramavo kompiuteriu, programavimas yra jo hobis. Laukinė gamta jam ne prie širdies, nuščiuvęs miškas jam nieko nesako. Žmona atidaro duris ir suvokia, kad jo viešpatavimas nėra per daug didelis kaprizas, tačiau negali būti ir pernelyg mažų dalykų, antraip durys atsivertų iškart. Jo geismas atviras, jis dera jam kaip smuikas vaiko pasmakrėje. Meilė šiuose namuose pasitinka daugelsyk, nes viskas čia eina iš širdies ir išreiškiama vidury šviesios dienos. Dabar vyras su savo dieviškąja žmona norėtų pabūti vienas. Vargšai žmonės, prieš įgydami teisę pasiekti kitą krantą, privalo mokėti.

Dabar moteriai nėr kada net akių žemyn nudurti. Direktoriui nepatinka, kai ji nori pradingti virtuvėje ir ten ką nors jam paruošti. Ryžtingai nustveria jos ranką. Iš pradžių nori duoti jai garo, jis jau dukart atidėjo terminą. Moteris jau žiojasi sakyti, kad nenori to. Pagalvoja, koks jis stiprus, ir užsičiaupia. Šitas vyras net uolos skreite grotų savo melodijas, skardendamas dryžintų smuiką ir savo lyties įnagį. Tokia grėsmė niekados nesiliauja, jo driokstelėjimas stulbinamai kraupus ir dar palydimas smerkiančių žvilgsnių. Ši moteris neturi galių gintis, ji nusigręžia be mūšio. Vyras visuomet pasirengęs ir džiaugiasi savimi. Ši džiugi diena skirta ir vargšams, ir turčiams, tik vargšai, deja, turčiams jos nepavydi. Moteris nervingai juokiasi, kai vyras, vis dar su apsiaustu, tyčia apsinuogina prieš ją. Jis nesivaržo kišti artyn ir rodyti stangrią savo rykštę. Moteris susijuokia garsiau ir persigandusi tvoja sau per burną. Jai gresia pyla. Ji dar atlaiko iš grotuvo sklindančią muziką – Joh. Seb. Bacho kūriniai geriausiai tinka žmog. jausmams reikšti – ir sukasi ratu aplink. Tuomet iš karščiu tvoskiančio plaukų gniutulo vyras iškiša savo geluonį. Taip išauga vyrai ir jų kūriniai, tačiau gangreit vėl subliūkšta. Medžiai miške tvirčiau stovi. Direktorius ramiai šneka apie vulvą ir apie tai, kaip tučtuojau ją sudraskys į skutelius. Jis kaip girtas. Jo žodžiai skleidžia aplink spindulius. Kairiąja ranka jis tvirtai laiko moterį už klubo ir per galvą traukia nuo jos tuos drabužius, kurie trukdo pasiekti tikslą. Ji leipėja nuo didžiulio jo svorio. Jis garsiai plūstasi dėl jos pėdkelnių, juk seniausiai uždraudęs tokias dėvėti! Kojinės esą kur kas moteriškiau, be to, geriau galima išnaudoti jų skyles, jei ji apskritai neįsigyjanti naujų. Paskelbia, kad išdulkins ją mažiausiai du kartus. Apvaisintos viltimi, moterys gyvena prisiminimais, o vyrai – tomis akimirkomis, kurios priklauso jiems ir kurios, rūpestingai puoselėjamos, virsta tikra laiko sankaupa, taip pat priklausančia tik jiems. Naktį jie turi miegoti, antraip neįsteng-

tų pasikrauti. Jie – gryna ugnis, kuri savaime užkaista smulkiose kraujagyslėse. Stebėtina, kad ši moteris, slapčia rydama tabletes, pasidarė nevaisinga; niekad nenurimstanti vyro širdis neištvertų, patyrusi, kad iš jos visuomet pilno bako nebeplūstels jokia gyvybė.

Greta moters tarsi negyvi gyvuliai į krūvą krenta jos rūbai. Vyras, vis dar nenusimetęs apsiausto, atstatęs stangrią varpą, stovi tarp savo išnarų ir drabužių klosčių, tarsi šviesa, krentanti ant akmens. Pėdkelnės ir apatinukės aplink moters šlepetes sudaro drėgną ratą, iš kurio ji ima ir išžengia. Atrodo, kad laimė atbukino moterį, ji neįstengia šito suvokti. Sunki direktoriaus galva kandžiodamasi knisasi po jos gėdos plaukus, – niekad nenurimsta jo troškulys ko nors nuolat iš jos geisti. Jis pakreipia savo galvą į šalį, o josios palenkia prie savo butelio kaklo – čia jai turėtų būti gardu. Jos kojos supančiotos, dabar ji yra pildoma. Jis pražiodina jos kaukolę virš savo rykštės, pradingsta jos ertmėje ir skatindamas dar gerai įžnybia į sėdynę. Paskui jėga atlošia jos kaktą taip, kad trakšteli sprandas, ir ima siurbti jos gėdos lūpas, aprėpdamas ir susiedamas viską taip, kad pagyvėjusiomis akimis įstengtų tyliai ją stebėti. Vaisius dar išsirps. Tai paaiškės, kai vienas ant kito suguls daugybė žmog. įpročių, taip, kad viršūnėje būtų galima nusirėkšti vaisių, kuris kitam jau gali būti ir neskanus. Visa tai ribojama vien draudimais – jausmų pranašais. Ant nedidelės kalvelės ir negali užderėti be galo daug, juk mūsų suvokimas ir taip ribotas, o savo standžiais, smulkiais kraujo indais apskritai mažai suprantame.

Visiškai vienas vyras darbuojasi toliau. Jau seniai moteriai nepatinka toji padėtis, kurią užima jo namuose. Ji spurda, nori nenori tenka truputėlį plačiau praskėsti kojas, nuo jos papilvės nuolat kažkas rupšnojama. Vyras gyvena savo nuosavame pra-

garc, bet kartkartėmis jam būtina išlįsti ir pasiganyti po pievą. Moteris ginasi, nors, aišku, tik dėl akių, panūdusi apgauti nušvitimo trokštančią vyro sielą, ji gali užsidirbti dar daugiau ausų. Namie pernelyg daug geriama. Prašmatnioje aplinkoje, kurios prietemoje jis siunta dėl žmonos jam ruošiamo dietinio maisto, direktorius beveik išsituština. Ji nenori jo įsileisti. O jis jaučiasi esąs toks didelis, tarsi būtų viskas. Jei bent kiek išsikrautų čia, tarp toršerų, jam palengvėtų, juk tai jis neša visą naštą – tų, kurie it kvaila žolė želia ant kranto ir negalvoja apie rytdieną, kai teks keltis. Hermanas. Dabar, iškėlęs iš batelių, jis išskečia savo žmoną ant svetainės stalo. Pamatęs kas, galėtų pavydėti – kiek grožybių slepiama nuo turčių. Ji užgulama ant stalo, jos krūtys, dideli, šilti karvamėšliai, pasileidžia į šalis. Vyras kilsteli koją nuosavame sode, po to jau kiloja ją ant kiekvieno kampo. Neaplenkia nė pačių tamsiausių kertelių. Natūralu, kad Erosui dar niekad nepavyko jųdviejų sukurstyti plonais degtukais, jų, kurie yra tokie, kokie gimė ir nenori būti atskirti. Ne, direktorius vis dėlto atsilieps į tuos skelbimus, kad savo *Ford Imperium* pakeistų nauju, galingesniu modeliu. Jei ne toji baimė užsikrėsti naujausia liga, šito pono mašinos niekad nenustotų gaudę. Bet ir namie tos afišos lipte limpa ant juodo paviršiaus: geismui viskas leidžiama, per laiką ritasi galingos vilnys, ir vyrai nuolat kažko begal geidžia. Juos masina toliai, bet jie naudojasi ir tuo, kas guli po ranka. Moteris veržiasi, laisvinasi iš tų dvokiančių pančių, kur kieta malka geisdama beldžiasi į jos aukštakrosnę. Moterį pagrobia Niekas, o vyro spaudas kasdien ją nuvertina. Ji pražuvusi. Jos kojų ekskavatoriaus kaušą jis užsiverčia ant savęs. Nuo stalo krinta ir ant kilimo minkštai bumbsi galybė vaiko daiktų. Vyras iš tų, kurie dar geba vertinti klasikinę muziką. Viena ranka pasigraibo priešais ir atvožia grotuvą. Suskamba garsai, moteriai tai labai patinka, o mirtingieji gyvena iš algos ir darbo, bet juk tiesa, muzika čia kaip tik. Visu

savo svoriu direktorius spaudžia ją prie stalo. Kad prispaustų triūso ir ramybės būvį džiaugsmingai kaitaliojančius savo darbininkus, jam pakanka jų parašo, visu svoriu jų užgulti nereikia. Jo geluonis niekad nesnaudžia ant kapšelio. Užtat širdyje miega tie draugužiai, su kuriais kitados traukdavo į bordelį. Moteriai prižadama nauja suknia, o vyras tuo tarpu plėšia nuo savęs apsiaustą ir švarką. Jis kovoja su alkoholiu, jo kaklaryšis susisukęs į virvę. Dabar aš tai norėčiau apsakyti kitais žodžiais! Kiek anksčiau vienu spustelėjimu buvo įjungtas stereogrotuvas, ir dabar iš plokštelės trenkianti muzika direktorių kiek išjudina. Garso bangos šokčioja pirmyn, tad, norėdamas įsijausti, direktorius privalo iškišti ir parodyti savo rykštę pasauliui! Jo malonumas turi būti išgyventas taip, kad atsivertų giliai sukrėsta dirva ir tos ertmės, iš kurių siurbiama meilė. O tada jau vykti į darbą. Viskas privalo būti amžina, be to, ganėtinai dažnai kartojama, taip sako vyras ir timpteli vadžias, kurias kitados meiliai laikė mamytė. Taip, šitaip gerai. Dabar vyras it pateptas važinėja į savo žmoną ir iš jos. Šioje srityje gamta negali suklysti, mes juk niekuomet nenorėtume, kad toje vietoje išaugtų kas nors kita. Jų kūnai susilieja į gniutulą, o atsitiktinių uždarbių ieškantys kaimiečiai neįdarbinti tuoj puola į ašaras, tai šit tokie ir tūžta užklupę savo moteris, glostančias skersti nužiūrėtą gyvulį. Tokie ponai greit susibičiuliauja su mirtimi, bet vis tiek tęsia veiklą. Net patiems vargšiausiems šis malonumas privalo būti mielai teikiamas iš moters rankų, iš rankų, kuriose jie po dvidešimt antros valandos turi pasidaryti dideli. Bet mūsų direktoriui šitas laikas netinka, nes jis pats jį gamina savo fabrike, kur valandos tol badomos, kol ima klykti.

Jis krimsteli moterį į krūtį, ir jos rankos šauna priekin. Judesys dar labiau jį sužadina, kaukšteli jai per pakaušį, o jos rankas, senas savo priešes, sugniaužia stipriau. Parankinių jis irgi ne-

mėgsta. Įgrūda savo kotą į moterį. Muzika klykia, kūnai juda. Poniai direktorienei truputėlį aptemsta protas ir ima mirkčioti kartu su elektros lempute. Tas vyrás – apsnūdęs šuo, tokio verčiau nežadinti ir netempti namo iš verslo bičiulių būrio. Ginklą jis laiko užsikišęs už diržo. Dabar nugriaudėjo šūvis. Proga gražiai pasportuoti pražiopsota. Moteris bučiuojama. Drauge su seilėmis į ausį jai trykšteli meilūs kužduliai, gėlelė neilgai žydėjo, ar nenori jai padėkoti? Dabar jis dar malasi joje, ir netrukus jo pirštai iš šito smuiko išgaus įstabius garsus. Kam gi sukti moters galvą šalin? Juk gamtoje mums visiems pakanka vietos! Net pačiam menkiausiam padarėliui, kad ir ne itin pageidaujamam. Šįkart vyras išsiliejo moteryje, kitąkart jis tą patį norėtų atlikti su prezervatyvu *Gold*. Tuomet galėtų dar labiau svaigdamas siausti baseine. Kaip reikiant susirietęs, nusiverčia nuo žmonos, palikdamas jai vien savo atliekas. Ją vėl tuojau pagaus namų spąstai, ir ji sugrįš ten, iš kur atėjusi. Saulei dar toli iki laidos. Vyras gi smagiai išsiliejo ir, aptekęs burnos bei genitalijų gleivėmis, jau eina apsiplauti įprastinio dienos malonumo.

Visa bendruomenė žvilgčioja tik į ją, nedaug jie teturi sportiškų mergyčių. Moteris sūpuojasi savo rūpesčiuose, Hermanas ant jos klajoja nakties ramybėje. O ir sūnus – jis labiau patraukia kitus vaikus, nei jo smuikas. Tėvas gamina nieką, kuris supleška jo aistros liepsnoje: popierių. Tik pelenai lieka ten, kur akis užstringa už vyrų triūso. Moteris nusuka akis nuo jos pačios padengto stalo, atsega savo rūbo šone įtaisytą kišenę ir sužeria į ją maisto likučius – visa tai daro tiksliai. Šiandien uždara peržiūra – šeima iš projektoriaus geria savo prisiminimus. Valgis į stalą patiekiamas vėlai, pasirodžius nenuoramai vaikui. Jis nekreipia dėmesio į nieką, kas jam sakoma, dairosi į visas puses. Jau keli mėnesiai vis žada pasistengti griežti geriau, tačiau

antausių tėvas nešykšti – vaikas gauna daugiau, nei verta jo miela vaikiška prigimtis. Tokias bergždžias išlaidas ši šalis daro visur kur, kadangi ji minta iš meno, tačiau ne visi jos piliečiai ir tikintieji: nė vienas jų nėra įvertinamas kaip labai nusipelnęs.

Moters liežuvis yra rūbas, kuris uždengia viską. Ji atsipalaiduoja triaukšdama sūdytą lazdelę, kuri televizoriaus ekrane atrodo kur kas didesnė nei mūsų burnose – čia ji kaipmat sutirpsta. Nepaisydami to, vis tiek kemšam jas į vakaro poilsiui nusiteikusių kepenų nutekamuosius kanalus. Švelnus kaip dešra tėvas palinksta virš savo sūnaus. Aišku, šis gaus savo *BMX* dviratį. Kaimietukų pavydu direktoriaus vaikas mėgaujasi kaip svaigiu valdžios žiupsneliu. Tuojau lekia laukan ką nors sutriuškinti. Tačiau tėvas jį patį paverčia grobiu, grasinamas jis dar šiandien prispaus smakriuku smuiką ir šis taip pravirks, kad kur nors kitur tuo verksmu būtų galima girgždančius jausmus tepti. Taurius įgimtus jausmus tėvas mielai demonstruoja instrumentu. Griežia savo vaiko smuiku, tarsi tai tebūtų į šalį numestas futliaras! Vaikas privalo atpalaiduoti alkūnę ir jautriausiu stryku laigyti po amžinųjų menininkų pievas, gaivinti jas pamėgtais, visiems pažįstamais garsais. Ir jei tik jūsų sąnariai laiku jus sukaustys, kad neįstengtumėte parupšnoti žolės kitoje lankoje, jums pasiseks išgirsti šiurpų, dužų Mocartą.

Su savo prie diržo kabinamomis piniginėmis bankai vaikosi net mažutėlius. Net anos padugnės, jo tėvo samdiniai, jaučia poreikį turėti sąskaitą. Per keletą metų pinigai įgavo gražiausią pavidalą – automobilį užsimušti arba įrengtą butą numirti. Tarkim, kad jums, kaip ir direktoriaus sūnui, dar nėra nė keturiolikos, jūs nevedęs ir kupinas gyvenimo džiaugsmo; dar vaikas, bet jau paskelbtas gyvenimo klientu. Būsimiesiems solidiems vartotojams dar prailgs laukti, kol jie taps šio to verti. Galbūt

kas nors iš mūsų netgi atsisės už kasos langelio, antraip ko gi trintis aplink bankus? Vargu ar dėl savo senukų, buvusių reikalų patikėtinių. Vaikas skuba į siaubingą šaltį, vos tiktai toks užeina. Jo gūsiuose jam tiesiog būtina atvėsti nuo savo namų ir klausytis, kaip rėkia žmonės, kad pats užsimanytų dar daugiau dėl ko rėkti.

Nusiskutęs vyras įeina antrąkart, kad tarsi laivelį prieš srautą imtų varinėti žmoną. Jos kalnai ir slėniai su atsišakojimais iš tiesų verti pasigėrėjimo, tačiau pažemintajai jau stinga tobulybės. Vėjo į aukštybes nublokštą moterį vyras dar spėja nutverti, jis lenkia jos momenį ir kaip senus kaulus išmeta į šalis jos kojas. Žvelgia į tektoninius Dievo išjūdžius ant šlaunų, jie nedaro jam jokio įspūdžio, savo namų kalnais laipioja įprastu, patikimu būdu – čia pažįsta kiekvieną savo įmintą pėdą. Ir nenusirita pragarmėn, nes čia jo namai. Pagaliau, kas nenorėtų ištiesti kojų po stalu. Nuosavybė savininko nė kiek neįpareigoja, o konkurentui kelia pavydą. Savo gyvenimo kely ši moteris jau kadai kadės juda atbuline eiga, ko ji dar nori. Jis ima graibytis po jos sijonu, šiugždina apatinius. Jis nori (šeimos rately, prie keturių akių) įsispraustі į savo žmoną taip, kad pajustų savo ribas. Jis, man rodos, išeitų iš krantų tuojau, jei tik jam, paleidusiam vairą, neimtų svaigti galva nuosavame take. Ir apskritai mes, moterys, nesusitvarkytume su jais, jei kartais neįsileistume į save, kur jie pasidaro mažučiai ir romūs. Dabar moteris nevalingai iškiša liežuvį, nes direktorius spustelėjo žandikaulio raumenėlį, su kurio pagalba gyvatė bet kada gali trykštelėti nuodus, tereikia jai parodyti kur. Vyras vedasi ją į vonią, kaži ką raminamai šneka ir nulenkia per vonios kraštą žemyn. Graibosi po jos krūmą, kad pagaliau galėtų ten įlįsti ir nereikėtų viso šito atidėlioti nakčiai. Praskečia jos lapiją, atlenkia jos šakas. Drabužių likučiai nuo jos tiesiog plėšte nuplėšiami. Plaukai atsiduria po

vandens čiurkšle. Stipriai pliaukšteli per užpakalį – šito portalo tvirtybei turi ateiti galas, kad plyšaujanti ir besistumdanti minia galėtų užgriūti užkandinę, šitą mielą vartotojų ir maisto produktų koncernų susivienijimą. Tai mūsų vieta, kurioje galime pasitarnauti. Moteriai atkišamas analogiškas, lygiavertis ar bent panašus organas. Jis įgrūda jį jai į pasturgalį! Tiesą sakant, išskyrus didžiulį mėnesinį atlyginimą, jam daugiau nieko ir nereikia. Kojos sudreba, jis išeikvoja visą savo turinį, moteriai išleidžia kur kas daugiau nei įstengtų gauti pinigų, kaipgi toksai dėmesys galėtų jos nejaudinti? Taip, dabar joje visas vyras, jo tiek, kiek ji gali atlaikyti, o jis išlaiko ją tol, kol jį dar tenkina jos interjeras ir apmušalai. Jis sviedžia jos priekį vonion ir, tarsi būtų šios ir panašių užeigų administratorius, praveria dureles į tamsųjį jos kambarėlį. Išskyrus jį patį, joks svečias neturi teisės įleisti ten tiek gryno oro. Ten želia tankūs plaukai, girdėtis, kaip gurgia šlapimas ir gaminasi išmatos. Niekas kitas, tik patsai direktorius gali priversti moterį šitaip klūpoti po savo lietaus lataku. Netrukus jis, šitas gremėzdiškas arklys išverstomis akimis ir putomis ant prusnų, tempiantis savo vežimą prie mėšlo krūvos, šaukdamas patirs palengvėjimą. Moters automobilis turi tarnauti ne tam, kad ji pati važiuotų: riaumodamas jis miške išvartė proskynas ir savo sviediniais padarė jai vėžes.

Šlepetės kulnu moteris nemokšiškai spiria į užnugarį, bandydama pataikyti į savo vyro mašną. Girdi, kaip jo pautai tarsi koks kombainas daužosi į vonios kraštą. Šitai jį įsiutina. Tuoj prie jo prilips išmatos, argi čia gyvenimas? Klasta kunkuliuoja glebioje varpoje, kuri vis dar stengiasi gražiai atrodyti. Vyras nusprendžia pasiūlyti žmonai laikytis vedybinės sutarties. Jis užspaudžia jai burną ranka, bet ji įkanda, panaudodama porą procentų savo žandikaulių jėgos. Ranką tenka atitraukti. Jis uždengia moterį naktimi, bet siekia apšviesti ją ir patenkinti, tad

kyšteli į jos užpakalį savo elektros srovę. Ji bando jį nusipurtyti, bet greit subliūkšta, privalo paklusti, sustingti, sumerkti akis. Laukinių jis nemėgsta, nes pats yra laukinis. Iki pat krūmelių jų papilvėse žiojėjanti namų tuštuma virsta ženklu: čia pilstoma. Kasdien turime šiųmečio vyno. Juk mes visi ne iš vakar dienos. Moteriai nerangiai prilašinama ausies kriauklė – jei jau vyro valdžiai nebėr jokių ribų, galima apsieiti be jokių gudravimų ir ginklų. Ji tik privalo atverti vartus, nes jis čia gyvena, o savo sėklą vyras vargais negalais įstengia sulaikyti tik suradęs visokių dingsčių ir priežasčių. Kūrėjas šypsodamasis išvaro iš vyrų jų produktą, kad šis įprastų šėlti tarp mūsų. Vyras sparčiai suskaido kūrimo procesą, ir laikas jam slenka įprastu greičiu. Jis trupina plytas ir stiklus šioje šešėliuotoje patalpoje, kuri džiaugiasi jo siautuliu ir jo šviesos ryškumu. Moteryje tamsu. Jis įeina į jos išeinamąją angą ir daužo jos veidą į vonios kraštą. Ji dar kartą rikteli. Tada jis jau ilgesniam laikui įsitaiso toje mažutėje Piloto raštinėje. Pats, ko gero, jau išsikrovė, nurimo, bet jo kotas dar valingai lipa nuo vienos uolos ant kitos. Toks su savo ekstra siurbimo įnagiu murkdosi po šūdą taip, kaip kitas murkdosi šokinėdamas nuo kranto į jūrą. Apžergusio milžinišką kalną jo tol niekas nesustabdys, kol iki galo neištuštės jo dulkių kapšas.

2.

Vėliau ji šūkteli sūnų. Ir vis dėlto jau iš anksto jaučiasi pasisotinus mielu vaikučio reginiu, vienintele savo priebėga nuo vyro grabaliojimųsi: jis stveria ją tvirčiau, nei užeigos svečias savo mėgstamą gėrimą. Jo kotui nereikia priedangos, srovė trykšta trumpiausiu keliu. Vaikas apie visa tai žino nemažai: namie vykstančias palaimas jis vaipydamasis stebi pro rakto skylutę. Motinos kūną ėmė gudriai ir įžūliai apžiūrinėti vos išžengęs iš to niekam tikusio pasaulio, kurį vaikų žurnalas vadina stebuklingu. Ar šypsnys motinos veide nušvinta tik lovoje, ar jis suaugęs su ja? Vėliau vaikas savo motinos nebemato, ji guli po balto užvalkalo gaubtu, lizdelyje, kurį susuko tėvas. Jie kaip sanitarai tyrinėja vienas kito kūnus, grumdosi prie tvoros, stiebiasi, braunasi vienas per kitą, nevaldomi kaip debesų popuri dangaus aukštybėje. Neaišku kodėl šitas vaikas prisikimšęs savo alkaną burną šlykščių šnekų, kuriose nuolat minima motina ir jos dažnai kruvinos kelnaitės. Vaikas viską žino! Jis baltas, tik jo veidas nusvilęs saulėje. Vakare jis bus gerai išmaudytas, pasimeldęs ir padirbėjęs. Priglus prie moters, glaustysis jos pievoje, kandžios jos spenius, tarsi bausdamas už tai, kad tėvas visai neseniai platino jos tunelius bei vamzdynus, jūs tik paklausykit! Pati kalba dabar nori prabilti!

Kelionė stebuklinga tuo, kad, susidūręs su nepažįstama vieta ir pašiurpinęs ją, leki toliau. Tačiau kai reikia pasilikti kartu ir visiškai priklausyti vienas kitam (lyg spalvingai, prastai pagamintai gamtos kopijai), tada paaiškėja, kad šitą kūrinį, t. y. šeimą, šlovina tik popiežius, virtuvė bei austrų liaudies partija ir atlei-

džia jai visas nuodėmes. Šeima, šitas maitlesis, pati elgiasi kaip naminis gyvūnas. Vaikas niekad nesiklauso. Sėdi įnikęs į savo slaptuosius žaidimus: kartais žiūrinėja kiauliškus paveikslėlius, kartais elgiasi pagal jų pavyzdį. Sūnus žvelgia į savo galiuką, kuriam, kad ir sunkiai, vis dažniau pavyksta pritvinkti. Tarsi koks šykštuolis vaikas tupi prie savo slaptos kolekcijos (šito gero popiežius turi ištisą biblioteką), savo godžiu smalsumu vos pakenčiamas. Jau metas valgyti. Dar nieko nejuntančiuose nasruose vyras atranda žmonos gamintą maistą, jis vertas pagyrų. Pati šiandien virė! Tai, kas patiekta lėkštėje, pasiekia jo gyvenimo būstą pagal adresą, nugrimzta giliai, į pačią kūno apačią, o ten vartosi taip kaip jaunas erelis vėtroje. Tuo rūpinasi moteris, tuo rūpinasi visos moterys. Bukai žvilgčiodamas vyras klausinėja žmonos, ar dar pakaktų laiko ją beatodairiškai išbarškinti? Tik tas vaikas. Jei tėvas tuojau pat puls į žioruojančią žmonos ertmę, jis gali viską kuo aiškiausiai nugirsti; ji prašo jo apdairumo, šitaip tikėdamasi išsisukti. Bet paklusdama žaismingam vyro geismui jau leidžiasi išvedama. Tvirtai įsikimba į miegamojo duris, tačiau aikštelės ribos dar už vienų durų, vonios kambaryje, – šiandien čia jau buvo įžengta.

Tai vyksta labai tyliai. Šiandien vyras padarė išimtį ir pietaus namie. Pakibęs tarp dangaus ir žemės žmogus gromuliuoja iš ganyklų atėjusį gyvulinį maistą, bet dubenyje savo keturkojų draugų jau neatpažįsta. Tačiau galų gale moteriai tenka nusimesti rūbus, šįkart mes turime ganėtinai laiko. Vaikas išgrūstas. Šiuo metu jis privalo tyliai sėdėt mokyklos suole. Užtat moteris bloškiama į bangas, į tykštančias vyro putas. Jis įsivaizduoja esąs puikus laukinis, susirengęs į vergų turgų pirktis žmonos. Šeima mažytė kaip stoties užkandinė, žmogelis stypso ant vienos kojos, nes žmona, antrąja koja, niekad negalima kliautis. Vyro pretenzijos į jam priklausančias sritis, kurių dangiškais

kalnų takais leista žengti tik jam, jau žinomos Austrijos moterų katastrofų prevencijos tarnybai. Pats jis linkęs ten šauniai pakopinėti, bet lygiai septintą valandą vakaro kalnas nusviedžia jį žemyn, į paties iš šakelių susuktą gūžtą. Žmona, girdi, laukianti, – taip jis šypsodamas meluoja prigimčiai. Tarsi su lasu privaląs ją sugauti. Įrašytas su ja į vieną grupę iki gyvenimo pabaigos. Mažulytė ir plika kaip atmintis patalpėlė jį vis dėlto sutalpina kaip visumą. Moteris nenumiršta, juk ji kaip tik ir kildinama iš vyriškos padermės, kuri iš pagrindų pertvarkė papilvės laboratoriją. Betgi kaip tasai vyras mėgsta išleisti savo kūną iš skrynios ir kaip tik įmanoma greičiau atsipalaiduoti!

Vaikas iš nuobodžio klebena pašto dėžutės dangtelį, kol jo tėvai (tėvas – paklaikęs kaip liepsna, motina – tarsi tylus alsavimas, nuo kurio aprasoja stiklai) puldinėja vienas ant kito. Šią žiemą pusnynuose mokyklos autobusas kartais kaip reikiant įstringa. Vaikai jame alksta, o juk galėtų turėti jaukią pastogę. Jie priversti kapituliuoti prieš šią nesvetingą gamtos plynę (koks stebuklas, kad toji žiauriai nuplakta gamta vis dar drįsta sviesti mums iššūkį!), todėl nugabenti į priebėgą varto Mikimauzo knygelę ar kokį žurnalą, kurio nemato savo tėvo rankose. Miegmaišiuose jiems išbrinksta dešrelės ir jie nieko negali padaryti. Net su automobiliais tokiu oru kartais pragaištinga. Bet šiltai ir saugiai gyvename tik ruošdamiesi šventam virsmui, kai pagaliau būsime pasirengę nusivilti partneriu. Ir dar kaip! Kol patirties knygos skuba mums patarti – tik nepalik vienas ramybėje.

Tėvas puola prie motinos taupyklės, kur ji laiko savo slėpinius, kad nepasiektų vyras. Bet kurią gūdžios nakties ar svarbios dienos valandą jis ten yra vienintelis indėlininkas, jis stačiai netveria savy. Jo varpa jau pernelyg sunki, kad pati pakiltų. Moteris dabar turi ją truputėlį prilaikyti. Jau rytą, dar pusiaumiga, jis

čiupinėjasi jos pasturgalio griovy, ji dar miega, iš užpakalio jis graibo minkšas jos kalvas; šviesa, kur tu esi, širdis jau nubudusi. Tenisas jo klube gali luktelėti, ten viskas antiseptiška. Klusnūs kaip vaikai iš pradžių į moterį sulenda du pirštai, tuomet jau padedamas kompaktiškas padegamasis paketas. Žinių ir melodijų lagaminėlis, lyg Aukščiausiojo atmintis talpinantis mūsų troškimus, drauge su muzika pabyra eteryje. Viskas išsipildo, viskas taip arti, giliai alsuoja. Geriausius dalykus mes pažįstame begal puikiai, jie stovi mūsų namuose ant stalelio. Vyras suima savo romų pimpalą ranka ir ima brautis pro apstulbusias užpakalines žmonos duris. Jau iš tolo ji užgirsta atriedantį, jo strėnose burzgiantį visureigį. Ji ima ginti šalin bet kokį jausmą, betgi dar yra bagažinė! Čia ir įsitalpina sunkūs genitalijų nešuliai, tik jau nesukit galvos dėl kvapų. Patikimai oda aptraukta minkšta sėdynė švari nepaliks. Kaip aklai moters kasa pasitiki besispjaudančiu, jos krūtis melžiančiu vyru! Jauskimės dabar kaip namie, medžiai kalnuose jau numetė lapiją. Amžinai žaliuojantis vyras su šia moterimi neturi saugotis, jis čia jaukiai įsikūręs, o danguje nė debesėlio. Kaip greitai mes priprantame prie nuosavybės. Ir niekur kitur jis nesuras sau geresnės vietos, kaip mūsų lytiniuose organuose, kurie kyšo atvirai kaip uolos virš srauto. Užtat kiekvieną mėnesį ši moteris veltui gauna ant stalo trinktelėjamą sumą savo kasdienybės židiniui kūrenti. Rytoj, išleisdama savo sūnų į mokyklą, vėl atvers jam duris į gyvenimą; šitą gyvenimo giesmę yra nupirkęs jos vyras, užtat ir skrudina savo storą dešrą jos krosnelėje, plaukų ir odos tešloje. Bet mokyklos autobusas giliai užklimpęs.

Moteris sako, kad ir vaikui reikia valgyti. Vyras negirdi, jis probėgšmais sklaido kišeninį žodyną. Namai priklauso jam, tik jo žodis čia krenta kaip grūdas į širdingai išpurentą dirvą. Savo žmonos žiotis praskečia tarsi norėdamas įsitikinti, ar ir ten jis

yra įskaitomai prirašęs. Rūsčiai įstumia tenai liežuvį, jis taip įvaldęs šį meną, kad trenkia tarsi perkūnas iš giedro dangaus. Jam patinka būti dievybe. Netrukus vėl sėdės biure ir šmaikštaus su sekretore. O, jis moka save pateikti! Išbando vis naujas padėtis, kurias užėmęs galingais smūgiais įvaro ratus į gėlus savo moters vandenis ir ima it pašėlęs irkluoti. Jokių plaukmenų jam nereikia – niekad ant savo raudonos galvutės nesimaus plastiko skiautės, tik todėl jis ir sveikas. Ir žmona visąlaik sveika. Ji susiriečia po juo, suklinka, kai iš jo puikiai funkcionuojančių gilių plūsteli ištisa orda sėklos grūdelių. Bet kas gi čia? Taip garsiai kas nors galėtų barškinti nebent ledą, ir tik tas, kuriam padėtis visuomenėje nekelia jokių rūpesčių.

Šitas vyras, kuris savo naminį gyvulėlį dabar laiko suspaudęs tarp šlaunų, kad galėtų kandžioti skruostus ir žnaibyti spenius, taigi šitas vyriškis galiausiai sukūrė savo programą, pagal kurią ir įmonę galėtų pertvarkyti savo nuožiūra. Taip, jūs teisingai pastebėjote! O dar daugiau pamatysite kitąryt, kai nubudus vartams nugaras sulenkusi, žibanti kaimenė (vakar gerokai išgerta!) vos nutvieksta saulės, vėl pradings tamsoje ir pakabins džiūti, vysti savo likimą, tai mat. O kartais koks vienas, žinot, ima ir pralenda ten dar su varvančiu. Kas pagailės mūsų. Verčiau jau koncernas be galo ir be krašto gamins perteklių, nei tie, niekam nereikalingi, ištikimi nebent savo menkam vardui, ką nors nudirbs savo sodui ir namams. Pelnas eina užsienio milijonieriui, kuriam ir priklauso fabrikas, kad jis kaukdamas ir gąsdindamas galėtų žadinti mus iš miegų, vynioti visus į savo popierių ir ryti. Vaikas turi savo dirbtuvėlę, kurioje glaustosi ir apsitašo. Per Kalėdas jis įstabiai sugriežė solo šalia šv. lopšio su kūdikėliu, tokiu pat mielu kaip ir jis. Anksti šiemet pasnigo, sniegas tad ilgai laikysis, ką padarysi.

Paskui į moters namus užsuka neprašyta, neišvengiama kaimynė. Iš jos pilasi priekaištų lietus, nesibaigianti šios mot. žmonių lyties silpnybė. Dabar mot. lytis jau nubudo ir kopdama laiptais tik savo skundais įstengia išsiveržti pati iš savęs. Kaimynė sekina kaip įkyrus vabzdys. Pievų žmones ji nušviečia savo šviesa ir savo rūpesčiu, šlovindama direktorienės maloningumą, ji dar šlovina ir Dievo sūnų, kuris šiame užkampyje žmones sutvėrė iš žemės, o jų medžius pavertė popieriumi tam, kad jos Prekybos akademiją bebaigianti duktė atrastų jo malonę. Vyras jos jau seniai nebebarškina, užtat dulkina dvidešimtmetę stoties restorano padavėją. Bet direktoriaus žmona savo viešniai neturi ką pasakyti, tokios pramogėlės jai seniai pakyrėjusios. Švelniai tik apglėbia turtingą savo baldų ir paveikslų visumą, ji nenurims, kol ji jos klausysis.

Iš esmės šitas vyras yra augalotas ir pakenčiamas pilietis, kuris dainuoja ir vaidina. Jis nuolat užsako savo žmonai žavingus apatinius iš katalogo, kad jos kūnas galėtų tvarkingai jam tarnauti. Išrenka pačius pasiučiausius, kad žiūrinėdama modelių nuotraukas jaustųsi nė kiek ne prastesnė. Skalbiniai švaistomi jos labui. Ji pamiršta juos dėžėje ir tyli. Raudoni mezginiai netrikdo erdvios jos ramybės, bet, gerai pagalvojus, šito jis ir siekia: tegul jo žmonės visai užsimiršta, kol jis raizgo juos meilės pančiais. Jie prasilenkia ramiai, kaip laikas jo bute, laukiant jo sugrįžtant. Išsiilgęs sporto, vaikas slampinėja iš kampo į kampą. Trokštanti būti lyginama su fotografijomis ir filmais moteris. Galėtų užsukti turto ir prieraišumo nekamuojamos šeimos su savo pikapais, jų bagažinėse įrankiai: botagai, rykštės, pančiai ir guminiai vyturai suaugusiems kūdikiams; ši padermė tik verkia, knirkia ir apie viską taip blevyzgoja, kad vyresniam žmogui tokius galop tenka sudrausti. Kada nors ir jų žmonos turės ramybės ir pieno. Net vaistus vyrai susileidia žaibiškai ir su meile,

kad tik ilgiau ištvertų tose dardančiose skardinėse, kurias maldaujamai laiko atkišusios jų žmonos. Kad tik jie vėl susiimtų ir galiausiai paguldytų ant menčių savo verslo partnerį. Linkstančiais keliais moterys stovi viršum vazų su sausainiukais, kikena, o netrukus atsiduria ant kušetės galo, kur vyrai, iškorę į šviesą savo rykštes, čaižo susmukusiųjų kūnus ir, kaip įmanydami greičiau, vėlek sprunka nuo savo pakerėtųjų. O, kaip tie vyrai trokšta, kad jų šūviai būtų tolimi, smagūs, nesulaikomi ir įdomūs! Nuo vaikų gimdymo rudais dryžiais viduje paženklintos moterys privalo pasitiekti į stalą. Nuogos kaip jų gimdomi kūdikiai. Ant padėklų slysčioja sunkūs vyno stiklai, o dangiškieji moterų viešpačiai apglėbia jas iš užpakalio, iš priekio, iš visų šonų, jų pirštai lenda ir išlenda visur, lūpos siurbiasi tarp šlaunų ir sudaužo jų mylimiausią žaisliuką; taip, dabar jie ilsisi visom kūno jėgom, meilės bendražygiai ir daugybė tūkstančių arklio jėgų, kurios jau siautė moteryse. Šuniui ant uodegos kelių kirpėjų triūsas, valytojoms parūpinta naujų atliekų, o jie visi jau ir išsivažinėja, laisvai tarsi mylinčių žmonų glėbiuose išsidrėbę savo automobiliuose. Kas ten ims varžytis savo nuosavos mašinos sėdynės? Tik šokoladas čia nevalgomas. Tos dėmės, kurios gali atsirasti tik nuo vieno, skaniausio mums daikto, dažniausiai nebeišnyksta.

Šis vyras niekados negalėtų imti staiga ir pranykti, taip jau yra įsitupėjęs savo gražiame name, kuris vakare sugeria miškų tamsą ir savo gyventojų puikybę. Jam tai išties puikiai dera! Užuojauta būtų išeikvojama moteriai. Jos vaiko poros dar tokios smulkios. Moteris linksta po sunkia savo laimės našta. Jei protingai elgtųsi, jos areštas gal ir būtų panaikintas, tačiau atimti teisės į poilsį savo vyrui ji negali. Jis tučtuojau nuožmiai užvirtų. Atrodo, kad vien tik nuo buvimo šalia ima drėkti jo klynas. Dažniausiai šitaip baigiasi įmonės iškylos, tada visas klynas, kur trūk-

čioja paslėptas kalinys, būna džiugiai šlapias. Juk kalinys taip trokšta išlaisvinti savo išskyras. Gyvenime dažniausiai niekas nenori liktis ten, kur yra. Taip, reikia pokyčių! Šitaip ir kyla nerimas, žmonės puola lankyti vieni kitus, tačiau visuomet būna priversti drauge neštis ir save. Lyg išmuštruoti tarnai jie sustingsta prieš savo lyties dešras ir užstalėje žvangina įrankius, kad kuo greičiau būtų patiekta trokštama skylė, kurion įlindę po to išnirtų dar godesni ir savo svetingumą pasiūlytų naujai, dar nepatenkintai skylei. Ne tik sekretorės galėtų patvirtinti, kad nuo palaidinukių čiupinėjimų ir stvarstymų jos jaučiasi it prikaltos prie gėdos stulpo. Juokiatės. Egzistuoja per daug tokių, kad visi galėtų pakankamai gauti jiems nepriklausančio pašaro.

Tarsi nuoga teisybė rytą pasirodęs vyras vėl parbloškia moterį. Jau artindamasis smagiai tvoja jai per sėdynę. Į vonios kambario sieną ima tarškėti tūbelės, sudreba ir klozeto dangtis. Spindėdami nusvyra tigliai. Suskamba pernakt vyro varpoje spengusi tyla. Jis prabyla, ir jau niekas nepermuš jo. Pernakt iškamuota dundančio traukinio, moteris stovi ant lygių grindų, o dabar jos ąsa ir vėl bus platinama. Ji jau seniai pasidarė intymi kaip koks valcavimo staklynas, netgi su verslo partneriais bendraujant ja giriamasi į kairę ir į dešinę. Trumpais, stipriais kvėptelėjimais iš direktoriaus gerklės į aukštį greitakalbe aidi purvinos žodžių salvės. Ir pavaldiniai sutrikę tyli. Šis vyras sugeba šį tą ištraukti, mes patys vienas apie kitą dar išgirsime. Direktorius stveria už jam priklausančio kūno sterblės, mylimieji dabar drauge, nieko nestinga. Šis vyras yra tikras vilioklis, jis nuolat vilioja moterį. Todėl jis negali ilgiau susivaldyti, tylus skardinių atidarinėtojas, panašiai kaip augalas, veltui ieškantis šviesos, vos tik ji išjungiama. Gavęs įsakymą, vaikas kuo puikiausiai griežia sau vienas. Kaip tas vaikas ims griežti, kai jis, tėtuko pavyzdžiu, gaus kelionės pasą ir taps vyru bei tėvu? Apie ilgą, ka-

muojantį savęs slopinimą vaikas nebenori net svarstyti, bet jo reikalavimai ir toliau bus ignoruojami. Taip ilgai moteris atiduodavo save vaikui, o ko jis iš to išmoko? Kad reikia turėti ištvermės, rodo debesuotas dangus, kurio verta siekti bet kuria kaina.

Ne, moteris neklysta, savo vaiką ji jau seniai yra praradusi, dar iki šiam subręstant, o vėliau jo net šalia nebus. Jo tėvas per jėgą velka ją švieson, ji privalo atsiverti tam dundančiam ekspresui. Kiekvieną dieną tas pats, teisybė, gamtovaizdis keičiasi, tebūnie tai tik iš nuobodžio, keičiantis metų laikams. Taip ir stovi ši moteris tyliai kaip klozeto kriauklė, kad į jos vidų vyras galėtų atlikti savo reikalą. Jis nulenkia jos galvą į vonią ir, suleidęs nagus į plaukus, grasina – girdi, kaip gulima, taip ir mylima. Ne, verkia moteris, prie jos nebelimpanti jokia meilė. O vyras jau barška su savo sagomis. Nailoninis pižamos švarkas virsta gniutulu, jis apsuka juo jos ausis. Viduriuose, atrodo, urzgia uždarytas žvėris, kuris sunkiai tapnodamas veržiasi laisvėn. Naktiniai batisto marškiniai, šviesūs ir buki kaip uždegta šviesa, įgrūdami moteriai į nasrus, o iš išorės pamaži ima ryškėti vyro prigimtis. Nuleidžiamas nekaltasis jo skystimas. Jis tyška iš tamsių gėdaplaukių dūmų į vonią, visai šalia moters, tiesiai pro žemyn nulenktą jos skruostą. Emalė spinduliuoja nauju blizgesiu. Tokioje malonioje aplinkoje netrunka išpampti ir vyro kotas. Jam skverbiantis į dubens angą, moteris ima kosėti. Po valandėlės, kurios prireikia pagaminti riebalų dėmę, vyras iš šiurpių flanelės kelnių ištraukia konservų atidariklį, padaro savo ir išlenda iš dygių plaukų debesėlio; pasirodo pienuotas skystimas. Pernelyg jau greitai pimpalas išlindo iš dėklo į šviesą. Moteris, kurios pasturgalis, šita šešėliuota alėja, išskėstas kiek tik įmanoma, privalo stovėti nusisukusi nuo savo vyro. Jis apsuka ją aplink ir verčia į jį žiūrėti. Įsiutęs puola prie jos iš priekio, įsako liesti vis labiau glembantį kotą, kuris štai vėl ima trūkčioti – juk

jis taip trokšta gyventi tavyje, mieloji! O ir tavyje, meilės naktie! Jis pakiša moters plaukus po tąsia savo nuoteka, jos naivios akys privalo pačios išvysti šiuos likučius. Sunku jums, didvyriai, mąstyti, kai jūsų darbas jau atliktas. Moteris išterliota sperma. Dėl to, kad jai pastatytas puikus namas, partnerė nieko nepraranda – lauke rikiuojasi iš savo irštvų ir viešnamių išguitų neturtėlių vargani namai. Jie kone masiškai viešai išvaržomi, slapčia padeginėjami. Kas kitados vadinosi namų židiniu, atsiduria varžytinėse po bendruomenės ponų plaktuku. Kas kitados vadinosi darbu, dabar plėšte išplėšiama iš širdies. Už menką pinigėlį tik moterys dar gali ką nors susigrąžinti. Kurgi joms daugiau eiti, toms moterims, jei ne pas tuos, kurie savo stiprybėje taškosi purslais ir gyvai vilioja savo atliekomis, kurios tarsi putos drimba jiems iš nasrų. Jų generatoriai gamina nereikalingus produktus, o jų generacijos sukuria bereikalingas problemas. Dabar direktorius pačiu laiku sulaikė savo kritinę masę. Priekyje jis spaudžia žmonos veidą į savo intymų produktą, tuomet atkreipia jos dėmesį į savo intymiąją sritį. Ji ne itin geidžia mėgautis jo stipria čiurkšle, bet privalo, meilė to reikalauja. Privalo jį apkuopti, švariai nulaižyti ir nudžiovinti savo plaukais. Kitados tokį prielankumą pelnė Jėzus – tai jis buvo moters apiplautas. Galop moteris vėl gauna diskusijas užbaigiantį smūgį į dubenį, jos šeimininko ranka šiurkščiai rausiasi po jos plyšį ir jo briaunas, jo liežuvis slysčioja jos sprandu, jos plaukai vėl vonioje; jos klitoris taip stipriai gniaužomas, kad jos keliai priekyje susiglaudžia, o užpakalis atsikiša kaip sulankstoma kėdė; jo komandų klauso ir daugybė kitų žmonių.

Gerai, o ką mums tuomet daryti su vaiku? Gal reikėtų nupirkti dovaną, kad į vieną glėbį susiviję tėvai neįžvelgtų nieko slapto. Kiekvienoje parduotuvėje, kur tik ją pamato, trokšta gauti gaivaus gyvenimo gurkšnį (iš gyvųjų, iš gerųjų dalykų). Šitas vai-

kas griežia visokiausias vylingas pjeses. Tai jau naujausioji generacija, o pastaroji jį kaipsyk ir tenkina. Bet netrukus ir ji praeis, kaipgi kitaip eitume toliau?

Išsikraudamas tėvas nuleido ežerą spermos, dabar moteris turi viską švariai išgramdyti. Ko neišlaižė, dabar turės sušluostyti. Direktorius nuplėšia nuo jos drabužių likučius ir stebi, kaip ji šluosto ir klupčioja, kaip krutina ir uosto skiautes. Krūtys iškart nukrenta priekin, plakasi aplink ją, o ji vis trina ir blizgina. Nykščiu, smilium ir didžiuoju pirštu jis sužnyba jos spenius, ima juos sukalioti taip, tarsi norėtų į mikrokosmą įsukti lemputę. Jis kerta savo ūmai užsiplieskusiais sunkiais viduriais, jie išsiverčia priekyje – šviesus dangaus lopas jo kelnių klyne – ir atsiduria iš užpakalio prie jos šlaunų. Jai pasilenkus, jos kojos ima ir prasiskečia. Dabar viena ranka gali apglėbti visą jos figmedį ir tūžmingai paleisti į darbą savo neramius pirštus. Beje, jei suglaustų kojas, ji iškart atsidurtų viršum jo ir galėtų primyžti jam į burną. Ką, ji negali? Stumtelėkime jos kelius aukštyn ir paplekšnokime (plojimai, plojimai!) jos putės minkštimus, kurie tyliai čepsėdami tuojau prasižios, o mes, vyrai, su alaus bokalu tūpsimės už stalo. Jeigu ji ir tuomet neįstengs telžti, trūktelėkime už gėdos plaukų visą jos mot. lytį žemyn, kad ji sukluptų ir kiek begalima išsiskėtusi sukniubtų ant pono direktoriaus krūtinės ląstos. Kaip pražiodytą rankinę laiko jis už tų plaukų praskėtęs jos putę, trinasi į ją savo veidu, trokšdamas ir stengdamasis kuo šiurkščiau ją išlaižyti – jautis prie druskos galvos – o kalnai skendi liepsnose. Vyrus užgriūva nesėkmių našta. Kaži ką nesuvokiamo šniokščia jų vandenys, kuriuos moterys sugeria savo akytais skurliais ir netgi *Ajaxu*.

Iš savo liūdno puodelio moteris išgeria šaltos kavos likučius. Tarsi rengdamasi pabėgti ir vėl nė negalvodama užsitempė

pėdkelnes. Niekam čia nėra taip gera, kaip jai. Virš jos galvos kybo rami šeimininko kanopa, kad plėšrūnams skirtame narve ji jaustųsi kaip namie. Dar tą patį vakarą direktorius nuvargėlę ima budinti šypsenėlėmis, pelenguoja savo tikslą. Vėliau jis užsiliepsnos jos akyse – šioje Austrijos taupkasėje jis privalo būti pirmasis! Tarsi norėdama nupurtyti jį nuo savo skaudulio buveinės, moteris stveriasi už tuštumos, kur genda valgiai. Taip visuomet jie prasilenks plačioje kelio grasoje, kur juos sujungs kalnų siaubo trasa. Šiai moteriai kaimietės pavydi – kaip gražiai ji rengiasi! Namų purvą susiurbia ateinanti moteris, valytoja, užsisakyta iš kaimo gyventojų katalogo, o juk jie norėjo gyventi kaip broliai. Vaikas buvo pagimdytas gerokai pavėluotai, bet dar ne taip vėlai, kad iš jo išaugtų vien verkšlenantis suaugėlis. Vyras apimtas ekstazės kaukia, o moters balsas prisiderina prie jo, kad jis galėtų varpyti ją savo lazda ir parūpinti jų lizdui brangių gražniekių. Naują garnitūrą, su kuria galima pasirodyti geležinkelio stotyse, ten jie abu užsuka pamaloninti savo palaimingą lytį. Tačiau niekas nemoka kerėti. Vos atsipeikėjęs iš svaigulio, vyras pasilenkia prie moters atsiprašyti. Jis geros širdies. Taip, jis jau moka, jis už viską, ką jūs regite šioje spalvotoje reprodukcijoje, yra sumokėjęs. Nusišluostykite ašaras.

Benamystę vakare paslėps jų lėkštės. Greitosiomis vienas po kito patiekiami valgiai tuojau pat maloniai susimaišo su kūnu. O ko tik po kitomis pastogėmis nepasitaiko! Valgis šiuose namuose nėra svarbus, vyrui jo turi būti daug, kad nuo gausos stipruolis šypsodamas nugeibtų ir subliūkštų. Vakare dešra ir sūris, alus ir šnapsas. Ir pienas, kad vaikas būtų sveikas. Tai sutepta ir griežiniais apklota legenda apie tai, kad viduriniojo sluoksnio pagrindas patikimas savaime, o po to jį sergsti gamta. Tiesa, šį sluoksnį saugo tie, kurie jam priklauso, tik todėl jis ir neprasmenga skradžiai.

Jau nuo ankstaus ryto vyras spėjo atsipalaiduoti. Po juo susikaupia didžiulės krūvos, o kiek dar užsikrovęs ant šakių ir pečių. Taško savo šlapalą į visus šonus. Po savo stogu jis visur kur yra girdimas – štai, su savo sunkiu peniu įgruma į žmonos poilsiavietes, kur pagaliau gali išsituštinti. Nusilengvinęs vėlek sugrįžta prie mažiausiųjų sutvėrimų – šie, jo vadovaujami, kuria savąjį produktą. Jų gaminamas popierius jiems svetimas ir netvarus, tuo tarpu jų direktorius kaukdamas sukasi ratu, stumiamas savo lyties, su kuria jis artimai susijęs. Konkurencija remia prie sienos, jos pinkles derėtų perprasti iš anksto, antraip vėl teks atleisti keletą „laimingųjų" ir atpalaiduoti juos nuo egzistencijos vargų. Štai šitaip šis vyras ir žengia į gamtą – kad rankos liktų laisvos, atsakomybę užsikrauna ant pečių. Jis reikalauja, kad jo valdoma ir jį regeneruojanti žmona po namų stogu lauktų jo nuoga, kai savo kojomis sukoręs dvidešimt kilometrų pareina iš darbo. Vaikas tegul geriau nesimaišo po kojom. Lipdamas į mokyklos autobusą, vargšelis dar užvirto ant savo sportinio inventoriaus, dėl kurio jis tiesiog pametęs galvą.

Moteris strykteli iš drungnos, slopios snūdos, į kurią buvo pavykę pabėgti. Kiloja nuo grindų viską, ką skubėdamas išvažiuoti primėtė vaikas. Kas liko, sutvarkys šeimininkė, spėjusi šiuose namuose jau daug ko prisižiūrėti ir daug ką pakelti nuo grindų. Kai vaikas buvo mažesnis, motina kartais veždavosi jį į savitarnos parduotuvę, kur šeimininkas juodu asmeniškai su malonumu nuvesdavo vidun pro laukiančių moterų eilę. Vaikas įsitaisydavo pirkinių vežimėlyje, šis daugmaž siekė motinos pilvą – kaip jis mėgo jame tupėti! Tuose smarkiuose vežimėliuose neretai būna skylių ten, kur jų nereikia, bet vis dėlto jie labiau mylimi, nei, pavyzdžiui,.pienburniai aštuoniolikmečiai, bėgantys iš tėvų namų, myli savo šeimą, nors nuo jos lieka priklausomi iki pat mirties. O dar tie magiški magnetiniai įtaisai,

pritvirtinti prie naujų drabužių, o kad ir žmogus galėtų tokius turėti! Kad susižavėjęs nerealia viltimi, neimtų skraidyti padebesiais. Lytis privalo būti apsaugota nuo ligų taip, kaip moteris nuo pasaulio, kad, neatsargiai žvelgdama pro langą į besikeičiantį gyvenimą, ji nepanorėtų pakeisti ir savo gyvenimo. Taip, tai taip, bet universalinės apsaugo tik drabužius. Kai kas nors neleistinai bando brautis su jais pro užkardą, jie ima šaižiai čirkšti, kad nuolat judantis žmogus žvilgtelėtų į tylią mirusiųjų ir kavos rūšių karalystę. Tad jau verčiau pėsti ir prastai apsitaisę grįžkime į savo padermę ir tūnokime ten tarp savo pačių atliekų; tuomet savo automobilių aikštelėje jau nepakęsime jokios kitos transporto priemonės. Taigi visą gyvenimą einame keliu, kuris mus traukia, į kurį mes įtraukiami ir išmetami; o išvydę draugišką veidą, tepamatysime jame kraupų savąjį atspindį.

Tik aną savaitę ši moteris *Boutique* parduotuvėje nusipirko kostiumėlį su kelnėmis. Šypsosi, tarsi turėtų kažką slėpti, o teturi vien nebylią savo kūno karaliją. Tris naujus megztinius ji slepia spintoje, kad tik nekiltų kokia dingstis nepasitikėjimui – girdi, su savo kruvina vulva ji ruošiasi naujam medaus mėnesiui. Bet nuo vyro medžio ji raško tik malonius vaisius – pinigus. Nė vienas medis nebešlama tokia miela lapija. Vyras kontroliuoja jos sąskaitą, ir jau tūkstančiai vėjy šlamančių medelių krito nuo jo nuožmaus kirvio. Pinigų moteris gauna ne tik ūkio išlaidoms. Tiesą sakant, jis nemano, kad turi mokėti ir už patogią supamąją kėdę, kurioje jis, patenkintas vaikutis, gali leisti pailsėti savo strampui ir pats išsitiesti. Ją saugo jo šv. Šeimos vardas ir jo dengiamos sąskaitos, apie kurias nuolat praneša. Ji privalo žinoti, su kuo gyvena. Kita vertus, jis viską žino apie jos sodą, kuris visados atviras ir puikiausiai pritaikytas knisimui ir kriuksėjimui. Jeigu tau kas nors priklauso, tai turi būti eksploatuojama, antraip kam gi to reikia?

Vos palikusi viena, moteris apsirūpina pinigų, piniginės vertės bei nuvertėjimo palyda ir su tvirtai įsikaltu pasitikėjimu išeina truputėlį pasivaikščioti. Tarsi šešėlis ji slysta pro popierių gaminančią minią, jūrą, kurioje supasi jos gyvybės laivelis. Tokią jūrą, kuri įmanydama su malonumu gyvus mus palaidotų! Nes už jos laukia galybė kvailų bedarbių, kurie tik ir tyko progos, kad juos pagaliau kas nors pastebėtų. O mes? Geidžiam skristi toliau? Tuomet reikia įgyti devyniskart daugiau proto ir pakilus į aukštybes kristi žemėn kaip krenta lietus, nes: judėjimas tai gyvybė! Prieš akis moteris ištiesia universalios paskirties ranką. Netrukus vėl teks maitinti vyrą ir vaiką. O kas bus vakare, kai sukomplektuotas, pasikrovęs ir naujumu švytintis vyras, užuot lėkęs, nuslys nuo konvejerio? Savo gyvenimo butelyje jis auklėjosi rūpestingai, kaip motina. Bet vakare trokšta viskuo atsikratyti. Jam knieti. Jis putoja. Šiandien vakare, kad kiek, būtume ir pamiršę, yra dėsningai numatytas laikas, tad ji savo sugeriamąja kempine pasirengusi susiurbti viską, ką perdien pagamino jos vyras. O kiti vyrai tik džiūsta šešėly ir užkasa savo viltis gyvas.

Šis gamtovaizdis išties yra erdvus, jis – tarsi atsipalaidavę, mūsų likimą rūke apsivijęę pančiai. Du vaikiščiai mopedais gainiojasi vienas kitą, bet sniegai gangreit nutraukia šias lenktynes. Jie stumdosi, kol nuvirsta. Moteris netveria juokais. Ji bent kartą norėtų pasiryžti ir žengti pirmyn. Vyras šiandien žavėjosi jos kūnu lyg prieš parsivestą draugą. Luktelėkit bent iki vakaro, kai pateksit į patį srovės sūkurį! Šiuo metu vyras į biurą tempia maždaug telefono aparato dydžio plieninę atsvarą. Žyrant į šalis skaldai, jis veržiasi prie savo rašomojo stalo krėslo, kuriame įsitaisęs lemia likimus ir stebi ekraną, kur rodomos slidininkų lenktynės. Jis irgi neabejingas sportui, vaikas iš jo paveldėjo šį pomėgį. Jei tame ekrane kas nors nuolat nejudėtų, žmonės tikriausiai ramiai sūpuotųsi lovose, o kartais netgi pajudintų savo

kojas ir širdis. Kai vyras dumia plentu, prie jo odos priglūsta patys smulkiausieji plaukeliai. Jis mat taip greitai važiuoja. Jis šėlsta kaip su tautiniais rūbais, kai ant ko nors rėkia. Choras irgi netrukus koncertuos.

Sekmadieniais jie rodo kaimenėje gyvą bendrauti linkusių žmonių pavyzdį ir eina į bažnyčią. Taip ištrūksta ir iš savo keturių sienų, tarp kurių jiems vergauja knygos ir prisiminimai. Popiežiaus bei Dievo Motinos aplankyti nevengia ir gydytojas su vaistininku. Savo triūso jie niekam nelinki, jie, paslaugūs ir išsipuošę aukštesniųjų mokyklų absolventai, veržiasi smuklėn. Ten pasėdi valandžiukę, smagindami vienas kitą. Gydytojas vaistininkui pavydi vaistinės, kuriai pats su malonumu vadovautų. Pas vaistininką užsuka žmonės, kuriuos ką tik apžiūrėjo gydytojas, ir tie, kurie jaučia pakilusį kraujo spaudimą. Prieš apylinkės bedarbius jis dosniai pažeria savo preparatus, kad šie vėl atgautų ūpą ir kur nors panamėje galėtų krutinti kojų pirštus. Mityba jau jų žmonų rūpestis, be to, jos ir šiaip turi ką jiems pasiūlyti. Iš maisto vartotojų sąrašų niekas jų dar neišbraukė. Kad tik vyrams nieko nestigtų ir kad Nieko darbų meistras negalėtų apkaltinti jų uolumo stygiumi. Kai kurie išsikrausto kitur, vos tik spėjame prie jų priprasti.

Nors tai primena banko tarnautojoms būdingą prievartinę rutiną (kasdien vis kita suknelė!), direktoriaus žmona daugelsyk per dieną atitraukia ir vėl užtraukia ką tik išvalytą užuolaidą ar debesų štorą tarp savęs ir smalsių kaimo moterų akių, šitaip ji jaučiasi saugesnė, nei nuolat tūnodama savo nuosavoje buveinėje. Direktorius šnekučiuojasi su sūnumi, kuris nekantriai strykčioja į viršų, kad vėliau jam dar būtų leista užbėgti pas draugą. Šitas vaikas neturi teisės ir įgaliojimų pats sau susirasti bičiulį pasisotinimui, nes draugų tėvai valgo JO duoną! Šitas vai-

kas klajoja po pasaulį ir valdo kitus kaip savo žaislinius automobilius. Pianinu motina akompanuoja viską, ką tik aptinka, o už durų viena po kitos ant krūtinių svyra nusiminę galvos. Jie nusipirko tai, ką išvydo didesnėmis už savo apetitą akimis ir štai kaimas jau džiaugiasi plikame žemės paviršiuje pernelyg įžūliai išdygusių trobesių varžytinėmis. Susigobę į švelnią vilną, švarūs kaip švelni vilna – tokie jie stovi prie banko langelių, už kurių laimingi vaikai baltais marškiniais žaidžia su svetimais pinigais ir iš algų maišelių skurdina jų bei jų būstų likimą, virstantį gausiai plūstančia palūkanų upe. Banko direktorius žvelgia žemyn ir jam ima suktis galva matant, kaip žmonės „suka" pajamas, nenorėdami aukoti savo taip sunkiai susiręstų namelių. Dabar, jau visai arti tikslo, jis nori nenori privalo iš jų atimti tai, ką jie kitados mylėjo. Žvilgtelėjęs į jų langus, direktorius tarsi pats pajunta visas jų kančias – ne išgama gi koks. O šioje šalčiu dvelkiančioje įstaigoje vargšai pykstasi. Pokši koviniai šaudymo automatai ir medžiokliniai šautuvai, kurių vamzdžiuose čirpia vanduo. Gyvenimo žaidimus užveržia kilpa. Kaip žuvis šokinėja iš džiaugsmo *Raiffeiseno* bankai, pražudę kaimiečių pinigus ir regintys jų pačių žūtį. Amžina kaimo šventė agrarinėms bendrijoms, kurios, nepripažindamos individo, užverčia jį sugedusiais pieno produktais ir pašvinkusiu sūriu. Net menkiausiam savo nariui jos išlupinėja akių obuolius ir iškrapšto juodas panages. Kol koks ratukas ima ir persisuka, sugenda, o tada lyg žudikas žmogus kaukdamas skrieja aplink lizdą su nebegyva šeima. Kaipgi jis, toksai mažas indelis, norėjo viską savyje sutalpinti? Ir tik vienas nedidelio formato laikraštukas už kelis iš mūsų plonų piniginių ištrauktus šilingus išdrįsta parašyti apie siaubingos nelaimės ištiktų žmonių gyvenimą.

Kai pažvelgi pro langą, dažnai atrodo – gražiai gi nuaugusi šitoji mergelė gamta! Vyras, valdininkas, netgi geismo apimtas,

kilus nemaloniam poreikiui turėti artimą, nusileidžia žmogiškajam pradui nieko nesupainioti! Direktorius čia ir tyso kaip koks gamtovaizdis, nors ir apsėstas nerimo dvasios. Jis tolygiai užtepė savo lydyto sūrio, o ką regi žmonos veide? Žmogiškąjį savo diktatūros atvaizdą? Su ką tik pirktais puošniais apatiniais žmona atrodo tarsi trintuku ištrinta; jo prašoma ji sukinėjasi tarsi naujoje erdvėje. Su žmonėmis jis žaidžia iš pinigų. Kartais, akimirką nušvitus protui, direktorius ima graužtis ir įbeda savo platų veidą į žmonos sterblę. Bet tučtuojau vėl nulenkia jos galvą per purvinos vonios kraštą ir žiūri, ar dar neužžėlė neseniai nukastas takelis iki jos užpakalinių durų, už kurių ji, išpaikinta moteris, kurioje galima vartytis iki pat jos romaus galo, gyvena ir supasi savo gelmėse. Kaipgi šiame pasaulyje ištvertų bedarbiai, kaip pavyzdžio neturėdami tokių štai pigių romanų?

Šitas direktorius, ramiausiai pamokslaujantis savo personalui, kuris atsidėkodamas traukia jam dainas, šitas direktorius kasdien išmeta gabalą savo gero į Helenos, žmonos, kūną – labiausiai jam patinka dieną. Su malonumu jis stebi, kaip tiesiog akyse stambėja, auga jo įnagis. Žmona maldauja elgtis nors kiek atsargiau, bent jau dėl vaiko, to padūkusio žvėrelio, kuris paskutinę akimirką netikėtai gali smogti iš savo ringo kampo. Reikiamu momentu pasirodo sūnus, jų išpera, probėgšmais žvilgteli į išdykaujančius tėvus (šiedu savo įstaigioje, švariai prižiūrimoje užkandinėje kaip tik tarškina lėkštėmis), ir vėl pradingsta su savo sportiniu inventoriumi ir šnekomis apie sportą kankinti kaimynų vaikų, kuriems tenka augti be dirbtinio, meniškai apipavidalinto rojaus. Vaikas sunokęs kaip vaisius įsaulyje. Jo tėvas, kaip ir reikėjo tikėtis, savo sveiką galvutę jau panardino motinoje. Betgi žodžių čia nepakanka. Mes norime išvysti veiksmą, už kurį mokame prie šios įstaigos durų, norime patenkinti savo pastovius kaip vandens šniokštimas poreikius.

Mažuose nameliuose sumingama anksčiau, o didžiuosiuose, tvieskiant šviesai, tarp abiejų lyčių verda gyvenimas. Ir, jei jau prabilom apie vandenį, jų kūnais ritasi vandens lašai. Čia mes esame vieni ir visiškai atviri, nors ir viešumoje mums nėra ko varžytis. Jeigu meilužiai jau surado vienas antrą, tai gali iki soties sūpuotis gėrimų jūroje, plūstančioje iš auksinėmis etiketėmis spindinčių butelių; čia jie savo namuose. Nors jų lytiniai organai įaudrinti, jie moka surasti ramybę vienas kitame ir jaustis vieni vieninteliai. Jie pasinėrę į dulkes, ir tuo pat metu, kai miršta vargšai, geresnioji žmonijos dalis kasdien naudojasi savo nerašyta teise turėti kits kitą ir iš naujo tenkinti geidulius. Savo urveliuose, kelnėse ir širdyse, jie yra sukaupę ganėtinai jėgų, kad galėtų suleisti dantis į, rodos, dar visai neseniai taip skaisčiai žydėjusį persiką. Viskas jiems priklauso, net miegas glosto juos po sumerktom blakstienom, kad niekas nepamatytų geidulingų žvilgsnių. Jie nė akimirkai negali išsprūsti iš mylimųjų akiračio, todėl kaskart veržiasi lauk, kad apsikarstytų naujais skudurais, atidarytų naujas sąskaitas, įsvyruliuotų su tais prietaisais, kurie viską gali nugirsti apie kitus turtuolius ir pasiturinčiuosius, jie net susvetimėja, bet kasdien atsinaujina ir vėl tampa meilūs tai mielai būtybei, kurią jie turi, su kuria nori būti kartu, o kita vertus, ir patys yra tokios pat būtybės. Silpnieji tik gyvena kartu, ir, nors patys jie mano, kad niekur nėra geresnio gyvenimo nei jų ir tik jų gyvenimo kaina yra šio to verta, mes nenorėtume būti tokie kaip jie. Jie juk nieko negauna paragauti, jie net žadinami ne laiku! Ne vienas tampa savo darbo auka. Jie patenkinti tuo, ką turi, bet mes norime daugiau! Audros! Ginklų! Žengti pirmyn nutvieksti šviesos, ir jeigu mums tektų įžiebti savo žibintuvėlius, kurių šviesos pakaktų apšviesti kaip tik dviem asmenims iš puikių, tolimų namų, žinokit: tiktai mes ten privalom būti!

3.

Apimtas sodrios ramybės, vyras kyšteli pro plyšelį savo žmonos atvaizdą stebėtojams. Miškai šiurpdami apglėbia namus, kuriuose prieš žiūrovus ekrane slenka kadrai – pritvinkusi, produktyvi kaimenė. Kadangi yra su jais susijusi, į kadrą patenka ir moteris, nors jos kasdieniai įpročiai tampa vis labiau apgailėtini. Moters akiratis nustelbia tą vaizdų plokštumą, kurią ji su vyru kasdien turi pereiti, kol pati atsiguls toje plokštumoje. Nė kiek neslegiamas atsakingos savo profesijos, direktorius mirksta syvuose, čiulpia iš moters spenių ir plyšių, šaukiasi ateinant nakties ir naktinės programos. Taip kalnų šlaituose žaliuoja gyvieji paveikslai, o laipiotojai tvirtais batais kopia tiesiai į viršūnes.

Netikėtas vaiko pasirodymas sukelia beveik tokią pat tragediją kaip ir čionykštis klimatas. Į kambarį, kur šniokščia ekranas, sūnus įskrieja nelyginant raketa nešėja – tiesus ir švytintis – o vanduo ten trykšta tiesiai ant grindų. Savo naiviomis akimis jis dar spėja nučiupti tuos vis dar kenčiančius kūnus, kai jie, žiojėdami tarsi sužeistos bedugnės, lanko vienas kitą, ir vyrai su sunkiais gamybos pabūklais, savo geidulių meistrais, pranyksta moters viduriuose. Lauke kyšo tik jų kūnai bei galvos ir išradinėja naujus motinų kūnus, į kuriuos gali pažvelgti pro ekrano stiklą. Įjungęs atbulinį bėgį, garsiai pirstelėjęs savo negrabiu motoru ir padaręs posūkį ant kilimo, tėvas kaipmat strykteli nuo motinos. Vaikas dedasi nieko nesupratęs, juk jis pats jau yra išrankus, ne bet ką čiumpantis vartotojas. Tarsi lapai atmintyje šnara jo poreikiai, jo skonis išpaikintas nemirtingų paveikslėlių parduotuvių kataloguose, raginančiuose valstybės piliečius gyventi

sveikai! Viskas ten priklauso jam ir jo mieliems tėveliams, kuriems savo ruožtu priklauso jis pats. Motina tarsi šienu dangstosi kas po ranka papuolė. Įvardyti tėvo pyktį vaikas jau yra išmokęs, tačiau tėtukas nuolat perka ir perka išsipūtusius prekių maišus ir šitaip laiko vaiką prisirišęs auksine virvute. Tarsi visiškai nepastebėdamas savo tikros, dabar ant sofos bandančios nusiraminti motinos, vaikas skaito gimdytojams pageidavimų sąrašą, pilną tarpusavyje konkuruojančių daiktų. Su jais galima važinėtis ant smėlio, skaldos, vandens ledo, sniego ir netgi persiško kilimo! Ir visa tai turi būti nupirkta vien tam, kad iš tolimo gamtovaizdžio galėtum atsigręžti į namus. Moteris blaškosi grandinėse. Trepsi kojomis ir žvilgsniu persmeigia savo vaiko nežinią – kas iš jo užaugs? Jaunas erelis, nagais braižantis mažalitražį automobiliuką? Ar snapu kapojantis žmogaus krūtinę? Ar tasai, kuris savo malonumui ir tam, kad žmonės įprastų iš tolo jį apeiti, trinasi slalomo trasoje, ar toks leisis nugalimas? Viskas, ko trokšta vaikas ir vyras, yra savaip pavojinga. Dantimis motina bando užsitempti antklodę ant styrančių spenių, tėvas, beje, juos gerokai apkramsnojo. Vaizdai ekrane netikėtai pasidaro visai normalūs. Vos tik įlėkė vaikas. Vaikas nori motorinių rogių, tačiau šioje apylinkėje jas draudžia pati valstybė. Užsakovas turi vieną pretenziją: moteris privalo gerai atrodyti.

Bet kuriuo metu, net ir iš biuro, direktorius jaučia poreikį paskambinti namo, kad įsitikintų, jog apie jį nuolat galvojama. Jis yra neišvengiamas kaip mirtis. Visuomet pasirengęs išplėšti iš krūtinės širdį, padėti ją kaip ostiją ant liežuvio ir įrodyti, kad ir likusios kūno dalys pasirengusios tarnauti savo viešpačiui, štai ko jis tikisi iš savo žmonos. Todėl ir vedžiojasi ją su apynasriu, todėl ir verčia paklusti savo žvilgsniui iš po antakių. Viską jis regi ir turi teisę tokiai įžvalgai, nes jo pimpalas ryškiai žydi dy-

gioje lysvėje, o ant jo lūpų tvenkte tvenkiasi bučiniai. Bet kad sukiltų apetitas, pirmučiausiai turi viską apžiūrėti. Valgyti, beje, galima ir akimis, ir niekas neprasprūsta pro baugščias mirusiųjų akis danguje, į kurį jos galiausiai ir vylėsi patekti. Užtat vyras ir siekia sukurti savo žmonai rojų žemėje, todėl ji kartais gamina jam valgį. Galima drąsiai reikalauti, kad ji bent triskart per savaitę keptų garsųjį Linco tortą, o jos vyras galėtų sau garbinti garsųjį Linco lavoną* – užeigos užkulisiuose, kur žmonės gali džiaugtis istorijos malone, leidžiančia jiems kartotis, tuo pat metu žvelgti į stiklą ir sužinoti, ką artimiausiu metu pareikš vyriausybė.

Direktorius toksai didelis, kad per visą dieną neįstengtum jo apeiti. Šitas žmogus prieinamas iš visų pusių, bet pirmiausia iš viršaus, kur pilasi lietus ir sniegas. Viršum jo nieko nėra, tik pagrindinis koncernas, nuo kurio vis tiek niekas neapsaugos. Tačiau pikčiurnos žmonos pusėje galima nesivaržant atsukti savo čiaupą ir šlakstytis. Moteris surakintomis rankomis krūpčioja kaip žuvis, kai vyras ima ją kutenti ir skaudžiai baksteli savo smeigtuku. Jis įsiklauso į gelmę, kur slepia savo jausmus. Žodžiai it lapai krenta iš videoekrano, iš vieno visą žmoniją atstojančio žmogaus lūpų ant grindų. Sutrikusi ir su pagaila moteris žvelgia į gėlės stiebą, mirštantį ant palangės. Ir vyro šneka dabar šiurkšti kaip sveika vaisiaus sėkla. Nuo savo lūpų jis nenusibraukia nė lapelio. Traukdamas savo kvapą ir syvus, jis nesustodamas kalba apie veiklą, kurios negali apleisti, ir tuo pat metu laukinio žvėries nagais rausia sau kelią į susilietimo vietą, kad savo dešrą pavilgytų savo paties garstyčiose. Moters lytis – miškas, iš kurio į jį ataidi piktas aidas.

* Galvoje tikriausiai turimas Lince gimęs Adolfas Hitleris. *Vert.*

Neseniai jis Gertei, savo žmonai, uždraudė net praustis, jam vienam, girdi, priklausąs ir jos kvapas. Siaučia savo nedideliame miško plotelyje ir taip barškinasi sunkaus kepalo briaunomis po jos stovėjimo aikšteles, kad ji dažnai pasijunta perpildyta, velniai griebtų. Nuo tos dienos, kai jis nebedrįsta naudotis partnerių ieškančiais skelbimais laikraštyje ir vilioti smagių, gašlių svetimų žmonų, šioje vėjų pagairėje pats sau tapo vienintelis ir mieliausias, landžiojantis savo žmonai po sijonu. Šita moteris tarsi šleifą privalo iš paskos vilkti savo prakaito, šlapimo ir išmatų tvaiką, o jis, reikalui esant, tikrina, ar šis upelis ganėtinai sravus ir jo lovoje. Gyva atliekų krūva, kurioje knisasi kirminai ir žiurkės. Dundėdamas įsiveržia vidun ir diktuoja savo tempus, kurie gangreit jį nuvargina, bet jis vis tiek jaučiasi kaip namie, vėl nori jaukiai įsikurti, netgi leidžia kiek judėti ir kitam ar iššokti kokiai žuvelei į paviršių. Jis skaito laikraščius. Greit išgriebia moterį iš jos priegalvio pelkės ir čia pat užlaužia. Sėdinčią ant sofos, šiandien turi ją visą, gali sau žaisti su speniais ir leisti jai iki drebulio pajusti, ką gyslos išdarinėja su jo organu.

Jam patinka, kad čia pat ant iešmo pamauta moteris turi blaškytis po savo pačios purvynę. Apimtas įtūžio, daužo jos galvą. Šv. metamorfozės metu jis pertvarko jos kūną pagal savo matą. Jis yra vartojimui skirtas indas, todėl kiekvieną naktį prisipildo iš naujo, nelyginant savitarnos parduotuvė, šita prekyvietė vaikams, kur be jokio vargo gali pasiklysti. Turėdamas namų raktą, įgyji teisę kasdieniam patiekalui, ir jau niekas tau neuždraus tąsyti klitorį ar užtrenkti tualeto duris, kurias laužia Rom. katalik. tėvynė, užtat žmonės įgauna teisę kreiptis į gydytoją dėl nėštumo bei susituokti. Kai ši moteris vartojama pagal paskirtį, namai turėtų siųsti SOS signalus. Vėliau atkemšamas butelis rinktinio gėrimo, o ekrane vėl sumirga padriki, tarsi išsivadėję vaizdeliai, kur žmonės, atsistoję vienas priešais kitą, kiša savo

lytinius organus, žiūrinėjasi, purto kits kitą ir lošdamiesi, trūkčiodami kratosi. Taip, mes geidžiam žiūrėti, tačiau ir kiti žiūri į mus – kramsnodami sūdytas lazdeles arba storas ponų dešras, arba storus damų minkštimus!

Rytoj vaikas galbūt bus nuvestas pas kaimynus, kurie turi labai panašų namą, tik mažesnį. Padūkusias savo vežėčias vyras nori įvaryti į žmonos mėšlatvartį, o ši griebiasi kvėpavimo technikos, šitaip bandydama išvengti po jos pomiškį ir kelnaites besitraškinančio gaidžio. Giesmės ir muzikos dėka jo kūnas yra įveikęs pačius įvairiausius žmones, sudėliojęs juos į mažytes porcijas ir užšaldęs vėlesniam metui, kai bus galima išnaudoti juos darbo rinkoje arba rinkos įstatymų chore. Šviečia mėnuo, sužimba ir žvaigždės, o gremėzdiška vyro mašna iš tobulybės rieda namo, sumaigo jos dantimis išartą vagą, tarsi pūkus į orą pakelia nupjautą žolę ir priverčia moterį sudrėkti.

4.

Neryžtingai irdamasi kūnu, moteris šoka į vėją. Ji tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Tarnauti bet kokiam alkiui, tokia buvo jos paskirtis. Leistis vyro, vaiko išnaudojamai, įsikinkyti į jų švelnias vadžias. Pakliuvusi į tinklą, ji bando įkvėpti oro. Užsimeta chalatą, įsispiria į šlepetes ir ima plumpinti užsnigtu keliu.

Bet prieš tai ji dar turi sutvarkyti puodelius ir pirmos pagalbos reikmenis spintoje. Paleidžia vandenį ir nuo porceliano šveičia savo šeimos pėdsakus. Taip moteris konservuojasi savo nekintamuose prieskoniuose, iš kurių pati yra sutverta. Viską, net ir savo drabužius, ji sudeda pagal dydį. Baisiai susigėdusi, pati iš šito juokiasi. Bet juokai menki. Tvarką ji kaupia savo dvasingumu. Jai pačiai nelieka nieko. Kruvinų plunksnų jos kelyje jau nebedaug matyti, nes: ir žvėrys turi ką nors ėsti. Ant sniego ji padėjo aprūkusį filmą, ir per keletą valandų jis išsiryškino.

Pasitenkinęs vyras savo biure po lempos gaubtu stveriasi už kelnių juosmens. Jis vėdinasi. Iš anksto neįspėjęs, kad kalbės, prabyla apie žmonos išvaizdą. Nutilkit, dabar už jį kalba jo kūrinys, tam reikalui jis pats vienas subūrė daugiabalsį chorą. Ne, dėl ateities jis ramus, nuosavas jo kapšas irgi kybo savo vietoje!

Moteris junta, kaip sniegas lėtai smelkiasi į jos erdvę ir laiką. Pavasario dar ilgai teks laukti. Šiandien gamta jo nesukurs – šviežio, ką tik nuspalvinto. Prie medžių limpa purvas. Prošal

cimpina šuo, jis šlubuoja. Jai priešpriešiais eina moterys, taip nusidėvėjusios, tarsi ilgus metus būtų lindėjusios kartoninėse dėžutėse. Tarsi nubudusios puikiame name, tos moterys žvelgia į ją, tokią nepaprastą jų akyse, visuomet išsiskiriančią. Fabrikas daugeliui jų vyrų duoda darbo, ko daugiau. Pamiršusios laiką, jos daug mieliau stumtų dienas prie kortų ir vyno, nei šeimoje. Moteris praskrieja pro jas, įžengia į tamsą, o juk toks sniegas, ji pamiršo net batus apsiauti! Vaikas tuo tarpu kažkur duodasi – tokių kaip jis čia pilna. Vos nukaistą maistą jis atstūmė tokiais žodžiais, nuo kurių motinai atsivėrė žaizdos, o pats iš spintelės nusikniaukė gabalą dešros su duona. Juk kone visą priešpietę ji begal kruopščiai spaudė morkas, vis dėl to vaiko akių. Maistą vaikui ji gamina pati. Palinkusi virš šiukšlių kibiro, panaši į sustuobrėjusį padarą, ji ruošė tą porciją savo vaikeliui. Vaikas ir išvedė ją iš kantrybės. Jos humoro jausmas visiškai išsikvėpęs. Nuo tvoros palei upelį karo varvekliai, sostinė visiškai netoli, matuojant, pvz., ano žmogaus mašinėle. Veriasi platus slėnis, daugelis darbuojasi ne jame. Kiti, irgi juk turintys kažkur gyventi (savo egzistencijos skylėse?), kiekvieną dieną plumpina į popieriaus fabriką dar toliau, daug toliau! Ten, kažkurio kalno aukštybėje, aš tūkstantį kartų stovėjau apsupta savo kaimenės. Moters burna stingsta tarsi murmantis ledokšnis. Nagais ji įsikimba į šerkšnotą turėklų medį. Upelis iš abiejų šonų jau visiškai užsitraukęs, ledai jau plekšnoja jam per pečius. Gamtos kūrinys kriokia pančiojamas tos pačios gamtos dėsnių. Vos kliuksi. Kaip atodrėkis, išsprogdinantis gero gyvenimo, kurį mes visi gyvename, barjerus, kad galėtume nustraksėti vienas pas kitą, taip mirtis galbūt iki galo lems šios moters pasaulį. Bet dabar gal nesileiskim į asmeniškumą. Automobiliuko ratai ritasi gurgždindami sniegą. Kur jis bevažiuotų, vis tiek visur jaučiasi geriau, nei jo šeimininkas. Kas be jo būtų žmogus, kuriam kasdien tenka važinėti į darbą? Mėšlo krūva, nes drauge su ki-

tais įgrūstas į vagono skyrių ir būtų tik mėšlas, galvojantis apie atstovavimą parlamentui. Mūsų fabrikai nežlunga tik tos masės dėka, jie iš vidaus remiami galybės žmonių, kurie į savo pastolius siekia įterpti socialumą. Ir tik bedarbiai, susibūrę į šešėlinę Nieko armiją, kurios visai nėra ko baidytis, nes jie visi nieko nepaisydami vis tiek balsuoja už krikščionių socialinę demokratiją. Ponas direktorius yra iš mėsos ir sklidinas kraujo, be to, jis neblogai tuo pačiu ir maitinasi – šitokį maistą jam tiekia damos su atsiskyrėlių prikyštėmis.

Tokiu oru automobilius patariama palikti, antraip galima pavėluoti į savo darbavietę! Kai jau šitaip nutinka, keliuose pasirodo barstytuvai ir palieka savo produktus. Moteris gali kliautis vien savimi. Ir dar, įsidėmėkit: įstrigusių kely mašinų nelieskit, nebaidykit, nebukštinkit žmonių iš jų būstų. Kaip žmogui jums juk tai irgi nepatiktų.

Įlindę į savo plastikinius, gimtadienio proga dovanotus drabužius, kurie dar limpa prie odos ar draikos apie ausis, vaikai lalėdami švilpia žemyn į slėnį keliu, nutiestu vieno kurio kūnu. Nuo jų apmaudžiai nusisuka vyresnieji ir savo storuose pamušaluose graibosi keltuvo bilietų, greitis – dar ne viskas. O jie kaukia kaip geležinkelio stotys. Moteris jų bijo. Apimta siaubo, ji spaudžiasi į sniego plūgų sustumtas sniego krūvas. Riaumodami pro ją iriasi šeimų prisigrūdę automobiliai. Viršuje, prie mašinų stogų, kad atitirptų sėdinčiųjų viduje siaubas, spaudžiasi slidės. Tarsi kulkosvaidžiai žemyn grėsmingai žvelgia prietaisai. Skverbiasi per gausybę kitų žmonių talpyklų, prigrūstų dėžučių, nes kiekvienas tariasi nusipelnęs geresnės vietos. Visi taip mano ir patvirtindami maloniai vypteli pro langelį.

Sportas – mažojo žmogaus tvirtovė, iš kurios jis gali iššauti!

Tikra tiesa: niekam neuždrausta nusilaužti kojos ar abejų rankų, patikėkit! Vis dėlto: negalima nutylėti, kad tokie žmonės vadintini priklausomais – leidžiasi į kalnus, nuslysta nuo šlaitų, o vis tiek gerai jaučiasi. Tiktai nuo ko jie priklausomi? Ogi nuo niekad dar nepatirtų vaizdinių, kurie jiems, lyg jie tebūtų tikrovės parankiniai, kasdien vis iš naujo rodomi, tik didesni, gražesni ir greičiau. Taigi nublokšti nuo televizijos krioklio, jie krenta ant kito šono ir nusirita prie mažylių, tų, ant Idiotų kalvos. Aū! Diskusijose tokie niekad negauna žodžio, o jeigu ir gauna, tučtuojau jį praranda, perduodami savo balsą kviestiniam jų neapsakomos naštos ekspertui. O Aukščiausiasis, išstudijavęs mūsų pasiekimų lenteles, lieka kurčias rypavimams dėl nuosavų namelių, kurie reikalingi, kad sportą, šitą aukštą olimpinę idėją, būtų galima suteršti jau prie paradinių durų.

Moteris išlenda iš savo slėptuvės ir traukia toliau. Trepučiuoja, daužo save rankomis. Nepatenkinta gūžiasi į chalatą. Kai kurie iš tų vaikų, kuriuos ji girdi šūkaujančius iš tolo, yra išplėšti iš ritminių šokių grupės, susirenkančios kartą per savaitę. Didžiausias tos moters pomėgis – auginti vaikus. Pasirodo, mumyse esama tiek vietos ir meilės vaikui, kad galop išmokome jį pliaukšėti į taktą. Mokykloje tai pravers, kai reiks ritmingai linkčioti arba vienu kartu atsistoti, atėjus maldos metui. Jos sūnus irgi tam pačiam būry ir kiekvienu savo riksmu patvirtina, kad priklauso jiems, kaip saujai purvinas pirštas. Jis privalo atsikąsti kiekvieno sumuštinio, nes kiekvienas vaikas turi tėvą, o kiekvienas tėvas privalo uždirbti pinigų. Savo siaūravėžėmis slidėmis jis terorizuoja rogutėmis lakstančius mažvaikius. Jis – vienas iš to naujausio šviesaus žvaigždyno, kuriame yra ir viena nuolat kintanti, kaskart vis kitaip švytinti žvaigždė. Niekas nedrįsta net žagtelėti prieš jį, ir tik jo nugarai tenka sugerti daugybę pasalūniškų grimasų. Jis jau panašėja į savo tėvą. Moteris

neapsirinka, ji vangiai kelia ranką toli iš balso atpažintam sūnui. Jo supratimu, ant kitų vaikų jis šaukia teisėtai. Šnioja juos žodžiais, maišo su purvu, lyg vėjas gamtovaizdį.

Moteris ranka rašo ženklus ore. Pragyvenimui užsidirbti jai nereikia, išlaiko vyras. Kai jis dienai baigiantis pareina iš darbo namo, jau būna užsitarnavęs padėti ant jos savo antspaudą. Vaikas nėra koks atsitiktinumas! Sūnus priklauso jam! Dabar mirtis jau nebaisi.

Pritvinkusi meilės, pabando ištraukti sūnų iš vaikigalių spūsties. Jis riaumoja nenutildamas. Ar jau išsikapstė iš jos podėlių? Ar norėdamas prabilti savo dangišk. Tėvo žodžiu buvo išdrožtas tik per klaidą, supainiojus vieną meną su kitu? Šis vaikas atitinka kitamanių teises, nuodugnias kaip valstybinės sutartys; jis toliau laikosi tėvo formulių: spausk iš savęs viską, ką gali! Puiku! Erekcija! Štai kaip vyras, galintis save apžiūrėti bet kuriuo metu, puikuojasi savimi! O vaikas, padarytas iš tokios esybės, kuri jau seniausiai, kaip šlakas suslūgęs už jo pečių (varpo forma, visai kaip jo motina), netrukus, po keleriu metų, nudums į dangų, kur mažutėliai jau bus laukiami su pavakariais.

Vaikas: pro draugus ir fotoaparatus laksto tarsi pro svetingas duris.

Moters kojas persmelkė šaltis. Apie jos apavo kulnis neverta nė kalbėti, ji ir pati apie tai nedažnai šneka. Namų šlepetės neatskiria jos nuo pasaulio ledo. Ji plumpina ir plumpina. Ji privalo saugotis, slyste slysti, užuot leidusis kitų kiršinama, betgi ar apsieisi be tempo? Juk nieko kito tai ir nereiškia, kai lytiniai organai auksinėmis galvutėmis – veikiau šlykštūs nei teisūs – išsi-

rango iš baldų, vienintelių savo gebėjimų patikėtinių. O jei vieną kartą jie tarsi atliekos bus nublokšti nuo savo geidulių viršūnių? Tvirtai kabindamasi į turėklus, moteris visai sėkmingai stumiasi pirmyn. Aplinkui į namus tempiami maisto produktai, nes valgymas šeimynose yra būties kulminacija. Iš moterų nasrų drimba avižiniai dribsniai, man atrodo, kad jie bijo to, ką brangūs prieskoniai gali iškrėsti patekę į keptuvę. O vyrai tampa vyrais atsisėdę prie savo lėkščių. Bedarbiai vengia bet kokių santykių, kurių pageidauja Dievas ir kurie palaiminti santuokos sakramentu, jiems suteikta teisė gyventi, tačiau patirti jiems jau nieko nelemta – nei brangių žaidimų vakare, nei puikaus filmo kino teatre, nei gražuolės kavinėje. Tik buvimas savo šeimoje nieko nekaštuoja. Taigi jie ir skiriasi vienas nuo kito tik savo lytimi, su kurios forma gamta nenori susitaikyti. Gamta dalijasi su mumis, siūlydama valgyti jos produktus, o mus pačius suvalgo fabrikantai ir bankininkai. Ir mokesčiai – jie nugraužia mums plaukus nuo galvos. Tik to, ką daro vanduo, niekas nežino. Užtat ką mes padarėme vandenims, iškart pamatai, kai į neskubiai srūvantį upelį išsituština celiuliozės fabrikas. Nuodus tas upokšnis irgi turi kažkur nunešti – ten, kur mielai valgomos nudvėsusios žuvys. Moterys kiša galvas į pirkinių krepšius, kuriuose nešiojasi savo pašalpas. Čia joms puikiai talkina kooperatinės parduotuvės, nuolat pranešančios apie ypatingą pasiūlą. O, kadaise pačios moterys buvo ypatinga pasiūla! Vyrų sau ieškodavosi pagal jų pajėgumą. Jos gali daugiau, nei joms patikima darbavietėje! Sėdėti už virtuvės stalo, plempti alų ir lošti kortomis: toks kantrus nebūtų net šuo, pririštas prie prekėmis tviskančios, iš mūsų besityčiojančios parduotuvės.

Niekas veltui nepražūva, valstybė užsiima tuo, ko mes nematome. Kur suplaukia mūsų pinigėliai, kai mes jais pagaliau atsikratome? Rankos šyla nuo banknotų, saujoje lydosi monetos,

o juk vis tiek reikia skirtis! Laikas turėtų sustoti pirmąją mėnesio dieną, kad prieš pervesdami pinigus į savo sąskaitas – juk nuo jų priklauso mūsų poreikių augimas! – galėtume bent kiek pasigrožėti ta nuo mūsų triūso dvokiančia ir garuojančia pinigų krūvele. Juk su didžiausiu malonumu atsipūstume karštame, aukso spalvos mėšle. Tačiau meilė jau neramiai žvalgosi – aplink mus esama šio to geresnio už tai, ką jau turime! Slidinėti šitie žmonės moka, tie, kurie nuo neatmenamų laikų čia kaip žolė želia (Miurcūšlage yra įžymiausias pasaulyje slidinėjimo muziejus!), bent taip atrodo. Jie taip žemai palinkę prie įšalusios žemės, kad nebeatranda vėžių. Pro juos nuolat pračiuožia kiti, kurie prispirti gamtos miškuose atlieka savo reikalus.

Ši moteris kaip arklys veržiasi iš savo pakinktų. Ant laikraščio skiltimis nudėliotų kelionės skalbinių guli ir tie specialaus laikraščio skelbimų pavilioti svetimšaliai – jie dažniausiai sugrupuoti po du, kaip kitados ir tupėjo ant jos sofos. Moterys gurkšnodamos negarsiai krizeno už savo širmų, o jų vyrų kotai taip pat turėjo savų kėslų: nagi, pirmyn! Tie vyrai tokie laisvi ir taip mielai kaitalioja pašaro maišus. Puikiai išsimiklinę stovi priešais svetainės stalą ir nedelsdami iš kairės ir dešinės užsimeta moterų kojas sau ant pečių, nes čia svetima šalis, čia negaištama, čia mielai atsižadama senų įpročių vien tam, kad pasiguodus vėl būtų galima grįžti namo ir gyventi po senovei. Ten jų lovos stovi ant tvirto pagrindo, tad įsigeidus pažydėti, moterys, užsukančios į kirpyklą kartą per savaitę, jau kaip reikiant iškočiojamos. O čia švelniais į minkštas garnitūras įvilktais kūnais švaistomės taip, tarsi loterijoje būtume išlošę begalę malonumų. Pardavinėjami patys intymiausi skalbiniai, kad malonumas – kaip uoliai ir bergždžiai mes, moterys, jo siekiame! – atrodytų kaskart vis kitoks, jeigu jau sumanytų mus aplankyti, norėdamas rasti mus miegančias ir tokias palikti.

Direktorių be perstogės dirgina jo paties kūnas ir spaudos įžūlybės. Jis duoda sau laisvę, pvz., iš savo ir jos drabužių sukrovęs kalniuką, šlapinasi ant jo pakėlęs koją – kalnelis skirtas tam, kad čiurkšlė tekėtų nuolydžiu. Geismo skalė yra atverta į viršų, užtat apsieinama be teisėjo. Vyras naudojasi moterimi ir terlioja ją kaip savo gaminamą popierių. Savo namuose jis rūpinasi džiaugsmais ir vargais, godžiai išlupa savo daiktą iš kelnių, dar nė durų neužtrenkęs. Dar šiltą, nelyginant mėsą iš mėsinės, įgrūda jį moteriai į burną taip, kad net jos žandikauliai traška. Netgi tuomet, kai vakarieniaudami svečiai stengiasi nuskaidrinti jos sielą, jis vapa jai į ausį visokiausias šlykštynes apie jos lytinius organus. Šiurkščiai deda ant jos savo ranką po stalu, varpo jos vaginą drauge su jos žiojėjančia baime, kuri pasiblaškiusi ant grandinės galop išlenda į paviršių ir pasirodo jo verslo bičiuliams. Moteris negali šokinėti aplink jį, nes laikoma ant trumpo pavadėlio. Ji neįstengia atsiplėšti, vis galvoja apie tai, kaip jis prigirdys ją savo aitriai trenkiančiu skiediniu. Svečių akyse jis stveria už jos iškirptės ir įkloja ten mėsos išpjovą. Jiems visiems reikia jo popieriaus, o patenkintas klientas yra karalius. Humoro jausmą turi visi.

Moteris žengia toliau. Kurį laiką ją seka svetimas didelis šuo, vildamasis krimstelėti jai į koją, nes moters apavas visai menkas. Alpių draugija skelbia: kalnuose tyko mirtis. Moteris žengia šuniui iš paskos. Tegul daugiau niekas nieko nedrįsta iš jos tikėtis. Namų languose jau įsižiebia šviesos, sutviska kažkas tikro ir šilto, o moterų ąsotėliuose ima belsti mažyčiai plaktukėliai.

Slėnis, pilnas uždarbiaujančių ūkininkų, dangaus vaikų, o ne kokio nors tiesioginio viršininko norų, darosi vis siauresnis ir tarsi semtuvas sutraukia į save moters žingsnius. Ji traukia pro nemirtingas, darbo nesurandančias sielas, kurių, kaip Popie-

žius ir liepė, kasmet vis daugėja. Jaunimas sprunka nuo tėvų, slapukauja pašiūrėse ir klojimuose, blaškomas skaudžių kaip kirvio kirčiai keiksmų. Fabrikas bučiuoja žemę ten, iš kur pernelyg jau brutaliai yra išstūmęs žmones. Privalome išmokti racionaliai naudotis federacinėmis giriomis bei federacinėmis, vystymuisi skirtomis lėšomis. Popierius juk visuomet reikalingas. Patys matot: be žemėlapių mūsų žingsniai iškart prasmegtų prarajoje. Sutrikusi moteris šildosi rankas chalato kišenėse. Jos vyras dienąnakt rūpinasi dykaduoniais, patikėkit, jis nuolat galvoja apie juos.

Čia, savo ištakose, kur dar neplūduriuoja chemikalai, tik kartkartėmis pasirodo negausios žmonių fekalijos, kalnų upokšnis darda savo vaga šalia moters. Šlaitai aukštėja. Priekyje, už posūkio, suskaldytas peizažas vėl suauga į daiktą. Vėjas darosi vis šaltesnis. Kiek įstengdama moteris linksta priekin. Šiandien jos vyras spardydamasis dukart buvo ant jos užšokęs. Tada jo baterija, atrodo, išseko ir jis savo milžiniškais padangų protektoriais negailestingai nušlavė visas kliūtis iki pat fabriko. Dirva gurgžda, tačiau savo ilčių žemė neatveria. Šiame aukštyje, išskyrus riedulių ir nuolaužų grumėjimą, ji beveik niekuo neišsiduoda. Moteris jau seniausiai nebejaučia savo kojų. Šitas kelutis daugų daugiausiai gali nuvesti ją į kokią mažytę lentpjūvę, o tokios dažniausiai nebeveikia. Kas neturi ko krimsti, tas neturi ko ir pjauti. Esame vienui vieni. Retos trobelės ir lūšnos šalia kelio vienodos ir panašios. Senas, virš stogų kylantis dūmas. Ašarų upelius šitų trobų gyventojai džiovina prie krosnies. Šalia tupyklų kaupiasi atliekos, penkias dešimtis ir daugiau metų tarnavę emaliuoti didpuodžiai. Lentų šūsnys, senos dėžės, kraujo upėmis srūvantys triušių narvai. Žudo žmogus, tad žudo ir vilkas su lape, didieji jo mokytojai. Slampinėja aplink vištides, nes ir jie nežino kur dėtis. Tik nakčia pratykina prošal. Pajutę

juos, daugelis naminių gyvulių pasiunta ir puola žmogų, savo šeimininką. Būdami vieni kitų maistas, žvalgosi vieni į kitus.

Savo kelio gale, žvelgiant iš mūsų stebėjimo taško, visai mažytė atrodo toji moteris. Saulė jau visiškai arti laidos. Nevikriai ji grimzta į uolėtas kalnų sienas. Vaikiška jo sūnaus širdis dabar plaka visai kitur ir plaka sportui. Šis žmonijos sūnus, jos kūdikis, tiesą sakant, bailokas – su savo prietaisu pranyksta kažkur žemai slėnyje, jau seniai jo nebegirdėti. Pats laikas jau būtų sukti ienas atgal – ten, priekyje, ant kryžiaus kybo tik tas vienas, kurio kančia savo didingumu jau kadai kadės nustelbė visas kitas kančias. Puikiausios progos akivaizdoje stačiai pasimeta nežinodamas, ką jam daryti – ištęsti akimirką iki begalybės, šitaip atsižadant likusio skirto laiko? Panašų įspūdį dažnai sukelia fotografijos, bet vėliau mes tik džiaugiamės, kad gyvename ir galime jas žiūrinėti. Juk nebūna taip, kad likusį gyventi laiką galėtume pasiųsti paštu ir gauti už tai reklaminę dovanėlę. Vis dėlto viskas visuomet privalo prasidėti ir niekada nesibaigti. Žmonės traukia į laukus ir nori parsinešti tą įspaudą, kurį nuvargusios jų kojos įmynė į dirvą. Netgi vaikai netrokšta nieko daugiau, tik egzistuoti ir, vos tik iššokus iš automobilio, lėkti prie lifto šachtos. Mes tik nekaltai užgniaužiame kvapą.

Mūsų moters vaikas, deja, dar nemato tolimesnės pakopos. Už jį tai turi daryti tėvai. Mieste, kuriame jis gyvena, tėvai meldžiasi, kad jų vaikas pranoktų visus kitus. Kartais verksmingas jis dar kreipiasi pusiau nusigręžęs į savo motiną, jau išsilaisvinęs iš smuiko kamantų. Bet pirmučiausiai tėvas. Apskrities miesto viešbučių baruose savo žmonos kūną jis nagrinėja taip, tarsi kalbėtų apie fabriką remsiančios draugijos įkūrimą, nors netrukus jam jau tenka grįžti į sveiką protą. Nuo tėvo lūpų nusprūsta dygiai kvepiantys žodžiai, tokių neaptiksi jokioje kny-

goje. Nevalia juk, kad dar gyvą žmogų šitaip apiplėštų, o paskui niekas neskaitytų! Šitas vyras nepalūžta ištisus šimtmečius, vis iš naujo prisikelia. Jėzus: jis irgi nenugalimas.

Dar šįryt moteris stovėjo savo budėjimo poste – namie – laukė savo vyro, kad šis, visur blaškęsis ir klaidžiojęs, sukeltų audrą ir šoktų jos aplaižyti. Kokių sulčių jis įsigeis – apelsinų ar greipfrutų? Lėkdamas pro šal, rūsčiai rodo į marmeladus. Numatyta, kad ji privalo laukti iki vakaro, kol jis grįš ir tada įkiš į ją savo galvutę. Tokia technika jis naudojasi kasdien, daro taip jau ilgus metus ir negi nepasiekė mielų rezultatų? Toks savo taikinį gali pasiekti kaip tik įsigeidęs, bet vyrai ir patys gimsta su taikiniu ant krūtinės ir tėvų siunčiami leidžiasi už kalnų tik tam, kad žudytų ten kitus.

Žemė smarkiai apledijusi. Grindinį šlaksto nuvargęs žvirgždas, tarsi šiame klimate būtų ką praradęs. Kad neslysčiotų mašinos, bendruomenė parsigabeno smėlio. Žmonių takai nebarstyti. Ne sniegas, o bedarbiai, slidinėjantys ant savo plonų puspadžių, yra našta biudžetui. Tik ima ir užgriūva ką nors pats likimas, tą, kurio rankose nesutelpa iš gausaus bufeto nešami vyno stiklai ir kaupina lėkštė šaltų patiekalų. Šitaip politikams tenka ant liežuvio nešti savo perviršplūstančias širdis. Moteris jokiu būdu nenori eiti į banketą. Čia viešpatauja katalizatoriaus dėsnis: jei nepridedame pinigo, į mus, ambicingus klajūnus, aplinka nereaguoja. Net giria turėtų mirti. Plačiau atverkit langus, šen, jausmai! Tuomet moteris ir parodo tai, nuo ko suserga vyrai.

Bejėgiškai mojuodama, Gertė stovi ant ledinės plokštės ir siūlo savo paslaugas. Apie jos kūną plaikstosi chalatas. Ji stvarsto orą. Krankia varnos. Atkiša savo lytį priekin, tarsi ji pati būtų pasėjusi audrą ir dabar nesuprastų, iš kur tasai vėjas kyla per

Motinos dieną aplink ją arba prie jos lyties girdyklos, kai iš po staltiesės išlenda vyro burna, siekianti nulaižyti jos grietinėlę. Moteris visuomet kaip žemė, su kuría dažnai ir lyginama, nes ji irgi atsiveria ir praryja vyro organą. Galbūt jai prigulti ant sniego? Nepatikėtumėt, kiek porų batų stovi jos namuose! Kas ją nuolat verčia pirktis vis naujų drabužių? Žmonės tiesiog moka šiam direktoriui, nes jie gi žmonės, kurie suvartojami arba gali būti paverčiami vartotojais. Tokiu būdu šis regionas palankus beviečiams – jie numatyti kaip maistas fabrikui, nes ir patys nori valgyti. Tie, kurie moka bent truputėlį elgtis su instrumentu arba dainuoti, direktoriui moka dvigubai. Virpinti stygas ir tampyti armoniką. Laikas teka, bet jis dar turi į mus prabilti. Nė akimirkos ramybės. Stereogrotuvas niekad nenutyla, klausykitės, jeigu turit kantrybės, tik jokių smuikų! Kambarys pakyla, ant mūsų krenta šviesos pluoštas, sporto ir laisvalaikio išlaidos palaimingai auga iki dangaus, o ant operacinių stalų žmonės sutvarkomi taip, kad ir vėl jaučiasi visai pakenčiamai.

5.

Iš savitarnos parduotuvės plūste plūsta prekės, kurios paverčia žmones belaisviais. Šeštadienį vyras turėjo būti partneris ir pagelbėti įvilioti jas į tinklus, o dabar žvejai dainuoja. Vyras jau perprato šį paprastą ir bjaurų metodą. Užčiaupęs burną stovi tarp smulkius skaičiuojančių, su alkiu besigrumiančių moterų. Kaip gali vienybę pasiekti du žmonės, jei jų grandinės net taikos vardan nesusijungia? Moteris nulydima, jos paketai ir krepšiai parnešami, ir niekas nė cypt, nė garso. Taip direktorius dedasi plataus mosto žmogumi, jis neduoda nė prasižiot, tikrina, kas yra perkama, nors tuo turėtų rūpintis namų ekonomė. Jis, Dievas, braunasi pro mažesnius nei vaikai savo kūrinius, kurie sugniūžta prieš platesnius nei jūra gundymus. Jis žvalgosi ir į kitus pirkinių krepšius, ir į svetimas kaklo iškirptes, kur atkakliai kruna peršalimo ligos, o nenumaldomi norai slepiami po kaklaskare. Namai dažnai šalti ir drėgni, o ta upelė taip netoli. Kai stebi savo žmonos, ranka besirausiančios po įžvalgiai supakuotą jo skrynią, kūną, jos gražius drabužius, jį suima siaubinga nekantra kuo greičiau sugrūsti savo svorį į jos mėsą, kad jo kankalą, kuriam čia viskas taip įperkama, taip geidžiama, taip prieinama kaip popieriaus skiautė, jos bejėgiai piršteliai paverstų saulėje įsirpusiu, išpampusiu stiebu. Jis trokšta matyti, kaip jos prastai lakuotuose naguose jo žvėrelis nubunda ir, vėl įsibrovęs į ją, pagaliau nurimsta. Šalin tuos jos šilkinius marškinius! Kam jam visąlaik vargti, lupti iš jų krūtis ir krauti jas ant savo plaštakų! Vienąkart pati turėtų susivokti ir patiekti save į jo stalą, pati kuo maloniausiai pasisiūlyti, kad jam nereikėtų ištisą pusvalandį knebinėtis ir raškyti vaisius pačiam. Viskas veltui. Jis

laukia kiek atokiau, prie kasos, ir apglėbia besišiepiančią savo nuosavybės tuštumą, prieš kurią vaiposi prekės. Aplink jį šokinėja būrys parduotuvės tarnautojų, iš kurių jis atėmęs vaikus – vieni dirba fabrike, o kiti jau išsivažinėję kas kur arba skęsta alkoholyje. Šitam ponui laikas nieko nereiškia!

Reikalavimus atitinkantys pirkinių krepšiai, direktoriaus dar paspardomi, šiugžda ant grindų. Kartais apimtas pašėlusio įtūžio jis taip trepteli, kad maisto produktai šokteli iki dangaus. O tuomet vidury prekių sandėlio parsimeta žmoną ant žemės ir užbaigia paveikslą – ji jau gali įkvėpti jo smarvę, čiulpti jo penį ir laižyti užpakalį. Įgudusiais judesiais nučiumpa iš drabužių lendančius jos spenius ir juos, jau vystančius, pririša prie ryškiaspalvių oro balionų. Iš užpakalio stveria žmoną už drabužių ir taip suima, tarsi norėtų kilstelėti ir įgrūsti į maišą. Kaip skubios peržiūros metu akyse mirga marga baldai. Čia pat padrikai išlaksto rūbai, ir abu įkimba vienas į kitą labiau, nei iš tikrųjų vienas antram priklauso. Ši pieva jau kadai kadės nuganyta. Trūkčiodamas direktorius nuleidžia savo produkciją, šįkart tai ne popierius. Tai kietesnė prekė, jos šiais kietesniais laikais ir reikia. Žmonės mielai vienas kitam rodo pačius slapčiausius dalykus: įrodo, kad neturi ko slėpti, kad viskas, ką jie sako neišsenkamai plūstančiam partneriui, yra tikra. Tuo tikslu jie ir siunčia savo lyties organus, vienintelius pasiuntinius, kurie visuomet sugrįžta atgal. Apie pinigus šito nepasakysi, nors jie mylimi labiau nei mylimiausias žmogus po kanopom ir ragais mylimojo, kurį jau drasko šunes. Trūkčiojant ir šūkalojant išsilieja produktai, ūžia ir mala mažyčiai kūnų fabrikai, o kukli nuosavybė, apsunkinta vien tik džiaugsmo, svyruliuojančio iš vienišai burbančio televizoriaus, išsilieja ir nuteka srovele į nuošalų miego tvenkinį, kuriame gali susapnuoti dar didesnių pirkinių ir brangesnių produktų. O tvenkinio pakrantėje žydi žmogus.

Plačiai išsižergusi, atvira visam pasauliui, išblaškiusi aplink save gličius maisto produktus ant grindų guli moteris, – taip ji pakylėjama iki efekto, daugybės efektų. Tik jos vyras darbuojasi su ja ir darbuojasi visai vienas. Ir jau krenta iš jos į baldais apstatyto kambario tuštumą. Tik jo paties kūnas yra jam iš bėdos pakenčiamas, jei panorėtų, sportuodamas galėtų griaudėti ir klausytis savo paties aidų. Moteriai tarsi kokiai varlei tenka praskėsti aukštyn pakeltas kojas taip, kad jos vyras galėtų tyrinėti ją kuo nuodugniau – iki pat teismo dar nebaustinų dalykų. Galutinai išbarškinta ir visa apkakota, dabar privalo stotis, nubraukti nuo grindų paskutines jo sėklos gilzes ir pasidairyti kempinės, kuria galėtų apšluostyti vyrą, šitą nesutaikomą savo lyties priešą nuo gleivių, kurias lytis ir sužadino. Dešinės rankos smilių jis sugrūda giliai į jos subinskylę, o ji švytuodama speniais klūpo viršum jo ir trinasi – ant akių ir burnoje plaukai, ant kaktos prakaito lašai, kaklo duobutėje svetimos seilės, priešais blyškus žudiko durklas – viskas trunka tol, kol iš viršaus nenukrenta maloni šviesa, užeina naktis, o šitas žvėris gali toliau plakti ją savo rykšte.

Grįždami iš savitarnos parduotuvės jiedu mėgsta išsitylėti. Bandydami savo arklio jėgas, kiti lenkdami lekia pro šal ir neišdildomai įsirėžia atmintin. Kelkraštyje stovi išvežti paruošti pieno bidonai, apgaubti laukinio atomų kvėpavimo. Konkuruojantys žemės ūkio kooperatyvai gainioja vienas kitą po apylinkę, siekdami sudrumsti net menkiausių ūkininkų ramybę, tokių, kurie tiekia visai nedaug pieno ir kuriems negalima leisti visiškai nukraujuoti. Moteris apsigobia savo tylos tamsa. Norėdama pažeminti savo vyrą, ji jau gali beveik nesijuokti iš jo pedantiškų patriarcho pinklių, kurių knibžda jo smegeninė, kai stebi kasininkės pirštus. O ši, kaip ir daugybė kitų bedarbių žmonų, neturi teisės padaryti nė menkiausios klaidelės. Direktorius vog-

čia pritykina iš šono, ir jai tenka darsyk viską iš naujo permušti, kad nebūtų išrašyta nė vienu čekiu per daug. Čia viskas beveik taip pat, kaip ir jo fabrike, tik žmonės menkesni ir dėvi moteriškus drabužius, kuriuose jau netelpa, nes šeimos narių rūbai jiems per ankšti. Jos suglaudžia sparnus, o iš jų pilvų byra vaikai, kurių vos pramerktose akutėse ima šokinėti tėvų žaibai. Pro prekių pakerėtuosius braunasi palaidos pirkėjų kaimenės, kurios netrukus vėl galės pranykti savo kapuose. Kaip uolos susiglaudžia galvos prie ypatingos paklausos daiktų. Jokių apdovanojimų, veikiau jau popieriaus fabrike taip sunkiai užtarnauti nuopelnai bent iš dalies sumenkinami. Apimtos siaubo, prieš savo viršininką sustingsta galvos, jo tai jau tikrai nesitikėjo čia sutikti, net tokia mintis nebūtų šovus. Mus, žmones, taip dažnai apstulbina durys, jei išvystame jas ten, kur nesitikime, ir mums užkraunama atsakomybė už tai, kad jos būtų varstomos. Sūdytos lazdelės, žuvys tešloje, bulvių luisteliai – štai ir viskas, kuo mes galime pasidžiaugti savo skurdžiuose patamsiuos.

Tolimame horizonte tamsuoja lentynų tarpekliai. Žmonių kekė suyra, žlunga paskutinieji pirkėjų troškimai; panašiai nuo rytmetinio nuovargio sukaustytų pečių nuslysta prakaitu persigėrę apatiniai darbužiai. Seserys, motinos, dukterys. O šventoji direktorių pora, amžinai kartodamasi, vėl skuba į savo lytinės bausmės atlikimo vietą, kur, atėjus išganymui, gali cypauti kiek tik patinka. Tačiau iš ertmių bei skylių į celę ir ant jos ištiestų rankų išsilieja tik pilkšvas, drungnas maistas. Lytis, visai kaip gamta, turi savus priedus, turi nedidelį vienminčių būrelį, besimėgaujantį produktais ir produkcija. Visa tai mielai apvainikuojama naujausiais tekstilės bei kosmetikos industrijos gaminiais. Taip, bet galbūt būtent lytis yra žmogaus prigimtis, turiu galvoje, kad galbūt žmogaus prigimtis sutverta taip, kad ji nuolat pataikauja jų lyčiai, kol jis, suvokęs aplinkos ir savo ribas,

tampa lygiai toks pat reikšmingas kaip ir lytis. Jus įtikins kad ir toks palyginimas: žmogus yra tai, ką jis valgo. Kol darbas sukrato jį į purviną krūvą, kol jis virsta sutirpusiu seniu besmegeniu. Kol jam, užspeistam savo kilmės, nebelieka nė paskutinės skylės, į kurią galėtų įsmukti. Ak, tie žmonės! Kiek laiko praeina, kol jiems pagaliau nušvinta protas ir jie sužino teisybę apie save... Nagi, paklausykit, ką sakau: šitie netikėliai orūs tebūna vienui vienintelę dieną – kai tuokiasi. Betgi po metų jiems terūpi buto įranga ir automobilis. Kai jie nebeįstengia mokėti kvotų, kenčia visa giminė. Užtai jie susimoka už išsimokėtinai pirktas lovas, kuriose duodasi! Šypsodamiesi svetimiems, veda juos prie lopšio. Kad tie, prieš keliaudami toliau, papūstų kelis šieno stiebelius. Tačiau mums tenka kasdien ne laiku keltis, esame susvetimėję ir nutolę ir matome tik savo mažą gatvelę, o mūsų mylimi lytiniai partneriai yra geidžiami ir išnaudojami kitų. Juk moterys privalo liepsnoti! Tačiau belieka tik sugruzdę lizdai, kuriuos jau ankstų rytą gožia pavakarės šešėlis, kai iš mansardose įrengtų savo guolių, kur tenka ramdyti klykiantį vaiką, jie turi šliaužti tiesiai į fabriko nasrus. Žinot ką, drožkit sau namo, jei nuo visko nuilsot! Jūs nesukeliat pavydo, o jūsų grožis jau seniai nieko nenuginkluoja; priešingai, lengvais žingsneliais vis traukiasi ir lekia savo ratais ten, kur pirmuosiuose spinduliuose žiba rasa – tikra priešingybė jūsų nušiurusiems plaukams!

Fabrikas. O, kaip jis svaido į šalis tuos nepatyrėlius, plūstančius iš nesenkančių lindynių. Kaip savo nenuilstančiu triukšmu jis stelbia visus stereogrotuvus! Šitas žmonių, tai yra direktoriaus, įsitaisiusio savo dvivietėje celėje, namas nuolat gaivina mus iš kolos automatų. Šviesių ir gyvų būtybių knibždėlynas, kuriame gaminamas popierius. Konkurencija čia kieta – darbininkai nuobliuojami į daugmaž vienodas lenteles. Kaimyninėje federacinėje žemėje įsikūręs koncernas, kuriam priklauso šis fabrikas,

yra galingesnis ir stovi šalia pelningesnės transporto gyslos, į kurią plūsta jų kraujas ir syvai. Čia neatpažįstamai susmulkinta mediena keliauja į celiuliozės fabriką, tuomet toji celiuliozė gabenama popieriaus gamintojams, kur vėlgi neatpažįstamai perdirbama, bent jau esu taip girdėjusi, ir džiaugiuosi, kad aš, laisvas žmogus, per vidurdienio kaitrą galiu šūkauti tykiame miške ir klausytis savo aidų. Tokių kaip aš – armija, jie už nieką neatsako, išvietėse skaito laikraščius, valo mišką nuo medžių, kad, patys prisėdę jų vietoje, galėtų išsivynioti iš popieriaus maistą. Naktį tokie žmonės girtauja ir prisidaro sau rūpesčių. Žiūrėk, plykstelės koks ginčas, jau ir sukyla bliaujanti ir pykčio apakinta galybė nakties gelmėje. Fabrikas pats atėjo prie miško, bet jam jau seniausiai reikia kitos žemės, kur gamyba atsieitų pigiau. Kryžkelėse rojų žadantys plakatai veikia žmones, tad savo žaisliniais geležinkeliukais jie jau ir traukia svetur. Paklusniems vietos atsiranda, ponas direktorius irgi yra valdomas Aukštesnės galios ir ryja visuomenės pinigus. Savininko, kurio čia niekas nepažįsta, politika nenuspėjama. Penktą valandą ryto žmonės užsnūsta prie šviesoforų – važiavę šimtą kilometrų į darbą, paskutiniame kryžgatvyje neatpažįsta su jais žaidžiančios šventos raudonos šviesos ir žūsta. Jie jau niekad neišvys švelniai mirguliuojančio ekrano, kurio pašaru šnopuodami ir bruzdėdami mito ilgus metus.

Todėl savo pačioms visi ir leidžia suskardėti dar kartą, kad jos nebeišgirstų Paskutiniojo teismo trimitų bent iki kito mėnesio pirmosios dienos. Paskalos ir teismai šiose vietose niekad nenurimsta, ir bankų apleistieji kaip žvirbliai čirškia vagose, kol sulesa paskutinius trupinius. O už jų nugarų stovi moteris, kuri norėtų gauti pinigų namams, naujoms savo vaikų knygelėms ir sąsiuviniams. Visi jie priklauso nuo direktoriaus, šito didelio, švelnaus vaiko, kurio nuotaika, tiesa, gali ūmai ir triukšmingai

keistis kaip vėjo pasukta burė, o tuomet mes visi jau atsiduriame vienoje valtyje ir greit virstame ant didžiojo, padūkusio šono, į kurį metėmės paskutinę akimirką, kadangi nesusivokėme, kaip pakeisti į gera savo daugiabalsių sirenų chorą. Net ir rūstaudami mes būname pamiršti, o skaudulys tvinksta, ir mes sprunkame į krūmus.

6.

Sudirgusi, atsarginio išėjimo iš savo prisiminimų nerandanti moteris mankštinasi patvory, šalia savanor. ugniagesių pastato. Risnoja laisvai, be virtuvės. Neplauti indai jai visai išgaravo iš galvos. Ant savo pavalkų ji jau nebegirdi pažįstamo varpelių skimbčiojimo. Tylom laižo save, tarsi žarija kildama iš apačios į viršų. Taip ji apleidžia smagią šaunaus vyro draugiją, su kuriuo arklius galima vogti ir kuris vis dar auga, beatodairiškai trempdamas iš savo genitalijų plūstančias liepsnas; taip pat smuiko mokytojo patentuojamą savo vaiko draugiją, tegul jie sau ten griežia ir kaukia! Priešais ją – tik nuo kalno tvoskiantis šaltas, audrotas vėjas; erdvėje – keli, vos įžiūrimi vingrūs takeliai, vedantys miškan. Temsta. Kamarėlėse moterims kraujuoja smegenys ir lytis, kuriai jos priklauso. Tai, ką pačios pasigimdė, dabar dar turi prižiūrėti ir išlaikyti savo rankomis, rankomis, kurios jau ir šiaip svyra nuo vilčių.

Moteris kapstosi lediniu slėnio įkarpos kanalu, nevikriai ropščiasi per sustingusius luitus. Šen bei ten pro atlapas tvartų duris šmėsteli šilti gyvuliai, daugiau nieko. Į ją atgręžti gyvulių pasturgaliai, pulsuojantys mėšlo krateriai. Kaimietis nesiskubina gramdyti jų karkų. Tik didžiosiose turtingesnių vietovių karvidėse mėšlui valyti esama elektrinių grandiklių. Šalia grytelių atremtos į sienas styro patręšę kartys. Mažų mažiausia, ką galima pasakyti apie žmogų ir gyvulį: ir vieną, ir kitą uždengia minkšta sniego paklotė. Tik nuolatos į šviesą mušasi skurdūs augalai, ištvermingosios žolės. Su vandeniu žaidžia apledijusios šakos. Kaip tik čia primuštos prie ledais užgrūsto kranto, kur net ai-

das užslopsta. Gamtos didybė neaprėpiama ir kažko menkesnio net neužtektų sudirginti mūsų malonumų dirgiklius ir sukurstyti nusipirkti kekšiukę ar medžiotojo kostiumą. Kaip kelyje tolsta automobiliai, taip mes, tarsi žvaigždynai, artėjame į šitą niekad nesibaigiantį landšaftą. Namuose tiesiog neįstengiame pasilikti, mūsų laukia užeiga, prie kurios mūsų žingsniai pagaliau sustotų, o prieš mus atsivertų gamtos podėliai – čia švelniųjų stirnų draustinis, ten mokomasis girios takas. Ir čia mes vėlek atpažįstame save. Dabar jau jokia uola rūsčiai nenublokš mūsų į prarają, mes žvelgiame į tuščiais pieno pakeliais ir konservų dėžutėmis nusėtą krantą, mokomės pažinti ribas, kurias gamta nubrėžė vartotojiškai mūsų prigimčiai. Pavasarį viskas vėl išlįs į dienos šviesą. Toji blyški saulės dėmė danguje, o žemėje vos keletas rūšių. Oras labai sausas. Ant moters burnos, kurią ji dangsto rausvo nailoninio chalato kampu, vos išsprūdęs šąla kvapas. Iš principo gyvenimas yra atviras kiekvienam.

Vėjas užgniaužia jos balsą. Prislėgti jos plaučiai sušvokščia nevalingu, ne itin laukiniu šauksmu; kurčias garsas. Toks bejėgis, kaip plakamo, bet prie mušimo seniai jau pratusio vaiko. Savo mylimo vaiko prieš tėvą ji negali užstoti, juk ne kas kitas, kaip tasai tėvas tenkina tokio gėrio kaip turizmas ir muzika įnorius. Dabar tai jau nebe jos rūpestis. Dabar, ko gero, vėl riktelėjo jos sūnus, toji ant nugaros apversta plastikinė dievo karvytė plastikinių rogučių lėkštėje, garuojantis patiekalas, lekiantis pasitikti slėnio tamsos. Netrukus visi pareis namo, sės valgyti, paširdžiuose vis dar tebejausdami dienos siaubą, kurį jie rėkdami gimdo ant grindų. To dar betrūko, prie vaiko ausų prišalo šlapias šalikas! Mėšlas koks. Kad atsirastų vaikai ir savaime užaugtų taip, kaip prabėga laikas, atsako moterys, kemšančios maistą į savo mažuosius gyvavaizdžius bei jų tėvus ir dar turin-

čios parodyti, pro kur šis išeina. Su savo pagaliu tėvas vaiko sūnus iš to maniežo, kur jie gali tapti neapmokestinamais šeimininkais.

Beprasmiškai moteris daužo kumštį į turėklus. Ji jau kadai kadės prarado paskutiniąją skaistybę. Vaikų klegesys aiškiausiai byloja, koks gražus gali būti gyvenimas, jei jis klostosi apgaubtas bendravimo. Atmerktomis akimis moteris privalo eiti vis kitu keliu. Iš savo buto tūbelės ji be paliovos spaudžia save į laisvę. Ji vis dažniau išklysta iš namų, keliskart pasiklydusi pateko į žandarmerijos postus. Atokvėpiui ten jai buvo patiektos valdininkų rankos; apie vargšus žmonelius, kurie per ilgai sėdiniuoja užeigose, šokinėjama kitaip. Dabar Gertė patekusi tarp tokių elementų, kurie netrukus atsidurs žvaigždynuose. Nuo jos atsiliekantis vaikas įžūliai spraudžiasi į kitų padarytas vėžes ir lekia savo paties susikurta vėjo properša. Tie, kurie tiki nuojauta, keliauja taip, kad jų keliai nesusikirstų, tačiau genama nerimo motina traukia iš slėnio į slėnį ir ieško jam ko nors nupirkti. Dabar ji tarsi užsnūdusi. Ji kelyje. Stovėdami prie langų, kaimiečiai per stiklą glosto jos atvaizdą ir stengiasi sutikti, kad pro plyšį ji mestelėtų gerą žodį. Jos įsteigti Orfo mokymo kursai vaikams, iš kurių sunkiai šnopuodami mažyliai vis bando sprukti, garantuoja fabrike darbo vietas jų tėvams. Vaikas čia tampa užstatu. Jie čerška ir tarška su tarškynėmis, išilginėmis fleitomis, tralialiuoja, o kurio galo? Ogi tam, kad jų gerojo globėjo ir jo fabriko (tos pašiūrės) ranka kaip jaukas nusileistų į lovelį. Kartais traukdamas prošal direktorius pasisodina sau ant kelių kokią mažylę, žaidžia jos sijonėlio klostėmis ir visai dar lėliškais drabužėliais, bet giliau po jais skverbtis dar nedrįsta. Tačiau ta ranka visur pasiekia, vaikai barškina muzikos instrumentuose įstrigusį orą, o po jais, ten, kur atsiveria jų kūnai, lėtai, tarsi užsimiegojęs, iš properšos lenda grėsmingas pirštas.

Dar tik po valandos vaikai puls į saugų savo motinos glėbį. Atveskit savo mažuosius čionai, kad vakarieniauti šeima sėstųsi puikiai nusiteikusi ir valgytų užlieta saulės spindulių bei gerai nublizgintos klasikinės muzikos plokštelės garsų. Tik mokytoja pasijunta niekam nereikalinga: kai vaikai užplūsta kambarius, ji jau tyliai sėdi savo vagone ir tol stebi už lango lūpas krutinantį stoties viršininką, kol pajuda traukinys.

Direktorius pritaria viskam, ką bedarytų jo žmona, todėl ji ir pakenčia savo kūne paslaugų jo kūno augalą. Jis kone nustemba, matydamas, kaip jo trąša kaskart susigeria jos tylioje skylėje, kuria jis kliaujasi, kai jo krovinys vis iš naujo pliauškina į jos laivo denį. Kartais iš jos rankovių pasigirsta baugštus grojimas pianinu ir vėlek nutyla. Vaikai nesuvokia nieko, nebent tai, kad dėdė glostinėja jų pilvukus ir vidines spurdančių šlaunelių puses. Nemuzikalūs nesimoko jokių svetimų kalbų. Nuobodžiaujančių akių kampučiais jie žvelgia į laisvę, kur niekieno nekliudomi galėtų nuvirsti ant šono. Direktorius pareina iš savo dang. choro, kuriame vargsta jų tėvai ir tarsi griausmavaldis Dievas pirštų galais tvirtai suspaudžia šaltuose, kietai paklotuose lopšiuose jau užaugusias žemuoges.

Panašiai kaip musės traiškymas, iki sąmonės netekimo vyrą jaudina tasai mažytis kyšulėlis, kurį jau turi vaikai ir kurį norėdamas pasukalioti jis dviem pirštais išsitraukia iš moters kūno. Jam nepakanka, kad tėra tik žmona. Jam būtina išsiskleisti, užsikelti kojas ir gerai joje pasimalti. Tarsi norėtų joje truputėlį pasislėpti ir pailsėti, argi ne? Kartais, dar trūkčiodamas nuo savo sunkių plėviasparnų šlamėjimo, jis ima kone sutrikęs atsiprašinėti savo švelnaus gyvulio, kuriam neįstengė užspausti savo antspaudo, nors jau surijo ir vėl išspjovė kiekvieną jo odos milimetrą. Štai iki ko prieinama, ėmus gėdytis tauraus vedybinio gyvenimo produkto!

Pasitaiko ir tokių, kurie užėjus nakčiai su savo mažaisiais bendrakeleiviais dar trankosi iš vieno kaimo į kitą, o stereogarsiakalbių plakami kiaušiniai savo muzika smogia jiems į galvas. Vairuotojas, savo mašinos svečias, stabteli šalia moters. Iš po mašinos padangų žyra šiurkšti miško kelio skalda. Daugelis vyrų savo automobilio biografiją žino geriau, nei žmonos. Ką, jūs teigiat, kad visai priešingai? Pažįstat save taip gerai, kaip ir tą pilką asmenybę, kasdien atnaujinančią jus nuo kojų iki galvos? Tada, kai gyvybės gaubtas nuplėšia nuo jūsų seną gumą? Tuomet galite laimingas prisėsti!

Visus, kurie ketina lakti pernakt, prašom atsistot ir pereiti į kitą salės pusę! Kad atsirastų vietos tiems, kurie šiąnakt pageidautų gerti tik tiek, kad pajaustų potraukį kitam žmogui. Naktis nusileidžia vien tam, kad įrėmintų visus šiuos butelius: iš iliustruotų žurnalų vystyklų išlindęs, trypiantis ir bliaujantis jaunimas. Dabar jie pagaliau turi progą išsprogdinti stiklo butelį su jame įsodinta kriauše, o diskotekose ar ant plieninių tilto turėklų piešti delnų atspaudus ir veidus. Taip sukasi pasaulis. Įsisuka ir lekia tiesiai į mus. Jauni bedarbiai vengia kelio į laisvę. Bailiai jie, tyliuose tvartuose kankina gyvulėlius, tik juos ir pajėgia įveikti. Jų nepriima į remonto dirbtuves ir tviskančius apskrities miesto kirpyklų salonus. Vengdamas socialinių žirklių nemalonumų, popieriaus fabrikas irgi dedasi miegąs, kai kaimo jaunikaičiai pridėtais sparneliais įtraukę galvas tupinėja prie vartų – jie, kaip ir daugelis, mielai pamaišytų popieriaus katilą. Bet užuot maišę, sėdi štai giliai įmirkę į stikliuką. Geriausius savo rūbus jau dėvi šiokiadieniais. Kas turi bent mažą ūkelį, tas pirmasis ir išlekia iš fabriko, o parsiradęs namo, puola padėti žmonai prie didžiausių darbų. Toksai, atrodo, jau gali nepriklausomai pramisti ir nuimti pasakišką derlių. Namie gyvulius skerdžiančio širdis negali visiškai priklausyti fabrikui, aiškina kadrų skyriaus

viršininkas. Arba arba. Suserga vaikai. Tėvai kariasi. Jų neatstos jokie pinigai.

Vairuotojas, kurį asmeniškai kelionėn pakvietė jo mašina, įšalusia žeme pravažiuoja pro pat moterį. Nors ir jaunas, jau baigęs teisės studijas ir laisvų manierų mokyklą. Tiesiame kelyje jis turi netgi tėvus, kuriais rūpintis jam nereikia. Šiuo keliu iki griežtai paskirtos vietos rinkiminiame Austrijos liaudies partijos plakate yra ėję visi aukštesnieji valdininkai. Šis kelias mums tęsiasi nuo durų iki šildymo rūsio ar dėžės su laikraščiu, kuris mus visus šioje vidutinių pajamų valstybėje taip jaukiai nuteikia. Pagal taupios statybos sutartį, jaunuolio tėvai be didesnio vargo pirko čia užmiesčio namelį. Namelis skirtas poilsiui, sportui ir poilsiui prieš ir po sporto. Šis jaunuolis, beje, yra išskirtinės buršų draugijos narys – kilmė čia piliečiams atveria akis ir tuojau pat vėl sumerkia. Ko šis buršas neįstengia, neverta minėti Vienoje leidžiamame jaunimo sąjungos laikraštyje. Jo ryšiai nėra triuškinantis argumentas pats savaime, tačiau kas neprasimuša, tas erzinasi. Mažieji negailestingai sukrenta vienas ant kito, o didieji įžiebia savo švyturius ir, gaubiami tiršto šešėlio, įrodančio jų atėjimą, per kitų galvas ir rankas kyla aukštyn. Tuomet ir atsiveria jų vidus, o sparnai skleidžiasi nuo pačių sukelto vėjo. Tarsi nematyti, kaip jie ateina, bet, žiūrėk, ima ir atsiduria vyriausybėje ar parlamente! Žemės ūkio produktai lentynose irgi puikiai atrodo, kol jie neatsiduria skrandyje ir nepradeda skleisti savo nuodų.

Moteris priversta stabtelėti. Ištisą dieną ir naktį snigo. Kalnų oras kelia skausmą. Pro medžius kritę spinduliai jau užgeso. Jaunuolis taip staigiai nuspaudžia stabdžius, kad keletas knygų, jau seniai ketinusių taip pasielgti, nukrenta ant grindų. Bumbteli ties priekine sėdyne, kur keleivis paprastai deda ko-

jas. Moteris iš šono pro langelį žvelgia į galvą priešais – dar vakar vakare ji, kaip ir kiti viltį praradę čionykščiai, kuriems žemė svyla po kojom, pylė į gerklę iki velnių matymo. Iš matymo jiedu tarsi pažįstami, nors vienas kito ir neprisimena. Studentas pamini keletą svarbių vardų, ji privalėtų juos žinoti. Po sniego patalu aplink spindi viršūnės, sniegas baltuoja iki pat slėnio, kur dirbtuvėse jau gaminami nauji slidžių apkaustai.

Direktorius tuo tarpu savo kabinete laukia prezentacijos ir mums čia niekuo nepagelbės, kad ir kaip belstume į jo duris. Iš savo namų atvyksta ūkininkų vaikai – apkulti tėvų ir apkramtyti galvijų jie bandys čia už mokinio atlygį žengti pirmuosius savo žingsnius pramonėje. Ak kaip greitai tos mergytės pasijunta tikromis moteriškėmis – sveikinasi garsiu lojimu, o automobiliui stabtelėjus prie raudono šviesoforo, mašinoje ima lakuotis nagus. Prie padengto stalo jie būna mažieji mūsų svečiai, kad laiku pastebėtų, kaip nedraugiškai jiems primetamas socialinis klusnumas. Iš savo vietų jie netgi neįstengia išvysti socialinėmis naštomis apkrauto stalo, sėdi ant odinių savo kelnių užpakalių ir šūkčioja – juk vienas iš jų jau strykčioja ir, dėdamasis jų visų deputatu, geidauja iš skardinės siurbti šviežią jų gyvenimo sulčių koncentratą. O juk atrodo panašūs į žemės sūnus, sutvertus ir meilei, ir kančiai. Po metų jiems patiks tik greitis, toks greitis, kai lekiant plaukai prisiploja prie kaktos, nes netrukus jie persės nuo mopedo prie pavažinėto folksvageno vairo. Bet upė vis šalia, ji narsiai teka ir galop nieko neklausinėdama priima juos visus.

Moteris taip nusigalavusi, jog atrodo, kad visa savo dar pakenčiama, nuo vyro dažniausiai slepiama figūra tuojau pat kris ir plosis žemėn. Kai ji pabando žengti nors menką žingsnelį, pasaulio akys stabteli ties ja. Ji stovi po savo turtais, kurie banguoja aukštybėse ir skalaujami putoja, kol juos pagaliau užgo-

žia žemas horizontas. Tuomet su narsiais šunimis pasirodo rūpestingi kaimiečiai ir tūkstantį kartų klausinėja, ką ji čia veikianti ir ką ji čia turinti. Kaip ji dabar atrodo, vargu ar kas galėtų pasakyti; bet ką ji vilki, šią šlovinančią giesmę bendruomenė turėtų išgirsti sekmadienį bažnyčioje! Tūkstantis plonų dangop sklindančių balselių ir liepsnelių iš šešėlių sklidinos dirbtuvės, kur dienraščiai ruošia žmones ir iš molio formuoja indus. Direktorius štai rūpinasi pirkinių krepšeliu, o pats tėra gaidys pintinėje. Kaimo moterys tik priedas vyro kūnui; ne, jums aš nepavydžiu! O vyrai krenta – perdžiūvęs šienas, kalbant kompiuterių terminais – krenta drauge su likimu ir viršvalandžiais, kurie reikalingi, kad suskambėtų jautresnės gyvenimo stygos, štai kaip. Juk po darbo jau nebėr kada pakrykštauti su vaikučiais. Laikraščiai plasta vėjy kaip vėliavos, o popieriaus fabriko darbininkai dainuodami patys gali susikurti gerovę. Aš nežinau, mokykloje jie dar visi buvo geri. Tik jau vėliau, kai tampa tuščia vieta amatuose, prekyboje ir pramonėje, arba juodosiomis skylėmis sporto reklamos audinyje, jie privalo šitai pamiršti. Jiems rengiamos Pasaulio jaunimo žaidynės, bet kol jie apie tai sužino, būna per vėlu, tad gličiu šlaitu jie nusirita prie pat namų, o šlaitas tik tolesniu apledijusiu aplinkkeliu veda į judrią magistralę, kur jie ir patiria, kas ten tąsyk nugalėjo. Jie viską mato per televiziją, jie irgi trokšta taip puikiai išsimiklinti. Iš visų tų dalykų, kuriuos jie galėtų pasiekti supančiotomis rankomis, švenčiausias jiems yra sportas. Sportas panašus į vagoną restoraną traukinyje – nebūtinai privalomas, tačiau naudą visada siejantis su nesmagumu. Na, šitaip ir einama toliau.

Kad visai neperšaltų, direktoriaus žmona sėda į automobilį. Jai nedera šiauštis, nedera ir atsiriboti, taip su malonumu daro moterys, kai jos kaži kaip gličiai patiekia šeimai valgį ir tada viską apkartina savo rypavimais. Vyras perdien saugo širdyje jų at-

vaizdą, o vakare jos ims skųstis ir virkauti. Nuo savo palangių ložių, tikrų tvirtovių, kur gėlės ir lapai tarsi sukuria išorinę gynybos užtvarą, jos stebi kitų ištemptą lanką ir išsekusios subliūkšta nuo savo pačių lūkesčių. Jos užsivelka šventadienius drabužius, priverda trims dienoms, išeina iš namų ir nugriūva į upę arba į patvanką – kaip pasiklosi, taip ir išsimiegosi!

Studentas pastebi moters šlepetes. Padėti kitam yra jo profesija. Šita moteris stovi ant popierinių užguitos bobelės kulnų, didvyrė, kuri nusivylusi ilgai ilgai virškina šeimos paniekintą maistą. Ji dabar gurkšteli iš plokščio butelio, prikišto jai prie lūpų. Ir ji, ir tos kaimietės, ir mes visos: stovime savo varvančius ir tirpstančius veidus atgręžę į viryklę ir skaičiuojame šaukštus, kuriais suvartojame save. Moteris tam jaunuoliui kaži ką vapa, ji kreipiasi teisingu adresu, nes jis ne vieną kartą yra prisigėręs prie santykių mezgimo stalo, atskilęs nuo dešinėje sustatytų stalų. Jau išmušė jo akimirka. Negarsiai sušniokščia jausmai, mieguista jos galva nusvyra ant jo peties. Gurgžda riedėti trokštantys ratai. Nugirdęs, kad jo gali prireikti, nubunda žvėris, pats jaunikaitis taip pat neatsisakytų pasirausti smulkių šios moters futliare. Netikėtai nutiko kažkas neįprasto, kažkas naujo, nepadoraus, nelaukto – viską vėliau bus galima pridengti praskydusiu pašnekesių apsiautalu. Artimiausieji jo bičiuliai jau seniai nustekeno savo pirmuosius priešus, o jų kailiukus, kitados iššukuotus ir išgrandytus mylinčių motinų, užsimetė sau ant pečių. Pagaliau galima pamaitinti ant grandinės nekantriai besidaužantį savo troškimą, užkąsti ko nors maistingo, ko nors iš kito kūno išpjauto ir prikišto prie nasrų. Kad tie troškimai išaugtų bei sustiprėtų, o kada nors aplink juos imtų sukinėtis stambiosios vandenyno žuvys. Taigi gamta nemėgsta juokų, ir mes džiugiai maunamės pavalkus, kad įstengtume ką nors pasiekti prieš jos valią. Veltui šėlsta stichija, mes jau įsėdome!

7.

Aplink, kur užmatai, nuo laiptų ir puošnių portikų į savo viešpačių nežinią krenta prislėgti žmonės, vandens srautai. Susisupę į švelnius savo kailius, jie neprašauna prošal. Ryte radijas įžūliai šaukia – metas prabusti! Ir tuoj pat prapuola šilumos pojūtis, ištraukiama prakaitu įmirkusi lininė paklodė. Vyrai ima grabalioti apie savo žmonas ir išpurvina taip rūpestingai puoselėtą jų palaimų turtą. Švelniai tarsi vėjas dvelkia laikas. Žmonės privalo išsimokėti iki tol, kol sulaukia pensinio amžiaus. Kol galop su jais atsiskaitoma ir atsiskaičiuojama už viską, ką jie visą gyvenimą užmerktomis akimis tarėsi turį tik todėl, kad ten galėjo pabuvoti svečių teisėmis, tuo tarpu jų žmonos, kad ir nuolatos išnaudojamos, juos pergudravo. Tik moteris iš tikrųjų gali jaustis namie. Vyrai nakčia braunasi per brūzgynus ir straksi į šokių aikšteles. Popieriaus fabrikas. Išsunkęs viską, ką gali, jis vėlek išmeta žmogų lauk. Bet visų pirma jie užlipa į patį paskutinį aukštą ir atsiima savo popierius.

Ponia direktorienė jų tarpe – tyli baltaodė. Ne kažin koks kąsnelis, tai ne mūsiškės, kurios visada turi ūpo pasismagint. Prie jos vedami vaikučiai, ji išmokys juos pliaukšėti ir taukšti. Kol galiausiai toji maistinga muzika nuslops ir iki pat kalnų viršūnių užstaugs fabrikas. Šalia naujai plytelėmis išklotos vonios prieš veidrodžius išnyra pusnuogiai kūnai, blyksi čiurnos, iš kelnių spragų įžūliai lenda ir gieda maži gaidukai, iš kurių, patiriant malonumą, nuleidžiamas drungnas skystimas. Šitoks tualetas galbūt yra jūsų pačių atspindys. Elkitės su juo taip, kaip norėtumėt, kad kiti su jumis elgtųsi!

Automobilis stovi priešais direktorienę. Iš gelmės žvelgia žvėris ir strykteli miškan, kur suranda ramybę. Teisybė, vasarą ir ten siūbuoja sunkiai pakrauti gyvybės plaustai – žmonės traukia į gamtą išsikrauti, ten jie nusilengvina. Automobilis šiltas, dangus dabar atrodo kur kas žemesnis. Laikas palinksta, atsiranda polinkis. Miškas pilnas stirnų, žiemą joms dar sunkiau, nei mums. Moteris verkia atsirėmusi į radiatorių ir rausiasi pirštinėje ieškodama nosinės, nori nuramdyti savo liūdesį. Mašina krusteli, tarsi laukinės dovanos pasipila klausimai. Moteris iškart stveria už lėtai išsijudinusių vežėčių durelių ir puola į mišką. Ją visą užlieja jausmai, jie turi išsiveržti tarsi instinktai, kurie išsiveržia, jeigu nebūna saugiai uždaryti kūno tolimatyje. Taip bent rašoma knygose, iš kurių prieinama kaina galima patirti apie save viską. Nes pats sau esi brangus. Tarsi miške būtų uodų ar kitokių nemalonių padarų, moteris plaka orą, užkliuvusi už šaknies, parpuola, į seną firną susibraižo veidą ir pranyksta tamsumoj. Žiū, ji stačiai lekia! Kabinasi už juodų šakų raizginių. Tik ir vėl iškart savanoriškai grįžta prie grandinės bei antkaklio ir, kliūdama už sėdynės, įsiropščia vidun. Tarytum atgrumančią perkūniją ar per visas savo kūno stotis dundantį ekspresą, išgirsta jausmus. Įsiklauso į save. Klausosi vien savęs. Jau vien stoties viršininko mentės sukeltas oro gūsis kone išverčia ją iš kojų. Kaip ir visoms jausmingoms būtybėms, užplūdęs gaivalas jai atrodo tarsi dangaus galybė. Kokie įstabūs tie žmonės, kurie turi užtektinai laiko, kad gautų savo neapmokestinamiems, aplink klydinėjantiems pojūčiams piloto pažymėjimą ir galėtų skraidyti po savo vidų!

Sulaukusi gyvenimo vidurdienio, ši moteris neretai su malonumu pagalvoja, kad jau ištrūko iš bėgimo trasos tų moterų, kurios savo nukarusiu tarpkoju ir krūtine glaudžiasi prie jos, trokšdamos pakliūti į našesnę dirvą, kur žmogaus ašaros rūpestin-

giau šluostomos. Ji beprotiškai dievina save ir kaip turistė mielai dalyvauja visose akimis aprėpiamose aistrų kelionėse. Sutinka save, kur tik panūsta, ir tuojau pat skuba kitur, kur tikisi dar puikesnio susitikimo su savo vidumi, kur gali įsitaisyti debesyse ir iš palaimingų stiklų įlieti sau dar daugiau jausmingumo. Ji greita kaip tas ryšys, kuris kiekvieną akimirksnį gali nutrūkti.

Panašiai yra su menu ir su juo susijusiais mūsų pojūčiais – kiekvienas patiriame vis ką nors kita, didžiuma – nieko, o vis dėlto esame vieningi, pasirengę save išgręžti iki galo, kad kitam, pusiau virtam, įpirštume savo nuomonę. Iš savo mažos krosnelės šokam kaip namų gaisras. Tarytum ledo taku slystame savo geiduliams iš paskos; šviečia saulė, nors mūsų troškimais virinamos salės ir šiaip yra neblogai šildomos. Viskas čia karšta ir sklidina dvasios, kuri, sušildyta liepsnelės, pakyla virš mūsų, kad ją ir kiti matytų. Bet vienąkart, išsprūdus žemei iš po kojų, parpuolame, įsimylime ir savo partneriams keliame vis nepagrįstesnius reikalavimus. Kokie mes laimingi, galėdami įvairiausiais būdais siausti po kalnus tol, kol pametame savo kutuotas kepurėles.

Įsitaisęs aukšto ir brangaus žirgo balne, studentas klausosi, ką jam pasakojasi moteris. Tai unikali akimirka, atsiradusi jos pojūčių erdvėse, kai tyla tvaiksta nuo karštligiškų šnekų tarsi šiltnamio augalas. Kartu su kalba iš jos veržiasi šiurpuliukus keliančios jos vaikystės dienos ir jos amžiui derantys melai. Drauge jos minčių šlaitu leidžiasi ir studentas. Kad atrodytų svarbesnė, moteris kalba toliau ir tą akimirką, kai jos žodžiai nušvinta truputėlį gražiau, nei yra iš tikrųjų, jie ima prasilenkti su tiesa. Bet kas gi patikėtų, kad moteris išeina iš namų dėl to, kad verkia vaikas ar svyla puodai. Kuo ilgiau ši moteris nesustoda-

ma šneka, tuo labiau ji trokšta, kad ir ji, ir šis vyras liktų vienas kitam mįslė, taigi pakankamai įdomūs, kad galėtų vienas kitame pailsėti ir pašokę neturėtų vėl skuosti į priešingas puses.

Kas gi nesuvokia skausmo prasmės? Dardančiuose puoduose, kur dainuoja garas, mes gaminame jausmą. O kaip tie, sukrėsti pranešimų apie atleidimą iš darbo? Tie, kaktomis daužantys popieriaus fabriką, kurio koncernas, ko gero, išsižadės, nes jis pasidarė nepelningas. Juk ir upelis vis labiau teršiamas, bet kaskart vis daugėja tokių, kurie, negrabiai galąsdamiesi nagus, įsiklauso į gamtos balsą ir pagaliau išmoksta kalbėti jos kalba. Taip, šie aukštųjų mokyklų augintiniai jau suvokia, ką sako gamta ir kas dedasi jos ore bei vandenyse. Ginčininkų veidus perskrodžia plati šypsena, nes jie yra teisūs. Gamta ir jausmai yra tos pačios nuomonės. Neklusnaus, spurdančio vandens mėginius kruopščiai analizuoja aplinkosaugininkai, bet, žiūrėk, gamtoje ima ir veriasi nauja žaizda ir jie visi urmu puola jos gydyti. Bet iš priekio ir iš užnugario netrukus ateina tie, kuriuos prispyrė gamtos reikalas ir jie ištrėškia ten žmogaus išmatas. Jos jau įsigėrę kaip mėšlas. Taip, gyventojų ir iniciatorių dėka fabrikas gamina popierių, ant kurio, drybsodami savo ir kitų iki kraujų pragulėtose sofose, dar įstengiame užrašyti savo mintis. Tai, ką mes nuolat turime vienas kitam pasakyti, kad išsklaidytume savo meiles nebūtyje ir naktyje, ir iš mėšlo pakiltume iki neregėtų aukštumų, netrikdo priešais sėdinčio, nes jis užimtas savo mintijimais, kurie kasdien ištuštėja ir yra pripildomi iš naujo.

Kuo didesnis džiaugsmas, tuo mažiau apie jį šiose apylinkėse šnekama. Kad nesusisuktų galva ir neimtų pavydėti kaimynai. Tie, kuriuos rengiamasi išgrūsti iš fabriko, privalo kaip reikiant apsidairyti aplink, kad spėtų įsiterpti į verslą – ten juos bloškia

valdytoja širdis. Tamsoje gyvena jų viešpačiai, ereliai, kurie savo darbinių gyvulių likimą gali lemti galvos kinktelėjimu ar šratinuko brūkštelėjimu. Bet ne, Alpių sūnūs be baimės žengia lengvais, virš prarajų kybančiais tiltais. Tik turi pasilenkti. Jų mylimosios gyvena nearti, o jie privalo jas lankyti, suteršti tik tam, kad gautų kavos su siaubingai išplakta grietinėle. Tačiau jie nepastebi jų jausmų ir negirdi, kai jiems apie tai imama aiškinti.

Norėdamas paplepėti su moterimi, kuri jau kiek apstojo pasakoti apie savo mielus giminaičius ir troškimus, jaunuolis palinksta arčiau. Iš didelių moters akių sunkiasi ašaros, byra į skreitą, kur tūno, laukia geiduliai ir leidžia nukirpti sau nagus. Mes juk ne galvijai, kurie nori, kad viskas įvyktų iškart, mes dar pasvarstome, ar partneris apskritai tinka mums į porą ir ką galime jam leisti, kol dar galutinai jo neatstūmėme. Dabar jau visi mūsų puodeliai savo vietose, nemaža jų per ilgus metus susikaupė. Reikia tik turėti galvoje, jog visuomet dera plaukti vandens paviršiumi, kad galėtume stebėti tolumoje plaukiojančias valtis – gal ims ir pakvies? O iš jų galima ramutėliausiai stebėti, kaip jūs skęstate. Su maudymosi kostiumu, iš kurio įžūliai stirkso tos kūno dalys, kurios verčiau liktų paslėptos. Niekas už patį savininką geriau nepažįsta savo kūno, savo namų, tačiau dar nereiškia, kad iškart galima kviestis į svečius. Kodėl kažkas turėtų mūsų nemylėti? Ir kodėl tuomet šito nedaro?

Jaunuolis nusmaukia Gertei chalatą nuo pečių. Moteris jau nebenustygsta ant savo sėdynės, ji malasi į visas puses, tarsi norėtų užimti dar daugiau vietos. Kad ir kaip švelniai vilioja jos nuoširdumas iš kaklo iškirptės, jiems skirtas vietas jie linkę užimti čia, kur vis dar patogiai išsikeroję medžiai, kas daugiau. Vos tik Gertė nutolsta nuo savo namų per saugų atstumą, žiūrėk, koks jaunas teisių gynėjas jau ir taikosi įlįsti į jos slaptąjį stalčių. Kiek

ertmių, kai pagalvoji, esama sveikame kūne! O kiek dar nesveikame! Žodžių peiliu moteris persirėžia krūtinę, o studentas nedelsdamas sugrūda tenai savo nuomonių ir kitų dovanų pjuvenas. Galop Michaelis sustoja prie miško žvėrių šėryklos. Galingieji ir jų girių valdininkai mielai įrengė čia tokį dirbtinį rojų, į kurį gamta jau gali, kad ir nesaugiai, visur į ką nors atsidauždama, įžengti. Ir moterims pažadėtas toksai rojus, jei tiktai jos sugebės gerai gaminti savo vyrams bei vaikams ir tą maistą dar puikiai pagardins. Jų nekankina jokia atvanga. Nes jų krūmas nuolat žėri!

Toji moteris turėtų plūsti ilgesio srautu, viliasi jaunikaitis ir, atsigulęs ant pilvo, iš skruzdėlyno ištrauktu spygliu krapšto skruzdėles. Mitrūs maži sutvėrimai sujudinti kaipmat išsilaksto į visas šalis. Sunku juos suvokti, bet kartais jie užplūsta savaime, tarsi sapnai. Tuomet galima išvaryti visą užtaisą ir giliai, iki pat galo, įkišti savo šiurkštų kotą. Kūnai visuomet privalo degti. Mes atiduodame viską, ką tik turime, kad tik mūsų lytis bent truputėlį virptelėtų, mes neįstengiame palikti jos ramybėje, nuolat spragčiojam aplink ją žiebtuvėliu. Anksčiau, atrodytų, tokios tvirtos gentys privalėjo būti sutriuškintos vien tam, kad plačiau rankas į gyvenimą galėtume išskėsti mes, ir šiaip dovanai jį gavę, užkaisti ir virti jį iš naujo, tada vėlek užsmaugti. O kur dar tie menki moterų gyvybės latakėliai, kurie čia pat užanka, kurie apskritai nuolat ieško kito kuo sraunesnio telkinio, kad galėtų su juo susilieti; ir virtinės prabangių, kaip vėliavos nublokštų, meilės ženklų; ir loviai, į kuriuos gyvuliai kiša savo liežuvius, bet būna apgaunami, elektra išskiriant skysčius iš jų pačių.

Medžiaga, iš kurios buvo pagaminti Gertės sapnai, nutraukiama nuo jos pečių ir sumaigoma į gniutulą ant grindų. Savo gyvenimo griuvenas ji dabar purto ant šito žmonių sūnaus, kuris

nieko daugiau netrokšta, tik kuo greičiau ją pajusti ir užpildyti savimi. Ji atkakliai laikosi įkibusi į šviesos lizdą, kurį aplink skleidžia lemputė automobilio palubėje. Bando stotis, kabintis į tą gyvenimą, iš kurio ką tik atklydo. Ant jų abiejų kūnus sergstinčio stogo tvirtai pririštos slidės. Suglaustos tarsi du įsimylėjėliai, jos bet kada gali nuslysti nuo savo jausmų kopėčių, nes kažkuo vis užkliūva palaimos kupinoms partnerių akims, nors ir neįeina į jų valgiaraštį. Bet nieko, tuojau jiedu artimiau susipažins ir ims sumaniai demonstruoti visus savo sugebėjimus.

Automobilyje taip maloniai šilta, kad kraujas kūne tiesiog žiburiuoja. Tuo tarpu gamta taip ištuštėjo, jog kelia vien žiovulį. Vaikai jau nebešūkauja tolybėje. Dabar pilnomis burnomis jie jau bliauja uždaryti ūkininkų namų kamarose, kur tėvai juos įgrūdo vos pritemus, nes žmonos irgi turi teisę paimti į saują savo vyrų didybę. Kvapas lauke tuoj pat sustingsta ant smakro. Bet šios motinos jau smarkiai ieško jos netikėlis. Jos visagalis fabriko direktorius, šitas kaip arklys didelis mėsos kalnas, kuris dar garuoja prieš kepsnį, jau geidautų be saiko apglėbti ją rankomis bei kojomis ir, prieš įgrūsdamas į ją savo kotą, nekantriai nulupti jos vaisiaus luobą ir energingai išlaižyti. Ši moteris skirta kandžiojimui ir atsikandžiojimui. Apatinę jos dalį direktorius norėtų išnerti iš odos ir suryti dar garuojančią, pagardintą geru padažu. Tarp jo šlaunų sumaniai budi varpa. Prie apsunkusio kapšo limpa plaukai; nieko, jis tuoj nunarins galvą ir pats išsikraus! Vienui vienos moters pakanka, kai sutinęs iš bado vyras eina teisingu savo keliu. Oi kaip jis dabar pageidautų savo žarnokais belsti jos pilvą, tarsi klausdamas – ar yra kas nors namie? Kad ir nenoriai, vis dėlto prasivertų į rausvas kelnaites įspraustos gėdos lūpos, kad būtų galima jas palyginti su kitomis, panašiomis, iš anksčiau pažįstamomis. Be to, šis vyras teikia pirmenybę oralinei bei analinei sueičiai, o ne tiems vaikiš-

kiems būdams. Ką dar galima geriau nuveikti, nei atsivėsinti, nusismaukti sargį, papurtyti garbanas ir smagiai šokti į vidų? Nieko neprarandi ir nė garselio.

Direktorienei pavydi daugybė kitų moterų, kurioms kartu su savimi tenka valkioti ir savo platų užpakalį, į kurį savo šliuzus ir gyslas atidaro vyrai, sumerkę kojas į karštą vandenį. Šios stambios kumelės pačios gali pasirinkti tik vieną galimybę: iš atliekų ir trupinių jos sukuria savo šeimai namus. Tol, kol kieme prausiamos jų figos, tačiau tie vyrai mieliau drėkina svetimas vagas. O moterys liekasi namie ir laukia, kol iliustruoti žurnalai aprašys jų gyvenimus. Jos sausai įsivyniojusios į vienkartinius bjaurios namų ruošos vystyklus. Užtat – kokia laimė – jos mielu noru sutinka pasijodinėti su palankiai nusiteikusiu raiteliu!

8.

Kuo rimčiausiai jūsų reikalauju: oro ir laisvės visiems!

Moteris tuojau jums pasirodys, prašom palaukti. Prieš tai ji dar turi atsikvošėti: vis dėlto būtų gerai (iš aukotojo kišenės, iš kurios, be abejo, ir jūs norėtumėt atsiseikėti), jei bučiuodamiesi mes neprarastume sveiko proto. Tasai studentas taip gražiai pasirodė, kad ji jau leidžiasi čiupinėjama. Jau kiša savo ranką jai tarp šlaunų. Įbedęs žvilgsnį į kelią, jis rūpinasi savimi, graibosi po jos apatinius, kurie iš esmės ir tėra tik tas chalatas, bet ir jo greit nebeliks. Todėl reiktų sėsti į daugybę siaubingų autobusų (ir tuo pat metu šiurpiai baimintis per ilgai užtrukus prie klaidingai apčiuoptų genitalijų. Trijų, vienu virtusių troškimų valdytojas, tiksliau, pavaldinys, pernelyg įjunksta į mus ir nebeišleidžia iš savo buto pirmame aukšte. Apie trejybę man dar teks paaiškinti: moteris yra padalinta į tris dalis – palieskite ją viršuje, apačioje arba per vidurį), kol patirtume įvairių sporto stadijų malonumą, kai vienas kitą turime, bet neįstengiame suprasti. Jie laido gerkles ir svaidosi savo branduoliais bei lukštais. Taip, dabar ši moteris nebegali ilgiau tverti, ji jau ima truputėlį karščiuotis.

Ne vien klozetas koridoriuje net ir vėliausią naktį išvilioja mus, nesiorientuojančius, pro duris, kur atsargiai apsidairę, ar niekas nemato, ranka prispaudžiame lytį, tarsi galėtume ją pamesti, ir jau kitame to paties koridoriaus atsišakojime atliekame tai į savo pačių rankomis pasidarytą standaus popieriaus tūtą.

Turėdamas iš ko pasirinkti, jaunuolis vis dėlto renkasi šitą gyvenamąją patalpą, bet tai nėra tykus kabinetas, kur ten, tamsa ir šalčiu jis pranoksta netgi jį patį! Toji Gertė dar prieš jį buvo atsiradusi prie žvėrių šėryklos. Šioje vietoje jau ne vienas kalbėjo apie bučinius, degiojo žiebtuvėlį ir mėtė ant sienų milžiniškus šešėlius, kad kitiems atrodytų, jog čia yra daugiau nei viena persona, pakilusi slidžiu trasos keltuvu. Tarsi vien iš gašlybės galėtų taip padidėti, dar kartą sviesti kamuolį krepšin ir netgi pataikyti! Žinoma, žaidėjas gali būti aukštas. Jie jau išsitraukė visus prietaisus, kad galėtų prieiti prie partnerio. Kiek daug skubių funkcijų – purvo ir higienos vienybė! – prisireikia, kad būtų galima užvaldyti vienas kitą, kaip tai nevykusiai apibūdiname. Šiose eismo dulkėse mes ir nutylame, kadangi vienas prie kito artėja du paprasčiausios geometrinės formos namų apyvokos daiktai, siekdami tokiu būdu prisisiūti vienas prie kito (tapti visai nauji!). Dabar! Koridoriuje vienais apatiniais netikėtai pasirodo moteris, rankoje ji laiko ąsotį su vandeniu: nori sukelti audrą ar išvirti arbatos? Pačią nejaukiausią, šalčiausią vietą moteris kaipmat paverčia perykla. T. y. moteris gali ką nors prijaukinti, dar prieš tam kam nors atsimokėdama slaptingumu ir prieraišumu. Su šiuo jaunuoliu į jos gyvenimą pagaliau įžengė tas, kuris galėtų būti didžiausias intelektualas. Dabar viskas klostysis kitaip, nei buvo planuota, tik giliai įkvėpkim. Ką, jūsų vaikas griežia smuiku? Tik, žinoma, ne šią akimirką, kadangi niekas nenumygia jo startinio mygtuko.

Eikš, šaukia ji Michaelį taip, tarsi iš kažkokio prekijo, negalinčio pakęsti mūsų, pirkėjų, dar turėtų gauti pinigų. Tokio, kuris vis dėlto negali mūsų išsižadėti. Jis pats turi mus visus susirasti, kad su juo atsiskaitytume. Moteris pagaliau panūsta tapti begalinė. Iš pradžių mes viens, du atsimušam (jūs irgi galite pamėgdžioti mus, užuot tupėjęs savo mašinėlėje, kurios greitis

ribotas kaip ir jūsų protas) į savo burnas, paskui į kiekvieną mumyse esančią tuščią vietą, šitaip šio to mokydamiesi. Ir partneris mums jau viskas. Tuojau, po kelių minučių, Michaelis įsiverš į Gertę, kurios jis veik nepažįsta, tėra ją kažkur matęs, prieš tai kaip naktinių traukinių konduktorius dar pasibeldęs kokiu kietu daiktu į jos duris. Štai jis užverčia chalatą jai ant galvos ir sukelia iki šiol nykiai moteriai ir sau tokį malonų jaudulį, kad ji pašiurpusi stojasi į eilę prie langelio, kur stovim ir mes, sugniaužę pinigus prie kelnių spragos. Mes tampame aršiausiais savo priešais, kai prasideda ginčai dėl skonio, nes kiekvienam juk patinka vis kas nors kita, argi ne. O kas tuomet, kai atvirkščiai, mes patys norime kam patikti? Ką mes tada, tokie tinginiai, darome? Gal sužadiname lytį, kad ji už mus padarytų savo darbą?

Visai kaip du laidynės laidus Michaelis užtraukia moters kojas sau ant pečių. Apimtas tyrėjo šišo, protarpiais apžiūrinėja neplautą jos plyšį – nepaprastą, kremzlėtą levandų ar alyvų atspalvio modelį, kurį turi kiekviena moteris. Jis atsilošia ir atidžiai stebi tą vietą, kur pats amžinai lenda ir prapuola, kad ir vėl iš ten lėtai išlįstų, šitaip tapdamas tikru gurmanu. Aišku, su visais savo trūkumais, iš kurių sportas toli gražu nepriskiriamas prie menkiausių. Moteris šaukia jį. Kas gi nutiko jos vedliui, jos suvedžiotojui? Neturėjusi progos apsiprausti, Gertės skylė atrodo apmusijusi, tarsi aptraukta plastiko plėvele. Kas atsilaikytų nekyštelėjęs ten pirštuko (tinka ir žirnis, lęšis, žiogelis ar stiklo karoliukas), tas iškart pelnytų entuziastingą jos mažiausios ir nuolat dėl kažko kenčiančios dalelės prielankumą. Nepalaužiama moters lytis atrodo tarsi neplanuota, o kam ji skiriama? Ogi tam, kad vyras drauge su gamta galėtų joje taškytis. Dar ir vaikams bei vaikaičiams, kurie iš kažkur pareis pavakarių. Michaelis žvelgia į šitą sudėtingą Gertės architektūrą ir rėkia kaip

skerdžiamas. Tada lyg kokią maitą už plaukų prie savo veido prisitraukia jos nepasitenkinimu ir išskyromis dvokiančią putę. Arklio amžių iš dantų pažinsi. Kas be ko, ši moteris nebe jauniklė, bet šitas plėšrus paukštis visgi duodasi sparnais prie jos durų.

Michaelis juokiasi, nes jis unikalus. Tik ar nuo šitokios veiklos pasidarysime tokie protingi, kad drauge šokinėtume, šnekėtume ir netgi suprastume vienas kitą? Specialistai tvirtina, kad į gūbrį nemokšiškai ir bjauriai įleistos moters genitalijos skiriasi daugeliu požymių; panašiai kaip žmonės, kuriems dera patys įvairiausi galvos apdangalai. Tokių skirtybių pirmučiausiai itin apstu mūsiškių damų vulvose. Nė viena nepanaši į kitą, nors mylinčiam žmogui tas pat. Jis mato tai, ką jau yra pratęs matyti, save veidrodyje atpažįsta kaip savo paties Dievą, braidžiojantį ir meškeriojantį sietuvoje, kuris be jokių įžangų čiumpa vis kitą klientę, sumasina ją savo varvančiu pimpalu, o paskui įsiveržia į ją ir dar apausuoja. Technika nėra žmogaus galybė, t. y. ne ji paverčia jį tokiu galiūnu.

Meskite kur nors savo žvilgsnį, ir į jus spoksoti ims tie, trokštantys ekstazės, tos integruotos, veik nebevartotinos prekės. Nagi, įsidrąsinkite ir bent kartą pasielkite oriai! O gal jūs jaučiatės kaip vietovės nepažįstantis kelionių vadovas, atsidūręs virš išžergtų, už galvos užverstų galūnių? Kai jis pakyla, nebūtinai turime į jį žiūrėti, galime sau pasiieškoti ir kokio kito augintinio, kurį sužadinę pasidžiaugtume kartu. Bet prieskoniai sumaišyti kaip ir mes. Mūsų tešla kyla tik nuo oro, privaryto į jos vidų, panašiai kaip atominis grybas virš kalnų. Durys triukšmingai užsitrenkia, ir mes vėlek vienos. Smagiojo Gertės vyro, kuris savo penio teptuku vis brauko aplink, tarsi jo lašai varvėtų nuo tikro kamieno, dabar čia nėra, jis neišties rankos į savo

žmoną ir neįduos kaip vaikui savo instrumento. Užklupta tokios minties, moteris kvatoja. Stipriais savo kolbos dūriais jaunuolis, kiek atšlijęs nuo plokštėmis apkaltos sienos, nes nėra kietas kaip lenta, bando praplėsti moters vidurius. Šią akimirką apimtas džiugaus susidomėjimo jis pajunta savyje tą pokytį, kurį liepsnojančioje, ką tik sutaisytoje ir maloniai kvepiančioje vyro genitalijų kupetoje, sugeba sukelti netgi paprastos ir neišvaizdžios moterys. Tiesa, lytis yra neginčytinas mūsų centras, bet mes patys ten negyvename. Pirmenybę mat teikiame erdvesniam gyvenimo būdui ir būstui, pilnam visokiausios įrangos, kurią panorėję galime įjungti ar sunaikinti. Šios moters širdis jau traukia ją atgal į savo namų sodelį, kur ji gali kiek tinkama kaišioti prie savo kūšio elektros lemputes ir delnu vedžioti po savo gelsvų kančios linijų vidų. Net alkoholis vieną kartą gali nepagelbėti. Bet, vis dar kaukdamas iš džiaugsmo dėl pastebėto pokyčio, kurio taip troško, jaunuolis tebesirausia po komfortabilų taksi. Pasižiūri net po sėdyne. Atveria Gertės dureles ir tuojau pat vėl jas užtrenkia. Nieko nerado!

Kad nepriliptų kokia liga, galima užsidėti ir higienos kepuraites. Šiaip jau ničnieko čia mums nestinga. Ir net jei ponai, kilstelėję koją, nuleidžia savo šlapalą į palydovių plyšius, tai jie vis tiek nesėdi vietoje, turi skubėti toliau, judėti be atvangos prie kito medžio, kurį tol piktai skvarbo savo genitalijų kirminu, kol kuris nors vis tiek ima ir priima. Skausmas nusmelkia moteris tarsi žaibas, bet nesužaloja jų taip nepataisomai, kad jos virkautų dėl suanglėjusių baldų ir susvilusių rykų. Ir jos iš naujo plūsta. Visko galėtų atsisakyti jūsų partnerės, tik ne savo jausmų: juos, šį neturtėlių maistą, jos gamina lygiai taip mielai. Netgi manau, kad gerai virti jos išmoksta tik norėdamos pagaliau palenkti vyrų širdis. Vargšelės, jos verčiau nusigręžia į šalį, tačiau neatstumia nė vieno kelionės palydovo. Jos netgi atgręžia jiems

savo uodegas, ir šių lašai varva tikrai iš širdies. Ant paklodės jie palieka tik vos įžiūrimas dėmeles, o mes drauge su jais tuojau pat vėl išeiname pro duris.

Ką besakytum, vienintelis protingas į stiklą įpilamas dalykas yra vynas. Fabriko direktorius žvelgia į stiklą taip giliai, kad išvysta dugną ir šit pats panūsta išsilieti iš savo talpaus indo, tiesiai ant Gertės, kuri sėdi jam priešais. Vos jai žvilgtelėjus, tuojau pat apsinuogina ir, jai nė nespėjus saugiai pasislėpti, iš jo debesyno ūžteli jo vėjas. Jo lyties aparatas didelis ir sunkus, jis lengvai užpildytų net nemažą keptuvę, jei paguldytų ant jos ir kiaušinius. Ir anksčiau jis ne vienai siūlydavo savo organus – moterys su malonumu juos nuganydavo. Dabar šios dirvos jau nebeskalauja žolės. Deformuotas prabangaus laisvalaikio, šio žmogaus organas dabar ilsisi sodo krėsle arba drauge su juo velkasi žvyruotu takeliu, į kurį patenkintas žvelgia iš savo kišenėlės, kurioje yra nešiojamas, ir dykai bei nuosaikiai sūpuojasi kaip vaiko sviedinukas. Tik darbas žmogų drauge su jo instrumentu vėl paverčia laukiniu žvėrimi, taip ir buvo sukurta. Gamtos įgeidžio dėka vyrams dažniausiai atrodo, kad jų kotas jau pernelyg susitraukęs, o jie tiesiog nemoka su juo tinkamai elgtis. Ir jie jau puola sklaidyti egzotikos katalogą, ieškodami jame tokių variklių, kurių našumas būtų kuo didesnis ir išeikvotų kuo mažiau degalų. Kaitinamąsias savo spirales jie panardina ten, kur jiems arčiausia – taip patikimiausia, nes arčiausiai yra jų žmonos, kuriomis jie vis dėlto nė per nago juodymą nepasitiki. Tad mieliausiai liekasi namie, kad galėtų jas sergėti. O tuomet jau pradeda žvilgčioti į tvaike dunksantį fabriką. Turėtų bent kiek kantrybės, tai per atostogas nukaktų iki Adrijos, kur savo varvančius, į elastingas glaudes rūpestingai įpakuotus statinkamščius galėtų panardinti į jūrą. Jų pačiutės ten dėvi visai striukus maudymosi kostiumėlius. Jų krūtys draugiškai susiglaudę, tačiau visai nevengia pažinties su sveti-

ma ranka, kuri jas vis dėlto šiurkščiai išlupa iš švelniai ir dykai besisūpuojančių gulimųjų kėdžių, paglamžo pirštais ir sviedžia į arčiausiai stovinčią šiukšliadėžę.

Pakelių rodyklės rodo vieną kryptį – į miestus. Ši moteris privalo įsimaišyti į vaikų gyvenimą, kad jie ritmingai išmoktų žygiuoti jos taku. Nagi, nusiraminkime truputėlį, kad galėtume toliau keliauti į save! Šioje patalpoje kaip visuomet vėsu ir dvelkia mišku. Kvepia šienu, mumyse suslūgusiu gyvulių kraiku. Čia jau ne vienąkart šis bei tas dėjosi. Ne vienas čia šlakstėsi taip, tarsi būtų laimėjęs automobilių lenktynėse. Arba apdovanotas. O, jie paaukotų visą lytinę savo žmonų aparatūrą, kad šioje negilioje daubelėje galėtų nušienauti kuo daugiau moterų. Kažkuris, prieš pasukdamas savo ienas namop, išmetė prezervatyvą. Bet didžiuma net nuovokos neturi, ką veikti su zvimbiančiu klitorio pjūkleliu. Kurgi ne, jie prisiskaitę specialių žurnalų, kuriuose įrodinėjama, kad moteryje visko esama kur kas daugiau, nei kitados buvo manyta. Taip, pora milimetrų jau šį tą reiškia!

Studentas spaudžia moterį prie savęs. Šnypštimą, besiveržiantį iš savo ventilio, gali numalšinti pats. Reikia tik čiupteleti verdančio, per kraštus besiliejančio puodo dangtį, t. y. galvą. Jis dar nenorėtų nuleisti, bet nenorėtų ir veltui gaišti laukdamas. Mikliais pirštais įžnybia moteriai į nepadoriausią jos minkšto kūno tokioje pat minkštoje dėžėje tūnančią kūno dalį taip, kad ši yra priversta dar plačiau prasižergti. Jis rausiasi gleivėtoje jos lytyje, paskui susuka tą lytį į tūtą ir staiga vėl leidžia jai prasiskleisti. Ar nevertėtų atsiprašyti dėl to, kad jis elgiasi su ja blogiau, nei su savo muzikos aparatūra? Skambiai užtvoja jai per užpakalį, kad ji apsiverstų ir raitytųsi atsigulusi jau ant nugaros. Aišku, po to jis galės gerai miegoti, kaip ir visos gerai padirbėjusios, drauge pasimylavusios ir šio to paragavusios būtybės.

Nesižvalgydamas į pasaulį, kuriame popinami ir kas du tūkstančius kilometrų stovinčiose aptarnavimo stotelėse laukiami tik gražiausieji, studentas skubėdamas kruša moterį, suleidęs nagus į jos plaukus. Jis žiūri į ją, tarytum norėdamas kažką išskaityti nuo direktoriaus glamonių ištįsusiame jos veide. Vyrai yra gabūs, jie atsiriboja nuo šio pasaulio tiek, kiek jiems patiems patinka, o vėliau dar tvirčiau prisijungia prie savosios keliauninkų grupės. Taip, vyrai gali pasirinkti, ir tie, kas juos pažįsta, žino, ką turime galvoje – ogi vyrų pasaulį, sugriebiantį maždaug du tūkstančius asmenų iš sporto, politikos, ūkio ir kultūros, pasaulį, kuriame vėliau gali murkdytis ir kiti, tačiau kas su tokia meile sugriebs visus šiuos pasipūtusių menkystų snukius? O ką gi mato studentas, žvelgdamas pro savo kūno ir nemeilės didybę? Moters plyšį, pro kurį plūsta srautai, ir grindis, nuo kurių jam šypsosi jos portretas. Jiedu apsieina be gumelės, ir dabar vyras kiek pasigręžia, kad galėtų stebėti, kaip kietas jo kotas čia įlenda, čia vėl išlenda. Makštis kliuksi, kiaulė taupyklė žviegia, ji nusiteikusi tokiam indėliui, kad vėliau galėtų viską vėl grąžinti. Ir viena, ir kita šiame akte yra vienodai svarbu, pasakykit tai kada nors nūdieniam verslininkui, ir jo antakiai iš siaubo pašoks aukštyn, o jis pats ims mėtyti į viršų vaikus, kad tik jų neapakintų pralaimėjusiųjų įtūžis.

Trūkčiojimas, kurį moteriai sužadino vyras, pamažu rimsta. Ji užėmė savo poziciją ir galbūt užims dar vieną. Ramiai! Dabar kalba vien juslės, tačiau mes jų nesuprantame, nes, užsėstos mūsų sėdynėmis, jos pavirto kažkuo nesuvokiamu.

Žvėrių šėrykloje studentas prapylė prošal. Dabar jiedu pagaliau išvysta užgriūvančią juodą naktį. Kiti tokiu metu, prieš meiliai susikabindami, dar kartą apsiverčia ir pagalvoja apie žurnale matytus gražesnio sudėjimo vyrus ar moteris. Kai Michaelis

nusiėmė slides, jis dar nebuvo pagalvojęs, kad sportas, ši begalinė mūsų pasaulio konstanta, nuolat gyvenanti televizijoje, nesibaigia vien todėl, kad batai jau nušveisti. Visas gyvenimas yra sportas, sportinė apranga itin pagyvina mus. Juk net visi aštuoniasdešimties metų nesulaukę mūsų giminaičiai dėvi jogos kelnes ir marškinėlius. Kad jau dabar galėtume šlovinti kitos dienos vakarą, pardavinėjamas rytdienos laikraštis. Yra kitų, gražesnių ir protingesnių už mus, taip parašyta juodu ant balto. Tik kas bus su tais, kurie liko nepaminėti, kas nutiks jų jautriam, tik nelabai paslankiam peniui, kur savo menkas upeles lieti šiems žmonėms? Kur toji lova, į kurią jie, ištroškę šilumos, sugrįžta ir iš kurios pamaloninti keliasi? Žemėje tokie gyvena susiglaudę, nuolat nerimaudami dėl tų delikačių dalykų, tačiau kurgi jie išpurškia savo antifrizą, turintį apsaugoti juos žiemą, kad neužšaltų variklis? Kur jie gali pasitarti su savimi ir derėtis su profesine sąjunga? Kokie kvepiantys kūnai kalnų grandinėmis susigrūda jų gyvenimo keliuose, kur mauroja jų išauginti galvijai, kurių laukia peilis, kur jų pačių išauginta šeima, kuriai auklėti pasitelkiama savos poliakalės tvoklė? Juk jautrieji, kurie ir triūsdami turėtų būti begal jautrūs, nėra vien mūsų gyvenimo puošmena, jie irgi turi organus ir taip pat nori juos kur nors įkišti. Nepamirškime, kaip žmonės ko nors siekdami slepiasi vienas kitame, kad neužkluptų visus mus triuškinantis atomas.

Abu partnerius dar tebeglosto palaimos sekundmatis, o iš Michaelio jau ima sunktis skystimas, brangus jo ūkio turtas. Ir nieko daugiau. O moteryje, troškusioje patirti kulminaciją ir užbaigti, nubunda besėkliai tvariniai. Šaltinis, apie kurį ji svajojo ilgus dešimtmečius, užako. Tokias jėgas sukelia vis tas pats kuinpalaikis, kuris traukia vyro kūną ir kurį jau iš anksto botagu šnioja viliojanti moteris; tos jėgos akimoju plūsteli į pačias atokiau-

sias moteriškos esybės vieteles. Ištisinis nudegimas. O moteris taip glaudžia prie savęs šitą vyrą, kad, rodos, jis prie jos priauga. Ji rėkia. Netrukus savo pojūčių labui ji visiškai įsijaus, o šitą drakono sėklą netgi pasidės mažytėje savo namų ūkio valstybėlėje, kad visur, kur tik toji sėkla tykštelėtų ant žemės, iš jos išaugtų mažučiai kaukeliai ir į nykštukus panašūs padarėliai. Ir moteris paklūsta meilei. Tiktai dabar nuolat reikės ateidinėti į šį puikų pramogų parką. Tik todėl, kad jaunikaitis išsitraukė savo jau niekam netinkamą pimpalą ir mojuoja juo iki kito karto; jo kakta su raukšle dešinėje, viršuje, Gertės akyse įgauna naują, nuolatinio atsinaujinimo stokos, reikšmę. Ateityje iš jos galima tikėtis plačios prekybos ginklais, kuriuos šis įgudęs plėšikas slepia už savo kelnių antuko. Nuo šiol jo džiaugsmas turi būti atviras, gyventi joje, Gertėje. Tačiau padangių orai keičiasi ir netrukus, – pačiu laiku, nes atostogos toli už kalnų, o moterims ir merginoms taip smarkiai niežti papilves, kad kartkartėm jos trokšta būti pakasomos, – studentas perkels savo štabą į apskrities miesto šokių kavinę, kur atostogautojos plūsta tiesiog tuntais ir būna pasirengusios tą patį vakarą alpėdamos kristi tiesiai į glėbį. Kad įsiliepsnotų, Michaelis privalo mautis gumeles ir iš postmoderniai vilkinčių slidininkių daryti sau atranką, tada jau gali jose ir išsilieti. Natūralus, išpuoselėtas grožis, natūralus šampanas ir natūralus išpuoselėtas seksas jam užvis maloniausi dalykai; kosmetika užtinkuotos raukšlės – jis ir pats vieną tokią turi – sviestų jį nuo svetimo veido per patrankos šūvį.

Aišku, rytojaus dieną, iki darbo pradžios likus dar marioms laiko, vargšė Gertė jau ims birzginti telefoną. Michaelis, jei tik ženklai, kuriuos jis mums rodo ir kuriuos jis įgijo iš įvairių iliustruotų žurnalų, neapgauna, yra šviesus atvaizdas ekrane; atrodo taip, tarsi būtų išsitepęs plaukus želė ir ilgai gulėjęs įsauly, kad

mūsų pirštai jį stebint nejučia nuslystų ant lytinių organų, nes nieko geresnio mums ir neliktų. Jis yra ir išlieka mums vienodai tolimas, netgi būdamas visai šalia. Jam tikras džiaugsmas gyventi naktį ir palaikyti jos ritmą. Šitas vyras nekenčia žąslų. Juk žaibą irgi sunkiai įmanoma paaiškinti: sulaukę vidutinio amžiaus mes, moterys, išgrūdamos iš savaitgalio pramogų aptvaro, tačiau prieš išvykdama, viena kuri, žiūrėk, ima ir neprašauna pro šalį!

Važiuokite atsargiai. Galbūt jūs dar turite tai, ko reikia tikriems vyrams!

Žvėrys jau minga, o džiaugsmą Gertė raute išrovė iš savęs, mažą kišeninio žibintuvėlio žariją užgesino dienos šviesa, bet iš kur čia truktelėjo tasai skersvėjis? Gal iš tos širdelės pavidalo angos? Iš kitos mylinčios širdies? Žiemą, maloniai šviečiant vasariškai saulei, jie slidinėja, pasiekia net atokesnes vietas, kur žaidžia tenisą, plaukioja, nusirengę dėl kitų priežasčių arba susiradę naujas peryklas. Jeigu jau moterį užvaldo jutimai, tai gali būti tikras – ji ir kitose srityse pasuks klystkeliais, pasirengusi pulti į bet kokį purvą. Ši moteris nekenčia savo tarpkojo, iš kurio pati kitados išlindo.

Tie, paprastesnieji, dabar tyli savo namų sodeliuose tarsi vandens į burnas prisisėmę. Bet moteris šaukiasi Michaelio (dabar jau – Dievo) atvaizdo, kuris tarsi pažadėtasis vaidenasi nuotraukose. Neseniai jis dar davėsi po Alpes. Dabar ji rėkia ir į visas šalis kraipo savo kūno vairalazdę. Reikalai krypsta į stačią nuokalnę, tačiau protinga savo ūkio šeimininkė dar gulėdama, kaukdama ir svaigdama, jau planuoja kitą eroso datą, kuri turėtų virsti pavėsiu tvankoje ir šiluma speige. Kada gi jie galėtų susieiti, kad neslėgtų glebus Gertės vyro šešėlis? Kaip tokiu at-

veju elgiasi damos? Neišdildomas patirtų malonumų atspindys joms reiškia daugiau, nei netvarus originalas, kurį gyvenimo konkurencija anksčiau ar vėliau išstums, tuo tarpu moterys, neatplėšiamai prikaustytos prie savo kūnų, cukrainėje gali pasirodyti ir su nauja suknele, ir su nauju vyru. Mylimojo portretą, tą įstabų veidą, jos geidauja ramiai apžiūrinėti vedybiniame miegamajame, prigludę prie šono to, kuris kartkartėmis nykiai slepiasi jose, kad ilgai nelaukęs galėtų pasižiūrėti pats į save. Bet kuris paveikslas atmintyje išsilaiko geriau, negu pats gyvenimas, ir palikti vieni mes tuščiai brazginame savo stygas arba krapštome prisiminimus iš tarpupirščių. Vis dėlto, kaip kitados buvo puiku prasiskėsti! Šita Gertė galėtų sugulti net su pianinu ir tuomet vyrui patiekti savo šviežių bandelių. O vaikams visa tai tik tralialia.

Mes visi nusipelnome tiek, kiek įstengiame pakelti.

Pievose jau viskas sustingo į ragą. Praradusieji nuovoką pamaži ima galvoti, kad metas miegoti ir visiškai užsimiršti. Gertė nagais įsirėžusi į Michaelį – visame trijų valstybių sueities taške ji neras kito tokio, kad ir kiek dairytųsi. Šitas jaunikaitis dažniau turėtų šmėsčioti jos gyvenime, o kiti galėtų orientuotis pagal jo išvaizdą ir jo skonio receptorius, kurie tarp grynų apgavysčių visada pajus tai, kas tikra. Namai ant saugos atramų čia dažniausiai kybo kiek pakrypę. Smulkių gyvulėlių tvarteliai iš paskutiniųjų nagais kabinasi į šlaitus. O tie, kurie, teisybė, apie meilę yra šį bei tą girdėję, tačiau neįsigiję privalomų jos prekių, dabar turi gėdytis, žvelgdami į savo atvaizdą ekrane – ten prisiminimų žaidime kaip tik pralaimi kažkoks žmogeliukas, kuris mielu noru susikeistų vietomis su prižiūrėtojais ir žiūrovais, įsitaisiusiais mėgstamuose krėsluose priešais televizorių. Ir vis dėlto: tik jūsų valia – išlaikyti atvaizdą atmintyje ar išdil-

dyti jį, nuritinti nuo uolų. Nežinau, gal dabar klaidingai nuspaudžiau ginklo – akies – gaiduką, o gal nuklydau ne į tą minčių karalystės užkaborį?

Michaelis ir Gertė jau nebeįstengia dorai susivokti, ar jie vis dar čia. Kabinasi rankomis į vienas kito tobulai sukonstruotus lytinius organus, kuriuos dabar aprengė šventiškai, tarsi kokiai premjerai. Gertė kalba apie savo jausmus ir apie tai, kiek ji norėtų jiems paklusti. Lėtai nubusdamas Michaelis stebisi, kokia dar čia ranka ilsisi jo tarpkojy. Bet tučtuojau vėl panūsta pasidulkinti, tad bloškia ranką šalin ir rodo savo patrauklų irklą. Stveria moterį už plaukų ir lenkia žemyn, kol ji ima spurdėti kaip paukštukas. Nubudusi iš lytinės narkozės, moteris tuojau panorsta vėl neužsičiaupdama naudoti savo liežuvį plepalams. Bet, užuot gavusi žodį, ji yra priversta užsičiaupti ir į savo burnos ertmę įsileisti Michaelio rykštę. Jis taip įstumia savo spindulį, kad gali pasirodyti netgi švelnus. Nutverta už plaukų, moteris galva dabar dinksi į kietą, įžūlų Michaelio pilvą, o paskui nusukama į šalį tik tam, kad iš naujo, tik jau kita poza pasimautų ant Michaelio kalnų piemens lazdelės. Šitai trunka gerą valandžiukę, ir mums tiesiog į galvą netelpa, kad tuo pat metu tūkstančiai bejausmių, apnikti rūpesčių, triūsia siaubingojo Dievo nušviestame fabrike, ištisą savaitę atskirti nuo savo meilių. Tikiuosi, jums likimas nepašykštėjo reguliuojamojo ryšio, kad taip dar labiau praturtėtų!

Šitie du trokšta išsikrauti, nes abu dar turi pasidėję ganėtinai atsargų. Jiedu pakyla iki įstabios, kintančios potvynio bangos, o juk namie turi naujausius erotikos katalogus. Tačiau jiems jų nebereikia, nes jie patys vienas kitam ganėtinai brangūs. Jie gali pasiūlyti vienas kitam save. Plūsta iš savęs per savo pylimus ir užtvankas, nes jau yra nutarę nieko nebesivaržyti, patirti viską,

kas tik įmanoma, kas benutiktų, nes kiekvienas tikslas jiems yra vienodai svarbus. Staiga Gertė neištveria ir ima šlapintis – iš pradžių droviai, paskui vis smarkiau. Pernelyg maža erdvės jos kvapui. Ji užsiverčia sijoną ant šlaunų, bet juosmuo vis tiek kiek sudrėksta. Po aiškiai girdima čiurkšle Michaelis žaismingai pakiša rieškučias. Juokdamasis prausiasi veidą ir visą kūną, tada kumščiu parbloškia moterį ir dantimis įsikerta į jos šlapią kempinę, kurią paskui stipriai nugręžia. Ir dar nutempia Gertę į jos pačios prišlapintą balą – sukalioja ten ir varto. Perkreipusi akis, ji žiūri į viršų. Bet jokia lemputė ten nežiba, ten tamsu, ten jos besišiepiančios kaukolės vidus. Tai šventė, mes esame vieni, pramogaujame su savo lytimi, mieliausiu mūsų visų svečiu, kuris vis dėlto bent kartkartėmis norėtų būti vaišinamas delikatesais. Vos užsivilktas moters chalatas vėl nuplėšiamas, o ji kojomis kepėstuoja po gilų šieną. Ant grindų – šlapia matinė dėmė, ji atrodo tarsi palikta kokios aukštesnės būtybės, kurios čia niekas nematė nė šmėstelint. Šviesu tik nuo mėnesienos, ko gero, ji turėtų ir likti palanki, nurimti mieloje dabartyje. Ir būti mielai atlyginta.

Blyškūs krūtų speneliai; jie nukarę ant jos krūtinės ląstos; tik vaikui ir vyrui – vienam seniai, kitam dabar – buvo jų prisireikę. Taip, vyrui namuose nuolat stinga karštos kasdienės duonos. Aišku, jei valgant speniai drimba ant stalo, juos galima operuoti. Jie yra sutverti vaikui vyrui ir vyrui vaikui. Jų savininkė vis dar blaškoma po savo varvančius ekskrementus. Visi jos kaulai ir sąnariai tirta nuo šalčio. Taškydamasis putom, Michaelis veržliai įsiknisa į jos gėdos plaukus ir tąso, kraipo spenius. Netrukus sukils ir vėl bus išspjautos Dievo jam suteiktos dovanos. Greit stvertis už koto pamato ir įgrūsti jį, ar dar luktelėti? Suboluoja jos akių baltymai, ir tuo pat metu ji rėkia, garsiai rėkia.

Ūmai jaunuolį suima baimė dėl to beatodairiškumo, su kuriuo jis eikvojo save, vis dėlto visiškai neišnykdamas. Juk jis nuolat išnyra iš moters, bet ir vėl savo paukštuką įtupdo į josios lizdelį. Jis ką tik nusmaližiavo, nulaižė Gertę nuo galvos iki kojų liežuviu, ant kurio dar jautė jos šlapimo skonį, tuojau pat ėmėsi ir veido. Sekdama juo, sunkiai dvėsuoja ir moteris, ji kandžiojasi. Skauda, bet tai irgi kalba, tokia, kurią suvokia gyvuliai. Jis suima ją už galvos, už plaukų kilsteli nuo grindų ir trinkteli viršugalviu ten, nuo kur buvo pakėlęs. Ji iškart pražioja nasrus ir Michaelio penis perskrodžia ją kiek ilgas. Ji priima jį užsimerkusi. Stipriais, įstrižai į viršų nukreiptais kelių smūgiais moteris vėl priverčiama pražergti šlaunis. Deja, tai jau jokia naujiena, lygiai taip pat jis darė ir anąkart. Nagi, pabandykit įlįsti į jų kailį, pamatysit, jūsų geiduliai bus visiškai tokie patys! Juk tai nesibaigianti pasikartojimų virtinė, kiekvienąkart mums patinkanti vis mažiau, nes elektroninės žiniasklaidos priemonės ir kasdienės melodijos įpratino mus, kad į namus kasdien įsiveržtų kas nors naujo. Michaelis plėšo Gertę į kairę ir į dešinę, tarsi norėtų ją nukryžiuoti, o ne įgrūsti į dėžę drauge su kitais retai dėvimais drabužiais, kaip jis iš tikrųjų ir buvo ketinęs. Spokso į jos plyšį, dabar jau pažįsta jo turinį. Kai neatlaikiusi jo tiriamų ir tiriančiomis, besigrabaliojančiom rankom prilaikomų žvilgsnių nusigręžia, tuojau gauna porą antausių. Jis nori ir gali viską matyti ir daryti. Lieka neįžvelgta daugybė smulkmenų, ir jei dar bus kitas kartas, iš blaivinančios nakties žengiant į remonto dirbtuvę, teks pasišviesti žibintuvėliu. Moteriai dera išmokti pakęsti savo viešpaties žvilgsnius į jos lytį, kol dar pernelyg neįjunko į jo kotą, nes jame slypi kur kas daugiau.

Ant jų užkrenta šienas ir kiek sušildo. Meistras nusivaręs, moters putė išburkusi, bet, trūkčiojančiais judesiais traukdamas ją prie savo aparato, Michaelis rodo, kad jis ir vėl trokšta sugrįžti

į savo ištuštėjusį kūną. Jis jau tapo šios moters podiumu, ant kurio palypėjusi ji rengiasi prabilti apie savo troškimus ir viršutinę kūno dalį. Taigi nereikia net fotografuotis su apatiniais baltiniais, norint tapti dėmesio centru gerai įrengtame kambaryje. Jaunuolis sukūrė ir sutvarkė visą šią prabangą, šiuos baltus, virpančius mėsos kalnus, kurie štai veriasi prieš jį ir kuriems jis nurausvino skruostus tarsi šauni vakaro saulė. Jis išsinuomojo šią moterį, ir ji niekad neprieštaraus, jei jis, vos įsigeidęs, lįs į jos skreitą ir glostinės raukšles.

Gertė apiberia Michaelį minkštais, pūkuotais bučiniais. Netrukus ji jau parsiras namo pas savo poną, kuris irgi turi savitumų. Mes visuomet norime sugrįžti ten, kur po mūsų kojomis liepsnojo žemė, ir praplėšti popierių, į kurį įvyniota dovana, – tarsi ką naujo ten esame užkišę seniai pažįstamus dalykus. Besileidžiantys mūsų žvaigždynai, deja, nieko nepamoko.

9.

Iš namų bėgusi moteris svetimu automobiliu dabar vėl sugrįžta į smagią savo namų kasdienybę. Ji vėl bus įmontuota į šių namų filmą. Kitiems akis badantys namučiai su židiniu. Smakru nudrykusi seilių gija, štai kas pirmučiausiai krenta į akis jos vyrui. Jaunuoliui dabar neramu dėl jos, nes visai neseniai jis žvilgtelėjo į toliausią jos tolumą ir prie jos veido spaudė drėgnus savo delnus. Teisybė, dabar ne tas metas, kai įžūliai demonstruojant savo kūną gulima įsauly. Ūmai vėl ima snigti. Ar direktorius jau skambino savo draudėjams, kad žmona neturi teisės lyg niekur nieko imti ir pakeisti jį jaunesniu piliečiu? Anksčiau jis parsirasdavo tiesiai iš bordelio, kur tik pasimakaluodavo ir leisdavosi nuprausiamas, apkerpamas ir paguldomas. Tikrai, apskrities viešnamyje sunkią savo organo laivę jam pavykdavo apsaugoti nuo jaudulių. Dabar gana, baigta. Šiandien jis pats užsiims savo žmona, ir kaip reikiant užsiims, stvers ją letenomis, iškruš per abu galus, nes tokie žaidimai įmanomi tik tuomet, kai miega vaikas. Šitas žmogus yra nerangus net tuomet, kai savo naujo kaklaryšio mazgą išvysta veidrodyje. Pas savo pavaldinius jis įgriūna kaip audra, o šie dedasi kvailiukais, kurie viską sužino paskutinieji.

Mums pasirodžius, namai jau labiau sugludę nakties rimty. Tik viename kambaryje rūpestingai uždegta šviesa – kad prasiblaškytų brangus vaikas, kuris savo lovoje vemia prieš pamokymus. Vaiko kambaryje direktorius nesivaržo viską rūsčiai iškloti. Jis nesijaučia čia namiškis, nemėgsta klausytis nutekamojo vandens šniokštimo. Tik stačiai nesitveria savy, aptikęs tuščius pigiausio

balto sausvynio butelius. Nejau ji negali gerti mineralinio vandens ir būti malonesnė tam vaikui? Jis juk uždraudęs jai šitaip stichiškai lakti, o ji ir toliau pila į lempą kiek tik telpa! Argi jo naminis gyvulėlis eikvoja save kur nors kitur, ne savo namų karvei? Jis atkiša savo lūpas prie vaiko taip, kad neįstengia nė žodžio ištarti. Vaikas dabar miega. Nė piršto nepajudindamas, sūnus paaiškina, kodėl ponas direktorius gyvena. Pravėręs burną, jis ilsisi nuosavam kambarėly, tai šį tą reiškia – nuomininkų vaikeliai tokiame atsiduria tik susirgę. Kurio šalies vaiko kambarys įrengtas taip, kad kūnas jaustųsi savame kailyje? Kas dar gali žiūrinėti savo meškinus, sporto paveikslėlius ir popžvaigždes? Kad negirdėtų seksualinio savo tėvelių riaumojimo, vaikas paguldytas ramioje vietoje. Tačiau jis jau yra ganėtinai sumanus, kad pats riaumotų, kai palinkusį prie rakto skylutės jį su lazda už kelnaičių gumos nučiumpa tėvas. Ot tuomet ir riaumojama.

Virtęs aiškiaregiu, sūnus, žiūrėk, ir išnyra iš tamsiausių kampų, nes, paleidę siausti savo kūnus, tėvai pamiršta bet kokią atodairą, jie įtiki vien fiziniu darbu! Kitados juos sutuokdinusi bendruomenė pati pripažino jiems šitą malonumą. Tėvas turi teisę ragauti motiną bet kada, be galo ir be krašto, graibstyti jautriąsias jos skyles iki tol, kol ji jau seniausiai bus praradusi bet kokią baimę dėl savo paslapčių.

O tie, kurie toli nuo mūsų, tie guli savo lovose; jie nėra pašauktieji, jiems terūpi, kad rytoj būtų gerai išsimiegoję. Jie pernelyg nusivarę, kad kraupaus Dievo būtų pašaukti į laiko viršūnę pas savo mylimuosius, kurie per anksti miršta. Ryt rytą jie nekramtydami sukimš savo pusrytį ir skubėdami prie savo menkų darbų lips į autobusą, o mažiausieji jų darbai, jų vaikai, sėdės šalia – jiems juk reikia į mokyklą. Popieriaus fabriko direktorius žen-

gia prie neapsakomai didelių choro suolų. O tie, kurie jo gamykloje laukia pensijos, išsitempę stovi už jo nugaros. Vien prievartos dėka jie dar nesugyvulėjo, tačiau gyvena būtent taip, kaip jų viršininkas ir pasakoja savo žmonai. Blyškios ir driblios moterys neuždega jų, juose nė iš tolo neliepsnoja geismų ugnis, kaip kad mes, viešpačiai, ją vadinam. Kas gi galėtų pamanyt, kad šitas direktorius tuoj po šv. mišių nutraukia savo pačiai kelnaites ir sugrūda į ją iš pradžių vieną, o paskui ir du pirštus taip, kad ji nė kaklo neįstengia pasukti. Klausiu savęs: kas ten kyla kitų gelmėse, ir kas pats norėtų prisiglausti prie kontaktinio laido?

Dabar šioje Rom. katalik. šalyje bus dar truputėlį pamaldauta Dievo, kad visi matytų, kaip mes plaunamės savo rankas nekaltybės krauju, kurį Dievas didelėmis pastangomis pavertė savimi pačiu. Vyras ir moteris neginčytinai yra jo sukurti. Rašydami laiškus laikraščio skaitytojų paštui, jūs liekate sau ištikimi, kadangi esate krikšč. architektūros, nuolat besiveržiančios į aukštybes, dalis. Juk neburnosit prieš popiežių, kuris priklauso mergelei Marijai. Antraip iš kur jis žinotų, kokia kukli ir vis dėlto kokia gobši sielų šitoji moteris? O ši moteris, pvz., gali sudėti lūpas vamzdeliu ir klūpodama apžioti direktoriaus galą. Tik jau neapsimetinėkite, kad nieko, girdi, panašaus nesate matę savo namų ekrane! Taip kaip jūs, galima spėti, ėjo ir Jėzus, amžinai jis ėjo per Austriją, o jo vietininkas, teleklajūnas, žygiavo per jos apylinkes ir žvilgčiojo: ką čia dar pataisius, nubaudus ar į ką pataikius? Iš čia jis patraukė pas jus, jis myli jus kaip save. O jūs? Mylite tik svetimus pinigus? Tikrai, jūs panašus į tokį, tad parašykit laiškutį į *Presse* ir išplūskite tuos, kurie neturi jokio Dievo, o jeigu ir turėtų, neįstengtų užmegzti su juo jokių santykių!

Čia viskas mums priklauso!

Moteris visiškai nekreipia dėmesio į savo balsiaskylę, kai gurgždėdamas sustoja automobilis. Vynas vis dar šildo ir glosto ją iš vidaus – ji rėkaloja, šūkauja ir barasi, kol iš visų pusių ją apsupa naktis, o kai kur jau įsižiebia ir žiburiai. Tuojau nušvinta ir jos namai, kur stambus, firmai vadovaujantis vyras iškrauna savo akiplėšišką kūną, tikriausiai susijaudinęs dėl to, ką tariasi praradęs. Jis stovi priešais šitą šiltą meškos urvą, kur netgi vaiko pirštukų valdomi prietaisai viską gali padaryti. Gerte, čia tu? – klausia jis, eidamas virš savo siauro horizonto. Kas iš čia esančių norėtų, kad jis visa tai prarastų? Netrukus jis, ačiūdie, vėl galės stverti jai už pačio tarpkojo centro, tarsi tikrindamas, ar šita kitiems neprieinama duoninė vis dar aukštai kybo? Tik kad joje pasitaiko vis daugiau trupinių. Tuomet savo patikimą įnagį jis jau kiš ten, kur po vestuvių yra jo namai, kaip garbus meistras įkiš ten, kur be jo dar niekas nebuvo. Kaipgi juo galima tikėti. Vyras yra lėtas, kai tenka rinktis vieną iš daugybės dievų (sportas ir politika), tačiau labai greitas, kai, pirmučiausia iškišdamas priekines kanopas, pasirodo scenoje, kur viskas skirta tik jam ir jo kūrybai. Jaunuolis nedelsia atsakyti į jo žvilgsnį ir atsisveikina. Su visu chalatu moteris užlaužiama šalia durų, betgi ji nerodo jokio noro poruotis. Ji pasikeitė, ji labai pasikeitė, pavertusi po savimi tą berniūkštį, jauną jo kūną, kuris šiuo metu – tikras dykūnas! – jau galvoja tik apie valgį. Kai vyras pareiškia, kad džiaugiasi ją matydamas, ji jau žino – mažų mažiausiai tučtuojau ims čiulpti jos ausis. Netrukus jis pasijus visai gerai, nes su moterimis moka elgtis kaip menininkas, šis įtūžęs medžioklis mumyse ir mūsų stereobokštuose besivaikantis grobį. Direktorius jau kažką kužda žmonai į ausį, kokią nešvankybę, žinoma, sodrią, kuri, jai pritariant, bus įvykdyta. Puiku, moteris vėl namie, vaikui juk irgi reikia motinos. Ji moko jį svarbių dalykų, tik jų jis ir pats gali išmokti žiūrėdamas televizorių, netgi kur kas greičiau.

Su trenksmais Dievas apsireiškia tarsi išorinė prigimtis. Ten gyvena tarnautojai, jie tiesia rieškučias, bet į jas nieko nenubyra. Jų valgyje atsiveria žaizdos, kurias gyvulys gavo dar būdamas gyvas. Jie valgo ir tai, ką sukepino į luistus, krūvas, panašias į jų kūnus, nemalonias jų šypsenas. Beformis kaip ir jų perai, piktas jų palikimas, jis varva kaip snarglys iš nosies. Jų vaikai. Ištįsę į ilgą karavaną (ant gyvenimo Kalvarijų kalno), gadina žmonėms nervus tuo, ką jie ir televizija vadina sportu. Kartais nedidelė žmonijos dalelė ima ir subyra; nejau jūs, viešajame transporte prisėdę greta tokio, kuris, kaip ir jūs, neturi nuosavo automobilio, niekad to nepastebėjote? Jei ne, tai be jūsų niekas nebus to pastebėjęs. Žinot, kai kurie jūsų naktį padaryti palikuonys fabrikui netinka. Jie yra tarsi tas kvapas, kurį jūs iškvepiate kaip alkoholį. Atrodo, jie nėra paveldėję netgi sunkių jūsų ligų. Mielas bendrabūvis, kokį jūs matote direktoriaus šeimoje, kur šiltai sugyvenama su žmona ir sūnumi, kur užtemdydami dienos šviesą susipina kūnų šešėliai; tuo tarpu kitiems tenka kamuotis: šitai ir dar daugiau skurdus jūsų smalsumas išvys ekrane (o juk trokštate ten matyti save, tik pagaliau kitame vaidmenyje ir, jei tik įmanoma, ne iš kartono!). Apsilydę savo potroškių sūriu, žmonės regi po jų kaimą vaikštinėjantį direktorių ir pamato, kad po juo dar esama vietos mažiausiai vienam asmeniui – tam, kurį jis pats pasirinks. Visi jie eina dirbti į jo fabriką. Tie gyvuliai priemiestiniuose traukiniuose, blogai pritaikytose kupė kemša dešrą ir laukia, kada valstybė jų pagailės (pridengs savo šešėliu). Dabar palengva nusileidžia ir įsivagia į mus naktis. Dabar jau miegokim.

Priėjęs direktorius pusiau pats ją iškelia iš automobilio, pusiau ji pati jau lipa ir iš drėgnų studento rankų nusileidžia ant šios šalies paviršiaus. Jaunikaitis, kurio laukia daug žadanti ateitis ir kuriam nereikia jokio popieriaus fabriko: mes matome jį, ši-

tą greitą, jauną stūmoklį, mandagiai padedantį moteriai, tarsi ji būtų kokia vitrinos prekė, vėl atsidurti savame kiaulių garde. Taip, dabar ir nutinka. Jis girdi save pasakojant, esą, šią moterį jis sutikęs girtą kaimo vieškelyje. Ji vis dar atrodo sutrikusi, nesiorientuojanti, tirtanti iš šalčio. Kad peržengtų slenkstį prie durų, jai tenka sukaupti visas jėgas. Čia jos šuns būdelė, kur gali pailsėti visos jos juodu darbu susikurtos meilės. Vos išsprūdę iš Dievo akiračio, jie jau kiša rankas tarp šlaunų. Šventa tiesa: jie stačiai negali palikti savo lyties ramybėje, jų maži pistoletai nuolat turi spjaudytis ugnimi. Jiems priklauso tai, ką jie (amžinuose savo pasakojimuose) išpučia iki be garso slydinėjančio savo plėšrūno pimpalo. Dukart pabuvojęs šalia, norą dalyvauti pajunta ir vaikas – laksto visur kaukdamas (jis užrėkia dukart! Kaip asmenybė ir jos pavaduotojas – plonai, užtat tiksliai!). Direktorius be saiko užtaisinėja tą ginklą savo skilvyje. Be meno ir sporto, vaikas dar mėgsta klausytis per radiją popmuzikos; ji transliuojama be perstogės. Tiesą sakant, dėl to vaiko nėra ko sukti galvos, juk jo motina jau sugrįžo į savo namus ir savo kastą. Ji tvirtai kimba į vyro petį, prilimpa tarsi tyžtanti derva. O jo aparatas iš vidaus jau klibina kelnių klešnę ir dairosi prieglobsčio jos skylėje. Moteris mieguistai remiasi į šiandien nespėtų suplauti indų stirtą, užtat visas personalas savo vietose. Tarnai šiandien pigūs, moterys fabrikuose jau nebeuranda vietos, kur jos, nerizikuodamos tučtuojau tapti naujos gyvybės priežastimi, galėtų bent žingsnį žengti šio pasaulio paviršiumi. Viskas sutvarkoma taip, kad jos nerastų sau vietos nei dieną, nei naktį. Jos gimdo vaikeliukus. Kartą jau buvo įkalta į galvą, kad malonumų karalystė naktį priklauso tik turtuoliams, štai kada pagaliau ir jie ima triūsti! Kada nors gi privalo paplušėti, jeigu jau sykį pasikėlė ir tūpė į savo mersedesus, tik jie turi teisę grobti.

Chalatas (pagal turčių madą pirktas Vienoje!) plaikstosi aplink mirtinai nusivariusią moterį. Alkoholis jau nuvėso. Tai kam dar tas triukšmas, kurį dabar kelia direktorius? Kurių galų šitaip nepadoriai apsitaisiusi moteris dar veržiasi į prigimtinės žaismės urvą? Vyras daužo jai per sprandą ir beldžiasi į jos sąžinę, o ji kosti. Įveikęs nerimą, glaudžia savo žmoną prie širdies, apsiveja ją, chalatas jau niekam nereikalingas. Jei jaunuolis pagaliau nueitų šalin, jis galėtų palyginti kūną ir jo pirmykštį sumanymą, kuris dar tik buvo įteiktas statybos įstaigoms. Tam tikru metu, tik turėkit kantrybės, išsiverždami iš savo niekam tikusio pavidalo, mes visi galėsime tuo pasimėgauti.

Popieriaus fabriko bosas anksčiau irgi atrodė daug geriau, nei dabar mes, apimti nežmoniško žiaurumo, galime jį įsivaizduoti. Šita moteris myli ir yra nemylima, tuo ji niekuo nuo kitų nesiskiria. Taip, kaip aš dabar bedu į jus pirštu, taip ir likimui iš anksto nenustversi už skverno. Ši moteris reiškia mažiau, nei apskritai niekas. Jaunikaitis tik juokiasi iš dėkingo direktoriaus, kuriam grąžino jo šunytį. Jis įžūliai skvarbo akimis tą žmogų, kuris laiko save jo varžovu. Bet, užuot vangiai ir nenoriai studijavęs teisę ir įstatymą, taip pat mielai turėtų popieriaus fabriką. Studentas negali solidarizuotis su tais žmonėmis, kurie svirduliuoja į fabriką neprieinamais laiptais, jų akys laimingos – juk mato tą, kuris užima ir juos, ir jų lyt. organus. Tai ką gi jis galvoja? Ogi su kuo rytoj žais tenisą.

Ponas direktorius šneka ir iš tų šnekų susikuria jaukią ugnelę. O ten tupi ir kunkuliuoja žavingus apatinius dėvinčios moterys, kurios taip moka įkaitinti partnerius, kad tuojau ima zvimbti jų varikliai ir panūsta nepertraukiamai užsiimti vien savimi. Tačiau pasaulio niurnėjimas veikiau skirtas vargšams, kurie nemėgsta jo klausytis ir su savo vaikučiais traukia prie staigaus

kranto, kur chemija ryja upelį. Svarbiausia, kad visi mes turime darbą ir į namus parsinešame gražią ligą.

Tarsi sunkios nukabintos durys Gertė nusileidžia ant savo vyro vyrių. Klausimas: ar atlaikys jos, užėjus negandoms su audra ir sniegais? Tas jaunikaitis geidautų dar kartelį jos gurkštelėti, jei įmanoma, jau rytoj pat. Bet josios atsparumą netrukus tikrins kitas, paveldėtasis; tol tikrins, kol akyse sutems. Direktoriaus jau yra pasakyta, kad ši moteris privalo ilsėtis tik toje vietoje, kurią JIS yra nurodęs kaip jos kapavietę. Kad būtų patogu čiupinėti geriausias jos vietas (iš kairės ir dešinės); taip, ši būtybė jam priklauso jau vien iš įpročio, tarsi stiklelis, po kurio jis atsipalaiduoja. Ji visuomet ir visur šalia, o dar tasai jaudulys, kai ji iškrinka ir negali surasti savęs. Visa, ką tik įmanoma sugalvoti, galima padaryti su gyvu galu, kuris greit išpampsta ir greit subliūkšta. Klausimas tik su kuriuo. Iš meilės moters akys taip nuskaidrėja, jog atrodo, lyg ji dulkintų peizažą: lazdelė prikišama prie pat peizažo sienos, ir ji stebi, kada pagaliau iš šios uolos ims sunktis skystis. Tarnai sukasi taip, kad darbas akyse tirpsta. O ar jie laimingi? Ne.

Tas vaikas dar krizena, nes negali užmigti, jei motina neturi savų idėjų, kaip tam vaikui po gyvenimo teks nusivalyti kojas. Mamyt, mamyt, skverbiasi pro langus maža pikta galvutė; jos kūno vaisius drauge su kirminu jame tvoskia kiaurai. Būtų geriau, kad vaikas dabar miegotų, jam visai nereikia matyti. Jos tešla, per ilgai minkyta ir perminkyta, kad ji kiaurą naktį vaikštinėtų ir trepučiuotų. Juk vos prašvitus ima klaidžioti pavargėliai, jiems ant kaklų nekabo jokios gražuolės – šlaistosi aplink kaip elniai. Dabar tas vaikas čia. Rytoj jis bus storai užteptas marmeladu, panašiai kaip jo motina sulieta jo tėvo ir šv. Dvasios gleivėmis. Klupdamas ant slenksčio, pasigedęs savo motinos, štai kaip atle-

kia tas vaikas. Kad pasirodytų dieviškas ir gebantis susitarti geruoju, tėvas turi kažką paaiškinti ir užtrenkia duris prieš studento nosį. Kad savo žmonos kojas galėtų praskėsti absoliučioje ramybėje ir pasižiūrėti, ar dar kas nors nesiganė šioje jo šventosios karvės lankoje? Motina eina per kambarį link savo labai laukiamo vaiko, šitos niekieno žemės (kur lėkštės tarsi sako: mes čia savo namuose, visiškai vienos, bet būtų ne pro šalį, kad mus kas nors suplautų!). Direktorius geidžia savo žmoną apsivyti taip, kaip visi metai apsiveja vasarą. Betrūksta tik, kad ir diena nubustų. Taigi, o vaikas turi teisę, kad visa tai būtų deramai apipavidalinta. Meile, vagie pasalūne, kas tavęs kas valandą nelaukia? Vilnų avelę, aišku, turėsite ir jūs, ji mokės išnirti ir būti pažinta! Kas čia ko pasigenda? Šitas kalnas stūkso tik dėl vienos vienintelės priežasties: slėnis privalo kur nors baigtis, galop turi prasidėti kaži kas stataus. Saulė blyški. Savo gamyklai, kurioje gaminamas popierius, vyras teikia daug reikšmės. Kad mums visiems gerai eitųsi. Ir kad žinotume, kodėl taip gerai einasi. Dabar aiškiai rašau: esu kaip vaškas ant popieriaus. Norėčiau kada nors susipažinti su tokiu žmogumi, kuris įstengtų iš to, ką aš sakau, sukurti mane iš naujo.

Bet ko gi mes dar norime: savo atlyginimą priimame popieriniame savo nesėkmių maišelyje, t. y. žūtbūt norime kuo nors tapti ir būtinai norime reikšti truputėlį daugiau, bent jau popieriuje. Šio jausmo neturi stigti, kai dėl savo pačių kaltės tupime namie, o svečius atstoja tik telefonas.

Širdies šitas vyras neturi: kaip ugnis niokoja savo namus ir draiko savo žmoną. Ir vaikas ima riaumoti. Lauke, siekdamas miegančiųjų dėmesio, kaupiasi iškvėptas garas, o jie visi kaip gyvuliai kvėpuoja tuo, kas yra, bet nedrįsta apie tai nė prasižioti.

Tokių per dieną nėkart neužgula kito žmogaus kūnelis, kad jie galėtų paleisti į darbą savo raumenis. Jie neša savo naštą iškėlę, tad rankos (vargšės!) jiems yra būtinos. Jaunuolis jau iškeliauja. Vos tik ištraukia tą kvailą dešrigalį iš jos inkilėlio, kur jiedu malonėjosi, moteris užtrenkia dureles, kurias savo geismo kirveliu jau kadai kadės buvo prakirtusi sienoje. Ničnieko neregėdama ji spokso į nerealybę; kurgi ji būtų galėjusi jį sutikti? Betgi tie vyrai tokie galingi, jog gali beatodairiškai padegti savo namus, kur dar miega jų šeimos; nesuprantančios skaitmenų sąskaitų išrašuose. O mes tik išsirengiame, kad savo genitalijomis apgautume žmogų. Taip, tie vyrai uždengia savimi visus takus. Betgi jums nusispjaut, kad žmogus jaučia ir kad jis prisiriša ne prie to žmogaus.

Ilgesys yra toksai pagalys, kurį ši moteris neša įsikandusi į dantis. Jai reikia maišto, nes jos namai gerai apstatyti ir aprūpinti, taigi tikslų ji ieškosi už durų, kad nuolat galėtų apie juos galvoti ir, tarsi virdama sriubą iš pakelio, maišyti kunkuliuojantį savyje vandenį, ir šitaip išjudinti kitą širdį. Juk katalikui reikia, kad atvyktų tolimas popiežius. Betgi toksai yra ir mūsų tėvynėje, ir, visų nuostabai, jis yra toks pats, kaip mes, žmogus, aš jį pažįstu! Pas tokį galiausiai kiekvienas ateina, ateina ir turi paklusti jo valiai. Kitaip yra su meile. Vyras bent jau gali kliautis pats savimi. Bet jausmų užvaldyta moteris niekuomet negali kliautis savimi. Šioje besifermentuojančioje būtybėje troškimai blaškosi į visas puses, o naudos jokios.

Kur tu buvai? – taip iškart užsipuolama Gertė. Tėvas kaipmat nučiumpa vaiką, kuris, visai kaip ir jis, drasko motinos kūną. Bet gal dabar neaptarinėsime šio Laokoono grupės, kur visi priklauso vienas nuo kito ir trokšta būti įstabiai dideli.

Dabar vyras siaubingai įnirtęs, jo vamzdyje kyla sumaištis, kurią įstengtų numalšinti nebent putotas srautas. Moteris tučtuojau privalo visiškai nusirengti, kad pasidarytų pakankamai didelė jo gabaritams. Jis nori trenkti savo žaibą į ją, betgi jo liepsnos jos niekuomet neįkalins! Jis turi užtektinai degtukų, kad vis iš naujo įsiliepsnotų ir leistų moteriai savo šaknį kepti, virti, čirškinti ir įdaryti ar suvalgyti. Vaikui į lovą patiekiama stiklinė sulčių. Tegul tik duoda ramybę! Palikite moterį vienam tėvui. Nešokit prie jos šaižiai klykdami ir nesikabinkite į jos kūną. Juk motina vėl namie, ko dar. O tėvo vyturėlis jau čirena virš jos vagos. Vyras įvelka ją į vonią, jėga į ją įsibrauna ir užgulęs siūbuojasi. Puiku, kad ji ir vėl čia, juk galėjo kur ir galą gauti!

Kaip svyruojantis, žioruojantis cigaras direktorius stovi prie savo guolio ir blaškosi į šalis. Baimė sukyla ten, kur naktiniame austr. kraike vyksta šventi dalykai, kur bilda vežimaičiai ir sekamos sakmės apie šventąjį gyvulį, besiveržiantį prie ėdžių ir socialinės pažangos. Po Kalėdų praėjo nedaug laiko, todėl vaikas dar nespėjo atsidžiaugti slidėmis, kurios gali tapti jam karstu. Dabar jau nebetoli pavasaris, troškimų metas. Nutukęs nuo savo profesijos ir poreikių, tėvas vaikštinėja nuo vieno prie kito. Moteris jau seniai kiekvieną minutę norėtų būti kitur, ji pažįsta jaunimą ir žino, ką jis yra praradęs ir kur jau nieko nebepraras. Štai kaip nutinka, kai pražūva su gyvenimu pokštaujantys žmonės! Į ryklę moteriai įgrūdamas svetimas liežuvis, todėl paskui tenka prisilakti, kad pranyktų tas skonis. Iš savo kūno apkaso vyras deda šuolį ant moters. Užtamsina jos veidą savo šešėliu ir jėga pasiima tai, kas jam priklauso. Jokia galia nepajėgtų susidoroti su veržliu direktoriaus kotu, tik jis ir pats turi tuo tikėti. Iš to juk gyvena ir visa nacionalinė slidininkų rinktinė! Vis dėlto moteriai atrodo, lyg jis iš jos gyvenimo jau būtų pasitraukęs, kaip ir keletas mūsų nūdienių įžymybių, kurių var-

dai po dešimties metų skambės juokingai. Nieko, išskyrus jaunystę, ši moteris nenorėtų, ji padarytų daugybę savo gražaus kūno momentinių nuotraukų, kad ir vėl taip atjaunėtų. Tarsi dangaus siųsti jai kyla tokie vaizdiniai, tuo tarpu jos rankos atplėšiamos nuo akių, ir vyro giesmė užlieja jos skruostus, palikdama šviesiai rausvas vyno ir ašarų dėmes. Man smalsu, kaip tie žmonės dar praminta (jų vilčių čia nevardysiu). Tarsi viską būtų investavę į fotoaparatus ir *Hi Fi* grotuvus. Jų namuose jau nebėra vietos gyvenimui. Viskas praėjo įvykus pirkimo aktui, tačiau niekas nesibaigė, antraip nieko daugiau nebeliktų. Įsilaužėliai irgi dar nori susilaukti kokios šventės.

Vyras laukia, kol jo sultys pradės virti. Tuomet, nutraukęs nuo žmonos chalatą, įmeta ją vidun. Jo svertas pasikėlė, kelias laisvas. Ir viskas aplink paklūsta jo signalui. Įžengia į savo žmonos sterblę. Paskatos iš jos pusės jam nė nereikia, dabar ir pats visai žvalus. Atrodo, kad jo galas negali nurimti, tarsi kas nors kitas būtų įsibrovęs į žmonos skylę ir suteršęs jos žemę savo dešrigaliu. Iš to įniršio save ir savo instrumentą vyras išeikvoja pirma laiko, griaudėdamas iššvaisto pernelyg daug energijos, net dreba skliautai. Lauke vien ledas ir sniegas – viskas palaidota. Paprastai gamta elgiasi teisingai, tik kartais tenka jai truputėlį pagelbėti, kad savo nuosavybę tyliai ir ramiai ji galėtų sudoroti prie mūsų stalo. Vyras drėgnai lynoja į moterį iš priekio ir iš užpakalio, tampo ją po aslą. Mažieji jos krūtų plaušiniai smarkiai išpurtomi. Tarsi akmuo nuo jo nusirita pora kilogramų gyvo svorio. Visai nesibaimindamas, apiberia žmoną savo šiurkščiu gargždu, tada, tvirtai suėmęs už kojų, klajoja po jos slėpsnas.

Atsikėlęs, užsimiegojęs vaikas tegul verčiau taip neklebena vonios durų, nes bus išpiltas drauge su vandeniu. Nutvėręs už tiesių plaukų, vyras kiek tik įstengia atlošia moters galvą, nes ši

nori šaukti. Jo paukštužis nubudęs ir dabar bus uždarytas jos burnos narvelyje, taip jam mat patinka, ir paukštužis tol purpsi burnoje, kol moters kaklu sukyla šleikštulys, ji kriokdama išsilieja, ir vėmalai teka vyro kotu bei tabaluojančio kapšo šonais. Čia jau nieko nepadarysi. Iš apyvarpės ištraukiama gilė, o moteris persveriama perpus per vonios kraštą. Kotas it nendrė styro prie jos angos, į kurią tuojau bus įgrūstas, kai pradės mušti jos krūtų varpai. Kaip vanduo iš jos srūva alkoholis, o į jos makštį tyška stambūs lašai. Ne, direktorius neleis šitai moteriai, kad jis lyg niekur nieko būtų išgrūstas iš jos lizdo. Ji turi paklusti ne savo jausmams, o jam, koto bendraminčiui.

Tik kelioms minutėms moteris įžengė į areną, kurioje mokosi plaukti vartotojai. Dabar ji tupi vandenyje ir yra muilinama. Jos chalatas jau seniai atrodo kaip iš gerklės ištrauktas, jį teks išvalyti, susiūti ir išlyginti. Prausdamas ir trindamas ją, vyras išrauna gerą kuokštą gėdos plaukų. Nagais braunasi į jos gėdos žiaunas ir muiluotais pirštais pasiekia tuos jos podirvio vandenis, kur dar neseniai buvo įgrūdęs sunkų savo paketą. Ji kepėstuoja kojomis ir inkščia – tai degina! Priekyje, kur skirdamiesi į abi puses virpa papai, tiriamai čiupinėjami į dešrigaliukus panašūs speniai – trimis pirštais sukami aplink, tada pamaži atleidžiami. Tarsi kietos sagos žvelgia į mus šaltos jų akys. Niekad neįtiksi savo viešpačiui, nors ir karalienė būtum. Jau kliuksi vyrų turinį sugeriantys klaikūs indai. Ir švilpdamos sukasi laukiamųjų durys prieš bedarbių kaulų krūvas. Bet šiuos srautus mes dar įstengsime pažaboti.

10.

Jie galėjo ilsėtis ramybėje ir taikoje. Tačiau prieš tai pro jų kūnų atsišakojimus praslydęs saulės spindulys dar sviedė ant jų ryškią šviesą: jie išmano, dėl ko verta turėti kūną! Jie gali sudrebinti trobelę ir keliais smūgiais ištaškyti ją į visas puses. Jų būstas tarsi danguje, ir kol ji nelyginant gepardas keliais šuoliais atsiduria prie galingųjų girdyklos, jie, keldami saulės nutviekstas dulkes, spėja daugelsyk susiporuoti. Taigi, bet ko jie čia susiporavo, ir kam tos vandens procedūros, kam dušas, tarsi jie turėtų būti paskelbti šventaisiais? Kiekvienas jų kūno lopinėlis susilaukė partnerio dėmesio ir meilės. Panašiai žemės sklypų nuomininkai dirgina nervus vyriausiems darbininkams, nes šie dirbdami nuolat snaudžia, prikulia jų gyvulius, paskui perrėžia jiems gerkles, apgaudinėja ir daro taip jau ne pirmą kartą. Apsiavęs guminiais auliniais – gerieji bateliai liko namie, pas gražią moterį, palenkusią pečius virš praustuvo dubens – iš tvartelio išlenda toksai mažaturtis. Nuo jo palaidinės rankovių varva vaikučių taip mėgstamo triušio kraujas. Bet ir šitas vyrutis, atėjęs pagyventi į mūsų pasaulį, kartais būna visai mielas sutvėrimas krūmuose – nusitempia ten iš šokių aikštelės mergą, parsigriauna ją, o ši beveik nenuvokia, nuo ko gi čia taip ginasi?!

Tačiau tie, kurie gyvena pro žaliuzes krentančioje šviesoje, tie jau visai kas kita: jie vienas kitam dera kuo puikiausiai, netgi tuomet, kai laiką leidžia tik tyliai glostinėdami kits kito kūną; jie beveik nepastebimi, laikas, šis kūrybai skirtas saulės kremas, kuriame, apsaugoti nuo tiesioginių spindulių, kai kurie sugeba patogiai ir ramiai išsilaikyti. Tokiai moteriai kaip ši, nupaveiks-

luota nuotraukoje, laikas praslinko, rodos, nepalikęs jokių pėdsakų, lyg ji būtų uždaryta stalčiuje, kuriame jos vyras savo malonumui ją gerai laikė.

Vyresnieji, jau lankantys Pelno mokyklą, neturi nieko, išskyrus rūpesčius dėl suvalstybinto turto, kuris sunkiai įsikibęs į mūsų pinigų maišus, kaip tasai direktorius į savo žmonos pienmaišius. Savininkas jam leido suprasti, kad savo goduliu ir pykčiu stebinantis koncernas mielai suloštų su vietiniais gyventojais žaidimą iš gyvybės ir mirties. Nuskriaustųjų vaikai anksti patiria iš kurios pusės tepama jų duonos riekė: todėl nuolat reikia klusniai gniaužti plonai suteptas riekeles! Kad liktų įplaukoms į taupkasę, kuri gali išmokėti didžiulę premiją. O direktorius, ko gero, gali vaidinti ir kartu netgi dainuoti.

Taigi jis turi ir kitokių rūpesčių, nes niekas nepakeltų gyvenimo visai vienas. Viršuje jis turi sklastymą, o apačioje – savo genitalijų kapšelį, kurį žmonai prikiša taip arti, kad šios akys ima blizgėti – dabar tu pamatysi! Gausios jos mėnesinės pajamos teikia neblėstančio džiaugsmo pinigų išvargintai jo galvai. Tačiau mus juk pripažįsta, mus, tarnus! Mus pripažįsta, nes gelmės kunkuliuoja, nes žmonės plūsta į užeigą. Mes greitai papildome savo kišenę, kai nuodinga rasa ima kristi iš emisijos banko. Pernelyg smarkiai mums augant, pirmučiausiai kenčia tie, kurie neįstengia ištiesti kojų toliau nei siekia akys, kurie matuoja savo kelią valandomis, kol pliki basi atsiduria savo gražių ketinimų ir savo viršininkų akivaizdoje. Jų troškimai negali išsipildyti ir nulinksta po santaupų dalgiu (ak, tos žmonelių santaupos!). Tikrai, direktorius elgiasi visiškai taip, kaip jam ir dera. Jis apriboja nepamatuotus žingsnius, nes yra nepalyginti turtingesnis už tuos žmones, kurie mokosi kristi greta jo tyliai kaip lapai. Kad nekliudytų griežti jam smuiku. Jis nemato jokios priežasties, dėl

kurios turėtų save varžyti gerai derančiu diržu, nes: galbūt kuris kitas taip įjunko į jo žmoną, kaip tik jis vienas turi teisę įjunkti. Labai ačiū, kad teikėtės išklausyti mano įžeidinėjimų.

Jis moka būti švelnus, visai kaip supančiotas žaibas, palankiai nusiteikęs savo žmonos atžvilgiu, palinksta prie jos gyvuliu trenkiančios odos. Dabar ji nori miego. Su ja buvo nemaloniai pasielgta, kai vyrą užvaldė šitas noras. Ji visa savo artimiausioje praeityje, ir, jeigu mes arčiau prie jos prisiglausime, patys pastebėsime: ateitis priklauso jaunystei; jeigu tik jie studijavo, o jų tėvai prasčiausioje mėsainėje išmokė sviesti paskutinius kozirius. Kaimynų vaikai tegul sau krenta kaip papuvę vaisiai. O šita moteris jau atsiveria beviltiškai meilei, švelniai kaip triušių narvas po skerdimo, į kurį ji jau sutempė visus savo baldus ir išklijavo sienas gėlėtais apmušalais. Nuo jos putės veda tik siauras takelis, kurio gale stovi jis, studentas, su visais mano skaitytojais, laukiančiais, kol jis, išsilavinęs ir švelniauoslis, galės vėl tenai įžengti. Jeigu mes visi eitume išvien ir viską ištvertume, tuomet išsipildytų ir mūsų nuojautos. Mes esame nereikalingi! Jei mes apskritai galėtume gerai gyventi, tai daugių daugiausiai kokio mielo gyvulio, kuriam pakišome ėsti, atmintyje. Ar šiaip kokio mielo žmogaus, kuriam patys save sušėrėme.

Direktorius bet kada galėtų savo žmoną stačia galva sviesti į sodą, jai tektų tik pasisaugoti, jei blakstienos vėl būtų suteptos tušu. Tada jau leis dažytis, nes jo geismas muša kaip girios šaltinis, o niekam vertos jos ašaros neatpažįstamai sudarko veidą, ir kūnas pražysta purpurinėmis (Gertės!) dėmėmis. Ne tik neturtu, galima ir kitokiais būdais bet ką minkštai išdaužyti, kai diena vos aušta, o kažkam į ryklę jau teka kava. Prasti mūsų reikalai, jei mylime moteris tik už tai, kad jos kuopia mūsų kambarius, kurių niekas neatveria kasdienei kontrolei – ar iškiliuo-

se mūsų organuose kas nors nepakito? Tik nebijokit, mes vis dar tokie patys. Netrukus savo kūnais pridengsime prarają taip, kaip nauju etermitu bandome uždengti savo vienbučius namelius, o skolų palūkanos krenta ant jų kaip šešėliai. Tuomet viršininkas jau užsuka į mūsų tvartą, ateina pas mus, prie troškimų grandinės pririštus ir trypiamus gyvulius. Kas turi nedidelį sklypą, be to, dar ir trobelę, tas pirmasis paragaus bedarbystės: taip šneka tie žmonės, kurie apsiperka puikiose turčių parduotuvėse, o tada įsitaiso prie rašomojo stalo, kur jau niekas neįstengtų jų nuramdyti. Netgi toji tyli trintis, dėl kurios šlapalas suplūsta į lyties teptuką, kuriuo jie ištapo vienas kito geismus, nepaverčia jų tokiais švelniais, kad jie taptų geresni savo gyvajam turtui, šiam amžinai persigandusiam jų mirties kamerų tarnautojui. Dažnai jiems prisieina ne vieną valandą važiuoti, kol pasiekia savo mielo partnerio namus ir paleidžia tą srovelę, kurią laikė užspaudusi kėdė.

Svetimose užeigose nevalgoma, jei tuose puikiuose namuose galima susilaukti šūvio į pakaušį. Ant gatvės krenta šešėlis. Grįžtantys iš darbo nori užsukti į šiuos neturtingus namus ir išmesti kaušą kitą alaus. Direktoriaus kaktoje nė pėdsako nuovargio. Kaip smuikininkas jis tėra menkas šiknius, bet štai savo žmoną išbirbina per penkias minutes. Jis labai elastingas, tik pažiūrėkit, kaip savo šiltu hampelmanu* mikliai tvatina per jos tešmenis, ar matėt, kaip ką tik kyštelėjo jos burnon? Tie jo mosikavimai kelia ir rūpesčių – kur pagaliau apsistoti? Tačiau tokie ponai tarsi kriokliai – nuolat veržiasi ten, kur siauriau, ir vis skuba. O, ir jūs žioruotumėte pikta ugnimi, jei jums kasdien kas nors brūžintų makštį! Lauke, kažką vis pasižymėdamas, vaikštinėja policininkas, regėjęs ne vieną galiūną, virpinantį kelius

* Toks žaislas: figūra, kuri juda tampant siūlą. *Vert.*

prieš draudžiamą ženklą, bet šiltoje vietelėje moterys geba tą jausmą išguiti! (Šitas laukinis visuomet tai gali. Užuolaidos glosto jo šaltas rankas, kurios viso labo laiko didelį gniutulą skalbinių.) Pasidavęs geiduliui, vyras apsireiškia virš moters kaip dangaus ženklas. Jo liežuvis padažnina pulsą tarp jos šlaunų įspraustoje sulčių skardinėje. Reikia parodyti ir kumštį, kuriuo daužomas stalas. Kur kitur besitratinantys žmonės reguliuos išmetamąsias dujas ir kaitins variklius, kad nevėluotų į darbą. Tačiau vakare jie lyg liepsnelės plasta savo aptvaruose, jei tik žmona ką prastai pagamina! Skamba visi namai, o šeimininkė spokso užvertusi galvą taip, tarsi būtų perkopusi Alpes ir dabar stovėtų žaizdota ir nusibraižiusi. Tie žmonės turi per mažai laiko, kad galėtų vargintis, siekdami gražaus tikslo – priešaky styro krūtys, kurių prasmė yra liepsnoti. Netgi automobiliai suryja paskutinius mūsų degalus.

Direktorius įsikimba į savo lovos kaimynę. Gal nori ją, nukamuotą, taip ilgai be kvapo tysančią šalia išgrūsti lauk? Ji gyvena šalia, tik pažiūrėkit, ji maitinama dirbtiniu būdu, tad jai nėra reikalo ko nors ieškoti svetur, argi čia neatsirastų toks, kuris suvaidintų jos vyrą ir įkištų į putę liežuvį? Direktorius nesinaudoja jokiomis apsaugos priemonėmis, nes su didžiausiu malonumu norėtų dar daugybę kartų susieiti, tik visuomet trumpai, kad niekas ir niekad jo nepranoktų. Jis įžengia į plačią, šviesią proskyną ir savo grąžtu purškia moteriai tiesiai į snukį. Nuo jo žnaibymųsi ji kosti, o ant jos kūno lieka ryškios žymės. (Šitaip jis apeina visą dailią jos figūrą.) Atrodo, vyrą labai stebina tai, kad jis pats gali taip ištempti visą savo įnagį, taigi taip persimainyti, jog net susiginčija su moterimi dėl savo ilgalaikės degimo krosnies. Koks biokatalizatorius, koks pusdievis, padėk Dieve, kad nereikėtų tapti šventuoju, ant sienos kybančiu kankiniu –

jis pats padidina save! Koks vyras! Ir tada iš viršaus gali palaistyti savuosius! Tikriausiai kur nors kitur, gal prie trobelių naujai pristatytais laiptais, nors jose savo noru joks žmogus negyventų. Didžiausi neturtėliai žingsniuoja mažais žingsniukais. Kol galop atsikvoši.

Šaukdamas ponas direktorius gręžiasi į Gertės burną. Prieš tai jam dar teko prarasti savitvardą, t. y. jis turėjo būti čia pristatytas jau dieną, tiesą sakant, jis iš visų pusių buvo skatinamas dar jaunystėje (jo balso stygos irgi). Jo skleidžiami garsai paklūsta jo komandoms, tarnautojai taip pat paklūsta. Tai nėra sunku, instrumentu jau griežia ir sūnus, o kalnų šlaitai tarsi rankas nuo savęs purto rūgščius medžius. Moteris spiria ir, net nespėjusi surikti, sutrypiama. Ne, dabar namie nepasigirs žingsniai, nebus rūkomos cigaretės, nebus geriama, o personalas apsieis be grasinimų. Ir vėl bus nutraukti naktiniai marškiniai, kad būtų galima apčiupinėti ją iš visų pusių. Mes dažnai naudojamės lova, kur pramiegame visą lyčių karą. Pagal savo rangą galėtume jame be galo tobulėti, kol nusipelnytume vulgarumo aukštumų. Jokioje kitoje srityje taip greitai nepakylama, jei tik kuriai nors (vienai iš mūsų, moterų) savas veidas ir tinka, ir patinka. Juk ir uola neina į pievą, gyvuliai patys atlekia prie jos ir trinasi į ją savo kūnais. Dabar moteris kovoja už save, tarsi tarp savo elektrinių prietaisų norėtų pasidaryti nemirtinga. Ji pratrūksta riksmu – panašus pasigirsta, kai, neįstengęs susivaldyti, iš giedro dangaus į televizorių trenkia žaibas. Tuomet tą aparatą, vakarų rijiką, tenka gabenti į remonto dirbtuvę. Šiandien direktorius nori dar kartelį pykštelėti iš savo šautuvo, kad vėl būtų tikras dėl savo žmonos, kuri plūsdama kraujais guli šalia – vėl ne laiku pasitaikė ant jo kelio! Ji alsuoja ir springsta. Miegas dingsta iš jos akių. Ji susivemtų prieš tą, kuris drįstų dabar veržtis į jos triukšmingus, ūžiančius namus.

Aišku, savo letena jis kaipmat gali perplėšti jos užpakalį! Juk užpakalis irgi jo nuosavybė, kaip Dievas mūsų. Jos raumenys grikši kaip senas batas, greičiau nei po penkių minučių jo apskritas kuolas vėl bus į ją įbestas. Įvažiavimas čia visuomet laisvas, galų gale šitas vyras ne vienas pakenčia gyvenimą, jį patį kasdien privalo pakęsti kiti. Didžiąją laiko dalį moteris savo kūnu tarnauja vyrui, bet, atrodo, saulutė netrukus vėl sušvis! Šitie žmonės turi prapulti tenai, kur ūkininkas vagoje paliko atvirą plyšį! Aš palikau ir radau juos sočius, ir jokia šviesa tenai nebešviečia. Šitaip jie ir pražūva per savo bobas, pražūva per galingųjų patarimus, bendradarbių patarimus, kurie šiandien pasidarė begal gausūs, tačiau visiškai beverčiai. Kartais atrodo, kad nė nespėjus apsidairyti jau iškepamas naujas specialistas, kurį toliau galima sūdyti jau darbo vietoje. Jo akiratis apribotas iki karsto lentos. Nedaugel moterų valgo pusryčius, kuriuos į stalą patiekia namų šeimininkė. Ji sėdi priešais savo vyrą su tamsiais akiniais ant paryškintų akių. Sėdi savo vietoje, užtat naktį tokios gainiojamos kaip rojaus arkliukai, ant kurių mokosi jodinėti vaikai. Ir jos dar tvirčiau laikosi balne! Šis vyras elgiasi be jokių ceremonijų, beveik kaip mūsų prezidentas, ir kone visu savo svoriu užgula mūsų, klajūnų, pečius, mūsų, kurie dar drįsta pakelti ranką ir apčiuopti kabykloje kybantį apsiaustą. Sakoma, kad Mocartas nuostabiai akompanavęs. O jis irgi griežia lygiai taip gerai, tik mažiau, turint galvoje jį tramdančius rėmus. Dar lieka truputėlis laiko pomėgiams. Zalcburgo žaidynėse jis išbando ištvermės testą. Tėvas neprieštarauja sau. Smagiai mojuodamas, perskrodžia susiglaudusius žmonos putės raumenis, o ji, pagaliau jo nebevaržoma, surinka tarsi besiplėšdama nuo grandinės. Ką besakytum, nepatyręs kančių, skaityti nė vienas neišmoksta.

Direktorius plūduriuoja vėsiuose jos vandenyse, o paskui jau laukan – iš prieblandos į saulę! Tai reiškia, kad bet kuriuo atveju jis puikiai jaučiasi. Leiskite jam patylėti! Savaime suprantama, namie galima būti kaip sniegui pievoje, tačiau supančiojus galūnes galima taip įdarbinti, kad imtų tirtėti. Moterų daug, o vyras tik vienas. Dabar jis įsitaisęs ant kniūbsčios moters kojų ir kužda jai apie erotiką, kuri jį kitados taip žavėjo bordeliuose, tačiau jis investuojąs tik į JĄ. Erotika – šis žodis kilęs iš kokios nors Erikos, tik ne iš Gertės. Šiai iškilmingai valandai tai suteikia prasmės. Vyras privalo paisyti savyje tūnančio gyvulio, o kas gi ten išlenda už virvės tempiamas? Prieškambaryje vykstantis pokalbis su pasauliu ir jo ką tik alyva suteptų mašinų atstovais, laukiančiais, kol pagalbon atskubės moterys su savo bukom, prakaltom skylėm. Darbo dienos kai kam žemėje bus visiškai pamirštos. Savo tarpukojy vyras apčiuopia patikimai sustangrėjusį pimpalą ir, tuo įsitikinęs, šokinėja iš džiaugsmo: vaikas gyvens po jo mirties ir savo mieste toliau pjaus kitus žmones. Užsimerkime prieš tokį vaizdą. Kas, viską pragaišinęs, norės nieko nepaisydamas pradėti iš naujo? Teisybė. Jis perka savo vaikui vis naujus apdarus, o ribota kaip gamta moteris turi juos skalbti. Šitaip teigia televizijos reklama. Kol dar laiko kojos, ši moteris skambina pianinu.

Gerai prašveitęs žmonos vamzdį, direktorius žvelgia sau priešais, paskui, tarsi prie variklio pasilenkęs malonus nepažįstamasis, apsidairo ir įsitikinęs, kad aplinkui nieko nėra, atsisuka į savo naminį gyvulį. Glosto ją kaip šunį. Aptaško seilėmis, atsiprašau! Jam jau nebe tėviškė ten, kur pabuvojo kas nors kitas. Moteris vyrui yra pastovi (užtempta ant kuolo) konstanta, ji privalo abiem kojom tvirtai stovėti ant žemės, o jis tuo tarpu taiko tiesiai į širdį ir sudarinėja kompiuterines programas – jo hobis! – nuo kurių kitiems turėtų tiesiog užimti amą. Laukai

nutvieksti šviesos, rytoj Gertė, aišku, vėl eis paklajoti. Kai ji kartais nuobodžiauja, joks kitas vyras neturėtų pas ją užsibūti ir jos geisti. Iš savo apmirusio kampo čia šaute iššauna tik ponas direktorius. Kaip upelis srūva slėnin, taip jis pirmyn stumia savo planą ir stumiasi pats. Labai jam patiktų šitoji *Formulė-1*. Stovėti vietoje ir vis dėlto neramiai strykčioti prie starto linijos! Tačiau šita naktis neapvalo pačių vargšiausių nuo jų pačių, priešingai, jiems šalta, todėl tenka šildytis savo žmonų kriauklėse. Jie nenorėtų ryt rytą vėluotis ten, kur yra nepageidaujami, tačiau laukiami pačio didžiausiojo gėrio – fabriko. Tai jis gali nutraukti jų skrydį ir nutupdyti žemėn. Daugeliui tenka nupjaustyti speigo pakąstas vaismedžių šakeles. Vėmalų gniutulais direktorius spjaudo savo žmonai į ausį. Ji galėtų būti pamiršta kaip pintinė su apkartusia duona, ji turi rinktis pati. Visuomet! Taip, ji gyvena ir neblogai gyvena, kol pernelyg neužsiraukia savo kelnaitėse. Bent jau tol, kol keliukas į jos putę nukastas ir pabarstytas – juo vyras, jei tik jam kas nors nepatinka, gali pasukti atgalios. Kamuolys vis tiek privalo suspurdėti vartuose. O ji? Jis tąso jos plaukus, tarsi jo rankose tebebūtų vairas. Jau baiginėdamas, trūkčiojantis galas brazda jos krūme. Paskutiniu momentu ji užsiraukia ir jis išslysta. Vyras kumščiu tvoja jai per sprandą ir griaudėja tiesiai į jos veidą. Nejau ši moteris galėtų galvoti dar apie ką nors, o ne apie jos numylėto kuolo dvelksmą? Nejau tai įmanoma? Dabar gi nutinka taip, kad sunki, iki kraštų sklidina direktoriaus taurė išsilieja prošal ir krūvelė bjaurių atmatų paliekama ant jos odos. Ši moteris nenusipelnė, kad vyras prie jos palinktų maždaug keturiasdešimt penkių laipsnių kampu. Nagi, išgerkime dabar du, ne, tris ketvirčius. Smagūs užkariautojai kitados nebūdavo taip dažnai trikdomi. Šiandien dvelkia kiti, rūstesni, vėjai.

Netrukus šio krašto gyventojams teks šokti iš miegų, tarsi pabaidyti jie turės kraustytis iš vienos vietos į kitą, nė nenutuokdami, kur jie čia suvis atsidūrė. Bet pala, vieną panašumą turi ir jie: pavasaris juos, kaip ir mus, užklups dūsaudamas ir sklidinas gryno oro. Tik per tą laiką mes būsime kur kas daugiau pasiekę, nes MES žengiame toliau, mes pasitikime savo jėgomis: teatre, koncerte, parodoje, kur saviškius atpažįstame vien iš JŲ vargšių akių skleidžiamo spindesio. Taip, mes įtraukti į sąrašus! Prašom pažvelgti žemyn, – antai toji laukinė patiklių bedarbių kupeta, besivilianti gerųjų bankų pagalbos. Tų akių šviesa, ak, federacinio kelio gale ji nenušvito auksu, kaip fabrikui dividendai. Tačiau tos akys pamiršo savo gebėjimą spinduliuoti ir, visai be reikalo persigandę dėl pagaliau nuveikto darbo spindėjimo, slydo ir nuslydo į upę. Nevalia juk ankstyvą rytą užsnūsti prie vairo. O kas gi tuo metu nutinka su mūsų mokesčiais? Jie iššvaistomi kaip žmonės, nors ir su brangiais sportiniais automobiliais, puikioje, apdovanotoje šalyje, kuri ten, priekyje, kartu su industrija daro staigų posūkį. Ką gi, ir kitur gyvena žmonės, ir ten juos kartais suvažinėja. O mes ir vėl leidžiamės į savo neramų kelią, ant federacinių kelių asfalto palikdami vien neryškius pėdsakus, o savo vaikams – po spalvotą televizorių ir videomagnetofoną kiekvienam.

11.

Pusryčiaujant jiems nenubosta gardžiuotis. Vaikas atbilda laiptais žemyn ir padaužiškai šokinėja aplink tėvą. Saulėta nuotaika žada gerus kišenpinigius. Tėvas savo sūnų trokšta matyti narsų, niekad neatsidurianti aklavietėje. Bet daugių daugiausia tasai vaikas taps vienu iš tų malonumų ieškotojų, slampinėjančių po apskr. miestą. Vargu ar jis beatpažins tuos tolimos vaikystės draugelius, o jiems teks žiūrėti, kaip direktoriaus sūnus pristigs pinigo (kaip jiems pristinga laiko belstis į pusiau praviras smuklės duris). Su tais trobelninkų vaikais sūnus turi sėdėti viename liaudies mokyklos suole, pedagoginiu požiūriu tai logiška, betgi tose trobelėse siaučia karas! Po ilgo ryto, praleisto tvarte, kai kurie liaudies sūnūs ir dukros dvokia iki kulkšnių blyškiose srutose stovinčių galvijų mėšlu. Pakirdę penktą val. ryto, iš savo slogių namų jie nusileidžia į slėnį. Kūnai ten tupi ir tupi krūvoje, kol pinigų stygius išguja juos į fabrikus. Ar jūs dar niekad nematėte, kaip ten pražysta ir tuoj nužydi gėlės? Siekdamas sutrikdyti pusiausvyrą tarp prigimties ir prigimtinės teisės, šitas vaikas įžūliai traukia per laukus (vaikas, beje, visiškai teisingai elgiasi išdraskydamas lazda kurmiarausį, užvoždamas ja kurmiui ar leisdamasis slidėmis šlaitu. Teisybę sakant, ir jūs būnate teisūs, kai, susiruošę pasivaikščioti, apsigobiate natūraliais vilnos debesimis!). Miško gelmėse kartkartėmis pokšteli šautuvo šūvis. Pamazgų duobės turėtų apsaugoti gamtą nuo žmogaus ir jo aplaidumo, tačiau kas jį apsaugos nuo kreditorių, banko tarnautojų, kurie taip anksti keliasi tik todėl, kad geidžia pasigėrėti Alpėmis? Pernakt, ačiūdie, kiek aptirpo, tai gniaužia kvapą už keltuvą iš anksto susimokėjusiam slidininkui. Ledas ant me-

džių kamienų sueižėjęs ir birus kaip iš gražaus prietaiso pakuotės išbyrėjusios stiroporo kirmėlaitės, lyg žvynai krentančios prieš akis. Kitam gi visa tai gal priešingai atrodytų. Antai pirkinių vežimėlį stumia namų ekonomė. Kai kuriose vietose, kur žemė vis dar kietai įstingusi, jis gaudžia tarsi būtų tuščiaviduris. Ir po mumis turi kažkas būti, ne tik virš mūsų. Gal jūs turit neblogą bičiulį, su kuriuo būtų galima nueiti į kiną? Ne? Tuomet luktelėkit, kol kas nors paskambins į jūsų duris šiame puikiame, gerai sutvarkytame pasaulyje, į kurį jums siūloma nusipirkti abonementą. Kad geriau išmoktumėte suprasti savo atstovų poreikius menui, ekonomikai ir politikai.

Dabar prie savo žmonos direktorius gali palinkti kaip vyras, nes ji sėdi savo pamėgtoje vietoje, kur pro langą ant jos nekrenta nė pluoštelis šviesos. Gertė su tamsiais akiniais. Pasirodo vaikas. Smagus, apsvaigęs nuo tolumų ir televizijos, kur buvo įsiskverbęs akimis; jis spiegia iš godulio, įsitikinęs, kad šįkart tikrai bus nupirkta kažkas apčiuopiamo, su kuo jis galės pasprukti iš šio žavingo pasaulio: greitaeigiai aparatai ir prie jų derantys drabužiai, kad tikrai jau nieko nebestigtų. Nes, prasidėjus potvyniui, jis vėl panorės ištrūkti, tas vaikas. Tėvas kalba iš tamsios galingos žvaigždės, tai yra jo galva, jo žodis čia lemia viską. Rytmetį jis pasirinko tam, kad dar kartą netikėtai sugriūtų su šito vaiko motina. Gerindamas nakties rekordą, jis trumpai drūtai ėmė ir įsibrovė į ją. Panašiai sudrimbama į fotelį, minutėlę dar vaidinant, kad rengiamasi klausytis vakaro žinių; taip ir jis visu savo sunkumu įsibruko į moterį, šįkart prie jos doko prisišvartuodamas iš užpakalio, ten, kur įtaisytas jo gyvenimo stoties siurblys, kur jam suteikiama Šv. Sakramento paguoda. Juk vienąkart ji turi leisti jam ramiai nuvarvinti! Jėga! Jis ir žodžiais skverbiasi į jos ausį – ji, girdi, dar turėsianti atsiskaityti už praėjusios dienos reikalus. Juk jis yra vyriausiasis

degustatorius, vilnis gebantis paversti bangomis. Reikia tik viltis, kad kada nors prasikals tikroji žolė – blogai mes ją pasėjome automobilių kapinėse ir poilsio aikštelėse, kur netgi prezervatyvai taip įkaista, kad plikomis rankomis jų nenusmauksi. Taip, ten, kur mes linkę tvarkingai švaistyti save, alinti savo lytį, o partneriams viską vėliau nutylėti, kad galėtume mėgautis vieni. Moters geismų alyvoje apskrudusios šlaunys privalo būti patiekiamos tik jam, direktoriui, šitam siaubingam perėjūnui, kuris nieko nelaukdamas guviai išsikraus ant jos rampos ir atsidėkos kokia švelnia sege ar plieno apyranke. Štai jau ir baigta, mes vėlek laisvi, savo namučiuose, kur ir yra mūsų vieta, tik dabar dar turtingesni, nei buvome, kai šaipėmės iš kaimyno. Esate kviečiami į visa tai pasižiūrėti patys! Jums visiškai nieko neatsitiks, jei tasai ponas iš malonumų ieškotojų sektos į jūsų duris pabels šampano buteliu! Kur ten, jūsų žmona tik apsidžiaugs! Tetrūksta tik, kad jis ir pats būtų susipakavęs į dėžutę! Dangaus žydrynė iš gamtos nesišaipo, verslas klesti!

Žinoma, vos pasitaikius progai, ši moteris lekia pas kirpėją, kad Michaelis išvystų ją gaivią ir naują. Taip, ji jaučiasi atsakinga už tai, kad patiektų apetitą žadinančius savo kąsnelius ir, čia tik tarp mūsų, kad šviestų kaip saulė! Sklidini meilės, tėvai duodasi virš sūnaus kambario, o šis, nusivaręs kaip tėvas motinos gelmėse, žaidžia sau vienas. Tą vaiką greitai paims. Anksčiau čia sviro varpos, dabar širdis suvaržyta, niekas neranda sau vietos, negali ramiai į visa tai žiūrėti. Visi trys su savo kančia slampinėja pakampėmis arba tvyksteli kūrybos spinduliu, kad kiti tai išvystų ir pamiltų. Sūnus nuolat klausinėjamas apie savo pranašumus prieš trobelninkų vaikelius. Motina kone pavargsta, spausdama pieną iš savo krūtų, baimindamasi, kad jos vaikas gali neturėti nemirtingos sielos, nes nesuteikia motinai jokios palaimos. Jis tuojau pat nori stotis ant slidžių, kiti jau antai kyla

keltuvais. Kad tik pernelyg nesusižavėtų tais skrydžiais į slėnį! Dabar motina godžiai bučiuoja vaiką, o šis sprūsta iš jos glėbio. Tėvas geraširdiškai kapsto kilimą, kad tik kuo greičiau liktųsi vienas su žmona ir jau tada galėtų ik valiai pamosikuoti savo kuolu! Kartais, kai pavyksta atitraukti vaiko dėmesį, jis kaišioja du pirštus, tarsi oda aptrauktus sparnus, į pačias įdomiausias jos kūno vietas, į tą skeltą plyšį, kuris vyrą taip traukia, kad jis perka šiai moteriai brangiausius apdarus, – reikia gi ją pridengti! Slapčia pauosto savo ranką, tokią pat malonią kaip ir jis. Tuo tarpu motina ir toliau nepaliaujamai tebemyluoja vaiką, o šis sprunka nuo jos tolyn kaip upelis, tas vaikas, nuo kurio su žaislais ir visu kitu jo šlamštu ji yra priklausoma kaip kokia meilužė. Gerai nusiteikęs tėvas pirštais barbena į stalą. Šiandien jis jau pasinaudojo motina, kodėl gi vaikas negalėtų ja pasinaudoti? Tik, žinoma, nereikia perlenkti lazdos! Sūnus privalo stropiai mokytis, o jei nori savo gomurį stulbinti konditerijos gardėsiais, jam už menkus pinigus tenka nuomoti kitiems savo puikias naujas slides. Sūnus, šita nedidelė, inertiška vietinės reikšmės geležinkelio linija, jau spėjo aistringai įsitraukti su savo amunicija į sandėrius tam, kad ir didžiausius paikšius bentkart aplankytų laimė (pavyzdžiui, šie tiki, kad važinėjimasis ratukinėmis pačiūžomis gali padėti surasti spragą sistemoje, nuo kurios priklauso visų Alpių likimas). Tie vaikiščiai suvokia tik tiek: jei ant kupros nešiesi lenktynines slides, reiškia, jos šį tą kainuoja. Šis vyras ir jo žavingoji moteris, būdami vienas greta kito, nenuobodžiauja. Jų akys tarsi durklai įsmeigti vienas į kitą.

Už tokį smarkų polinkį į verslą smuikuojantis tėvas galėtų vaiką ir pagirti. Imkit pavyzdį iš jo, bendruomenės sniego verslininkai! Jūs už naudojimąsi snaigėmis, šiuo sūrį primenančiu sporto baltymu, dar reikalaujate pinigų! Tegul viskas sau guli

tėviškės arimuose, kur jūs, vienas iš nesuskaičiuojamos daugybės sporto vergų, vos prieš valandą sukinėjotės su savo margu kombinezonu, su kuriuo nesiskiriatė nei prie starto linijos, nei diskotekoje. Jis mat vientisas, o jūs esate pirmasis. Todėl ir nesipriešinkite, kai trauksime jus už ausų arčiau Dievo, kur laikai labiau gerbiami, nei jūsų išvykimo laikas, sustabdytas ponios gyvenimo draugės, kuri atėjo pėsčiomis. Kai atsidursite prie snieguotos bedugnės, spausdamas prie kūno savo įnagį, kuris, beje, irgi numazgojamas, gyvenimas jums pasidarys kur kas suprantamesnis. Vargšai tie, kurie nesugeba sulaikyti po jų kūnais šąlančio skystimo, jiems nebelieka nieko kito, kaip tik nusileisti nuo pačios iškiliausios viršukalnės, kur, kad ir kaip būtum gerbiamas, nesusilauksi jokios pagalbos. Tie, kuriuos jūs visokiais būdais išgrūdote iš savo kontoros, dabar gražiai aprengti; jie į savo mažas užeigėles įsileidžia džiaugsmą ir, palinkę virš savo slidžių tarsi virš mylimo žmogaus, tiesiog ima ir paprasčiausiai nuslysta žemyn. O ten jau susikivirčija su tais, kurie pražuvo dar blogesniais laikais ir buvo sugrūsti į vieną siuntinį, į vieną gyvenimo paketą, kur viešpatauja humoras, pvz., muzikantų miestelį. Vargšeliai ir ten spokso, tik nieko nesuvokia. Nesupranta: kaip tie ekrane rodyti žvaigždynai gali sužėruoti aukštybėse prieš juos pačius. O jie žėruoja ir plaikstosi ore.

Ekonomė ruošia poniai kavą, patarnauja jai. O rūbų dėžėje ji seniausiai pasislėpusi laiko neprakimštą butelį. Būtų geriau, kad toji vaikučių grupė šiandien neateitų tratinti savo būgnų. Ne, jie ateis tik rytoj, štai tuomet ir paaiškės, ko verti ugniagesių šventei parengti jų dainavimai, daužymai ir žvanginimai. Poilsio dienomis ant plokštelės kai kas taip gražiai susidėlioja į Mato pasiją ar kokią kitą dainą, mūsų ausys gali tai patvirtinti. Moteris baisėdamasi žvelgia į savo rankas, jos jai atrodo visiškai svetimos. Kalba nukrypsta į tai, kaip jos vyro penis išlenda ten,

priekyje, kur daužomasi ant grandinės ir nušniokščiama pakalnėn. Poilsio dieną ji pajuto – kur gamta spindėjo baltai, ar ten buvo vien gamta? Visi mes norime pasipuošti, kad tenai susipažintume su žmogumi ir pasiliktume jame, tik jam vienam matomi. Ar tasai vyrutis, vos prieš pusvalandį išskrodęs ją, dar suvis apie ją galvoja? Jis įmynė į jos išskyrų balutę, juk verta būti kuo nors ypatingam. Moteris eis patikrinti, kaip gyvenama vienas kito labui, tapus dievaite. Galbūt ir mes užsuksime pas kirpėją, o paskui pasižiūrėsime į vargšus darbo invalidus kalėdiniuose darbo lopšeliuose?

Eidamas prošal, direktorius kyšteli leteną giliai į moters iškirptę, iš kurios išnyra tai, kas reikalingiausia. Tai priklauso paveikslo kompozicijai. Ši moteris neiškrypsta iš kelio, dabar ji privalo žiūrėti į jo kotą, nulaižyti jį ir įsprausti į save. Ji tik nenori, kad iš jos būtų atimta tai, kas dėjosi anksteliau. Liūdnai spindi laukas, tačiau tie, kurie galėtų tai regėti, nieko nemato, nes menki jų šešėliai, su kuriais susidaužia mitrūs sportininkai, patys glaudžiasi prie kūnų, kad būtų gludesni vėjyje. Kitur, bijau, nėra taip jauku, ten su svetimoteriavimu taip nesitaikstoma ir iš to nesišaipoma. Prišnerkštose virtuvėse vyrų akyse spragsi šalta ugnis, jau penktą ryto tie vyrai turi keltis į darbą. Bjauraus medkirčių dešros skonio savo skrandyje jie jau visiškai nebejunta. Jų žmonos aidėdamos puola tikrovėn ir taip pat reikalauja būti priimtos į darbą vietoj savo vaikų (kitos vėlgi vyksta lankyti savo vaikų į Hadersdorfą Vienoje, kur yra tokie maži žaidimų nameliukai. Taip vaikas tampa valdiniu ir išmoksta žlugti). Visos jos trokšta už tai kiek nors užsidirbti, kad ir jos kaip tos padūkėlės galėtų smigti su slidėmis žemyn tiesiai į atostogas. Taip didelėmis pastangomis pasiekta švara bei gaiva ima ir pasibaigia. Bet ką tu, žmogau, paimsi iš švininių šito popieriaus fabriko kamerų, juk popierius turi būti išmargintas skaitmeni-

mis. Galingųjų susivienijime direktorius yra sutaręs, kad pirmučiausiai būtų atleidžiamos moterys, tuomet, girdi, ir vyrai dirbdami nesikamuosią. O, kad tie vyrai turėtų kur išsikrauti, jei netyčia sukiltų pimpalas, štai kur būtų puikus paveikslas!

Užkandinėje darbininkai nekliudomi apžiūrinėja kits kitą. Tarsi paukščiai jie gieda apie šviesą, kad tik jų gyvenimas atrodytų visavertis, o direktorius būtų patenkintas. Kurgi čia slypi prasmė? Galgi gašliose jų moteryse, kurios taip tobulai išreiškia gyvybę?

Direktoriui reikia nuosavos žmonos, nes: kiekvienam sava, ar netiesa? Kai brėkšta ir atsidarinėja parduotuvės, kiti darosi neįžvelgiami. Vyras stebi dėl kirpėjos paskirto laiko nervingai besimuistančią žmoną ir būtent iš tokios pozicijos, jog tučtuojau pastebi, kad jos krūtys jau gerokai apsmukusios. Jo atmintyje jos gyvos tokios, tarsi pats būtų jas sutvėręs ir suformavęs kaip savo kūdikį. O dangau, kur mano dyglys bepakliūtų, ir vėl bus galima mankyti moters kūną. Ir ji priklauso jam, ji priklauso jam, – kiek vaisių mums kaskart dovanoja žemė. Po pamokų vaikai nušliuoš nuo dangiškojo kalno greičiau, nei jūs suspėsite atsikvėpti, ir šitaip iš tėvo kilęs vaikas jus pralenks; bet kuriuo metu jis mažų mažiausiai jus pralenks. Štai šitaip šis padarėlis, kuris gyvena su motina ir mano, kad jam visada taip seksis, ir yra paikinamas. Tačiau jaunatvę ši moteris trokšta patirti iš kitų šaltinių, tam ir naujoji šukuosena. Kad pastebėta galėtų praeiti pro šalį. Pro to žmogaus, kuris vakar pasotino joje žvėrį, namus. Kurgi daugiau žvėris žiemą eis ėsti. Argi restoranuose ji nematė stoviniuojančių ir kitų jaunų vyriškių? Pasilieka jie ar išeina, visad dar tokie puikūs, kol nepraeina jų laikas. Jie baisiai užsiėmę, turi sutvarkyti galybę reikalų, kol pagaliau ištrūksta savaitgalį paslidinėti ir pasiduoti su savo draugužėmis, prieš ku-

rias atsistojęs tuščiomis rankomis tik stebiesi, kaip ant lygesniųjų gyvenimo šonų galėjo atsirasti spalvotas giliaspaudės raštas, darantis tokį stiprų įspūdį? Mano galva, atvirukas su peizažu elgiasi švelniau, nei laikas su moterimi. Jūsų poilsio dieną tyli nenumaldytas peizažas paveikslėlyje, kurį jūs pirkotės tabako kioskelyje ir visą išterliojote. Tačiau laikas vis dėlto perlenkia lazdą! Tarsi vėtra drasko ir šiaip seniai nudėvėtus moters bruožus. O ne, persigandusi ji atitraukia ranką nuo veidrodyje švytinčio savo atvaizdo: vertėtų rimčiau pasidarbuoti ir ne tik su šukuosena, kuri įvairiu metu įvairiai išsidraiko. Reikia mažumą prasiblaškyti, kad ir su mažąja nakties muzika. Jos atvaizdas išsiveržia iš veidrodžio rėmų, pasidaro didelis ir erdvus kaip ir jos mintys. Ji žino, kur jis gyvena, ten laukia prizais apdovanotas slidininkas. Mes visi tikimės, kad maišas kada nors papilnės, jausmų ir atlygio krepšelyje padaugės jausmų, ten, kur mirguliuoja debesys. Taip, klimatas čia dažniausiai nekoks. Pagalvokim tik, kaip galėtume pasipuošti, kad taptume kaži kuo daugiau ir išaugtume sau bent iki momens.

Moteris laukia, kol vyras susitvarkys biure ir išeis. Vyras laukia, kol galės dar kartą įbesti savo žmonai pagalį į plyšį, vos tik ji valandžiukę priguls ant šios dienos ledo. Vargšai darbininkai su ryšeliais ant peties, jie jau seniai prasmuko pro savo lavinas. Nagi, atsipūskite bent kiek! Autobusas jau nuriedėjęs. Vaikas irgi nuvežtas, jis visa galva pranoksta savo bendraklasius. Jo gyvenimo linijos sumaniai išrūšiuojamos (ko gero, taip pat sumaniai, kaip tas vaikas geba nusileisti šlaitu ir spėti pamatyti jau keletą užsienio miestų). Jam sekasi nuo pat lopšio, nes namie turi užtarėją. Bendraklasiai slysčioja ant ledo, ant kurio vėliau pasilieka amžinai stovėti. Šviesa nutvieskia tuos didelius namus, tarsi čia, ant vaškuoto parketo, būtų užaugusi. Verta pažymėti: šiandien pagaliau saulėta. Kad atrodytų dar patrauk-

lesnė, moteris, kai tik galės, užsuks į kokią *Boutique* parduotuvę. Kodėl to vyručio netenkina vien ji, kurio galo jam būtina lakstyti kalnų vėžėmis ten, kur sudėtingiausia, ak, šitas pusnynų spccas! Atsirasti ten, kur iki jo dar niekas nebuvo! Išskyrus praėjusius metus, kai ten su savo draugužiais ir draugužėmis siautė kitas toks vyrelis. Moteris apie nieką daugiau negalvoja, tik apie tai, ką galėtų užsivilkti, kad pasidarytų mitresnė, aukštesnė, platesnė. Tokia plati, kiek tik leidžia jausmai. Nagi sutramdykime juos! Vyras dabar nebegali jos nuramdyti, nes skuba į savo fabriką. Būkime teisingi (ir priskiriami prie savininkų): už jos laimę jis atsakingas daugmaž aštuoniasdešimčia procentų. Jis girdo ją tais procentais. Ir jūs kada nors užsukite pas mus, jei tik esate galvotas ir daug keliavęs, jei trokštate pasėti audrą kito žmogaus akyse. Taip, tuomet ateikite ir paprašykite, kad jumis būtų mėgaujamasi!

Tikėdamasi susikurti puikią laiko perspektyvą, moteris pakyla iš ložės (tik pačioje skurdžiausioje vietoje po kojomis nepajusi kailinio patiesalo) ir išeina iš namų; jos nagai nulakuoti. Kad ir kaip įstabiai neaprėpiama yra gamta, vargšai joje teįžvelgia greičio ribojimo ženklus ir į nieką nekreipia dėmesio, kol ir jie, ir padūkę jų automobiliai susimaišo su mūsų išmatomis. Šios moters vagina sklidinai prisisiurbusi rūgstančio savo vyro produkto. Po pėdkelnėmis prie jos šlaunų limpa kasdienio direktoriaus įpročio gleivės. Mielai palieka savo autografą, kad toliau galėtų daugintis, nors rašalas ir senka. Dabar visai nesunkiai galėtų su malonumu mėgautis kur kas jaunesnės moters tešlainiais, pašildytais ant savo iešmo. Kalnuose oras atvėsta staiga. Kai tvenkinyje atsispindi miškas, o žolė stiebiasi aukštyn prieš langus, šitai jūs ramiausiai galite priskirti meilės ryšiams, kad nusloptų prisiminimai apie namų kautynes. Kaip vis dėlto tie varguoliai geba įtūžti, jeigu juos užgauni, arba kreipiesi į juos taip,

kaip pataria mokesčių įstatymai. Popieriaus fabriko direktorius vis dar negali atsistebėti, kad jo žinioje esančios žmonių ordos (visi ik vienam) perka tą patį toje pačioje savitarnos parduotuvėje, nors yra nevienodo svorio bei svarbos ir nevienodai gali sau leisti. Juk jau kadaise užsidarė mažytės apylinkių krautuvėlės, kad tenykščiai gyventojai pernelyg neišlaidautų alui ir dešrelėms. *Werkgesango** (puikus mūsų pramonės įvaizdis užsienyje!) ir vakarykščio choro rėkaliojimais šitas žmogus siekia mus supurtyti, kad mes prilygtume jam bent iki krūtinės, šio aidinčio pasipriešinimo bastiono. Vienu spyriu lengvai galima pasiekti, kad džiaugsmas, šviesusis žmogaus išrinktasis, neišvengiamai suspigtų savo šaižiu balsu. Tuomet moteris nutyla. Vien dėl savo lyties, šito su niekuo nepalyginamo delikateso, ji buvo įvyta į kambarius, iš kurių iki pat dangaus sklinda šauksmas, iki pat tvoros girdėti kautynėms atminti skirtas riaumojimas. Jau seniai moteris ir vyras veikia vienas kitą, netrukus teks keltis ir eiti vienas kitą nuo savęs nusiplauti.

Vieni ir vėl nepasirodė bažnyčiose, kur laša nuo statulų, kiti vėlgi ne kažin koks elitas. Pašiurpęs nuo pranešimų apie orus, miško darbininkas trumpai prasiskleidžia prekybos namuose dirbančioje moteryje. Tapsmas nusviedė ją iš mokyklos suolo ant šieno, tuomet jie jau buvo trise ir smagindavosi virtuvėje, savo gyvenimo dirbtuvėje, kur tekdavo ir nusidildyti, ir nusiobliuoti, nes kitos patalpos nebuvo. Jie privalo liktis kartu. Prigimtis nubrėžia žmogui natūralias ribas ir jau veda užeigon, kad vėl galėtų išsilieti iš krantų. Namie jis sustingsta prieš savo jausmų produktus – vaikus – ir ima mintyti, kaip čia juos iškart užvijus ir ištaškius į sieną. Vaikai čia kartais nusibaigia greičiau, nei būna pagaminami susiliejant gleivėms. Kartu turi būti ga-

* Gamyklos choras. *Vert.*

rantuojama trukmė ir tolesnis gyvavimas, nors šalies viešpatys nuodija po jų užpakaliais medžius, o darbininkų gaminamas popierius per penkiasdešimt metų išlaksto vėjais. Veltui, kaip ir jų rūstybė. Veltui, kaip pasirinkimas: ką dėvėti moteriai – kelnes ar sijoną; kelnes dėvėti ji gali ne tik namie. Kaip ir savo žaizdas, kurių moterims nešykšti jų darbas, kol jos pasidaro nebetinkamos vartoti, tad ir visi jų malonumai baigiasi pernelyg greitai. Prie fontano jos panardina rankas į čiurkšlę. Jautri moterų krūtinė persikelia į beformę papilvę, kurios augmeniją piktai stveria gydytojas. Dėl nieko į ligoninę niekas neguldo. Kol padūkėliai vienąkart išalksta, ir iš šautuvų, kurie it pelėsiai dygsta slaptose jų namų kertėse, ima pilti į smegenis. Mažų mažiausiai jie atpažįsta mumyse garbingą meistrą, galintį išmokyti vaiką automechanikos, kol jis dar neišmoko pakelti prieš save rankos.

Ponia direktorienė, tai parašyta jos veide, gražinasi. Puošia savo takelažą. Pati gamta visam tam perša savo apdangalą. Su savo *make up,* po kuriuo ji jaučiasi žmogumi, moteris perskrodžia platesnes erdves, tokias, kokių net neįsivaizduotume esant kalnuose. Be to, jeigu jau kalbėsim apie veidą, gamta ji nepasitiki – ši gaivalinga jėga užgniaužtų jai kvapą, todėl ji sėdasi į automobilį. Savo galvos tėvynėje ji jau regi naują ginklanešį, ji ir pati save regi ten visai kitomis akimis. Jos nuojautos gali kliudyti jos taikinį! Visur kur ją stebi paukštiškos pražuvėlių akys, prisiploję prie savo tvorų statinių. Ak, tos kaimietės, tarsi be savo mažyčių karalijų, kuriose vakarais jų valdovai įpučia joms garo, nebūtų regėjusios kitų šalių. Jau iš savo motinų jos yra išmokusios nuolat žiūrėti į pinigus ir stebėtis ant jų pasirodančiu veidu. Koks didis skirtumas tarp šimtinės ir tūkstantinės! Ištisas pasaulis užgožia prarają tarp jų. Moteris kopia federacinės magistralės serpentinais. Nori, kad tasai vyrutis, kurio kalba

gėrėjosi anądien, kuo greičiau vėl tartų jai savo svarų žodį. Ji pasirodys tarp mūsų neprieinamų laiptų papėdėje. Kalnai išraižyti griovom, bet mes liekame apačioje, esame pernelyg silpni, kad mumyse nubustų pirmykštė aistra. Tam vaikui akys ant kaktos iššoks, išvydus naująją jos šukuoseną. Panašiai nutinka žmonėms, kurie kruopščiai laikosi vidurio tarp žvėrių, kuriais rūpinasi – šimtai nudvėsusių upėtakių upelyje, nes srautu plūstanti užtvanka pernelyg staigiai buvo paleista – ir darbo, kuriuo pasirūpino. Ji tėra iš fabriko viešpačio išsprūdusi dovanėlė. Taip mes sakome ir apie pamišusį vaiką.

Jie siaučia, dūksta šlaituose. Drėgmei nepralaidžiuose apvalkaluose įpakuotą krovinį, ant kurio tabaluoja plastiko kiaute suplukęs gamtos kvietimas, keltuvai tempia aukštyn, virš slidėmis aštriai išraižyto peizažo. Išties kraupiai atrodo vėžių išvagoti plotai, kitados įvairiai ar tiesiog natūraliai susiraukšlėję. Į padūkusius savaitgalių turistus iš Vienos spjaudo sniego patrankos. Visi jie tariasi esą panašios sniego patrankos. Čia, ko gero, užtruksime ilgiau, juk esme šiame pasaulyje tam, kad pakeistume jo amžinybę, kuri dabar štai ima ir prasmenga po mumis. Slidininkai koketuoja tik su landšaftu – jokios baimės, pernelyg bailūs jie ir nėra. Didžiulėse menėse skrajoja žeme ir užmindo bet kokią ugnį. Greitis miestelėnus vilioja aukštyn, tas pats greitis vėl nusviedžia juos žemyn. O kad tuo pačiu žygiu jie galėtų dar kartą kaip reikiant išsiveržti ir iš savęs! Jie pačią saulę apskrietų, jie, garbingi meistrai, rodantys kuo pavertė save ir kitus. Jie susimaišė su kitais ir sukūrė naujus sportininkus. Slidinėjimo kursą užbaigs jų vaikai, vis dar su kiauliška savo tėvų išraiška veiduose. Kodėl kaip tik jūs turėtumėte atsisakyti sporto, šito skausmingo niekniekio, jeigu jau ir taip nedaug turite ką prarasti? Baldų čia nematyti, užtat kombinezonams, prekėms, prabangai, o podraug ir visiškai čia nederantiems galvos apdan-

galams nėra nei galo, nei krašto, o jeigu ir yra, tai visos kliūtys tiesiog peršokamos kaip koks kalniukas! Už jo, žinoma, iškyla kitas, turintis aprėpti viską, kas mumyse telpa. Alpėse jau seniai formuojasi mados ir žudynių papročiai, o vakare mes visi krentam iš juoko, išvydę klupinėjančią ir armoniką tampančią lėlę. Kažkur netoliese miega kaimiečiai. Kai jie rytais važiuoja į darbą, kalnai prieš juos neprasiskiria – užsėdę dviračius ar prisisegę saugos diržus savo automobiliukuose jie kratosi per kiekvieną nelygumą, kol galop, privažiavę valdininkų zoologijos sodo vartus, gali ir atsipūsti. Taip, kas turi geras pasagas ant kojų ir pojūčių, tas prasimuša į viršų. Mes prašome ramybės. Pagaliau čia su jūsų gyvuliais irgi liuobiasi žmonės, kiekvienas savame narve.

Ir nė vienas neištiesia rankos, kad nučiuptų bent vieną slidėmis skriejančią būtybę, o jos juk gręžia žemėje kraterius ir šitaip ją darko. Visi paklūsta žemės dėsniams, skelbiantiems, kad sunkis visuomet privalo kristi žemyn, arba jį tenka patirti savo kūnu. Kai kurie, žvelgdami vienas į kitą ir prisimindami valgį, užsideda tamsius akinius. Nors ir nelabai patogu, vakare, pagal naująją regulą planuojamas lytinis santykiavimas. Rausvai garuoja oras dubenyje, barška šakutės, palinksta auksinės galvos, tačiau kalnai stūkso tylūs. Tūkstančiai nedorėlių nuo šlaitų bloškiasi žemyn, o keli šimtai niekam nereikalingų gamina popierių – prekę, kuri nuvertėja greičiau, nei žmogų nualina sportas. Ar vis dar turite ūpo skaityti ir gyventi? Ne? Na mat.

Moteris įsidrąsina ir nukanka į apskrities miestą, kur kitados jos vyras statydavo mašiną aikštelėje ir saunoje kvėpuodavo karštu oru. Na ir kas. Tai kybo ant jo sėklidžių ir uolų, kreivai pritaisyta prie jo genitalijų laiptelių – žmonos – šalia kurios, kai užsimano, jį suima miegas. Ši moteris tapo jo pertekliumi, jis tol liejasi į ją, kol ima plūsti per kraštus. Vyrui reikėtų mažumė-

lę pertvarkyti savo kūną, paremontuoti jį, o todėl moterys taip įžūliai ir rengiasi! Įstaigos prie langų pakabina raudonus žibintus, bet tie namai jau nebelankomi taip dažnai kaip anksčiau. Norėdami atsikvėpti, vyrai vis dažniau įgudusiu judesiu suima savo žmonų figas į saują ir išsunkia jas. Prieš šitaip darydami, jie supančioja savo naminių gyvuliukų kojas, kad vėlek galėtų jas susirasti po nauja suknia. Tokiais atvejais jie savo žmonas tujina, nors ir nelaiko jų sau lygiomis. Saulė nutvieskia kelią. Pakelėse styro medžiai. Dabar jau ir jiems galas.

Liga, mano ponai, atveria jums kelią į intymiąją lytį, kurios anksčiau vien tik baidėtės. Dabar gi pasidarė stačiai gyvybiškai svarbu, kad jūs galėtumėte kliautis savo partnere, antraip beliks kelias pas venerinių ligų gydytoją, o juk dar taip neseniai, rodos, visi keliai buvo atviri: kur tik jūs, brangūs keliauninkai, nenuvykdavote, džiūgaudami savo nemirtingumu, griežsaid armonikėlėmis tą, ką geidaudavote! Kaip dažnai jūs susierzindavote dėl savo instrumentų nebylumo! Dabar, pasižvalgydami vieni į kitus, mes visi duodame į kumštį ir, garuodami iš geismo, patys verdame savo sultyse. Kraupusis lyties klientas, taip, dabar jis sotinasi namie, ten gardžiausia. Pagaliau vyras ima sutarti su savo kadaruojančiu, tabaluojančiu galu. Anksčiau, vos pasitaikius progai, vyras apipešiodavo savo žmoną kaip žalitvorę, dabar pats keroja prieš ją kaip laukinis. Smulkmena! Visi vieną kartą privalo išmokti vartojimo taisykles, kad amžinoje ramybėje ir taikoje savo mot. lyties partneriui galėtų įkišti lazdą į subinskylę, nes daugiau partnerių nebėra, šios moters – vienos per akis! Dabar vyrai apkūnesni, atgyja jų pajautos, nebeleidžiančios eiti pernelyg toli. Anksčiau kiekviena moteris vyrui būdavo paruošiama pagal jo pageidavimą. Dabar jis išsituština į savo nuosavąją, ji ir vėlek suplaus jo indus. Tasai kraupus svečias šnairuoja į lovoje įkaitusį jos dubenį. O, jis ir pats begal

susikaupia, kad išlaikytų erekciją virš apžėlusios to dubens lankos, kuri ir ošia, ir šnypščia. Nuolat ima baimė, kad štai ims ir praras savo formą, o tuomet jį ims pavaduoti koks mielas svetimasis. Taip, galima būtų pageidauti, kad ji tikrai sukeltų geidulį. Tačiau, būdama jūsų vietoje, aš tuo geiduliu nesikliaučiau.

Tarsi plėšrūnai jie slankioja jos žydinčiais keliais, tie vyrai yra klajūnai, uolos sviedžia juos pragarmėn. Su didžiuliais lyties ryšuliais vyrai ieško mielo tarpkojo, kur geidautų ilgam apsistoti. Bandoje jie dar romūs, jų paketai dar aptraukti rasojančia plastiko folija, permatomi netgi labiau nei reikia, bet netrukus, užkliudyti saulės, jie pratrūks, iš mažyčio latakėlio plūstelės syvai, ir srovė greit pasmarkės. O kai saulė riaumodama smogs, pliūptelės šis drėgnas deponentas, virš stovėjimo aikštelių aitriai pasklis gaižus lyties kvapas ir paskvarbės dvi poros susidūrusių ir įsitempusių akių, kol vežimas riedės į pakalnę, o našlaičiais palikę troškimai klaidžios aplink, dairydamiesi naujo gyvio, kurį galėtų patraukti. Vyrai ne veltui nugyvena gyvenimus. Užsimanę, čiurškia tiesiai į veidus ir tyliai tyso po lyties medeliais, kurių sodinimą patys prižiūrėjo. Užtat dabar tasai medelis juos bent palaisto. Už naują segę namie tai daro net vėsioji Gertė, kai sugniaužtu kumščiu jos patręšta lysvė daužoma tol, kol prasiveria jos žemė, kol atsiveria ji pati ir makšties raumenys pagaliau visiškai atsipalaiduoja. Šitokius malonumus gali sau leisti bet kuris iš mūsų, visai nesislapstydamas savo sielvartuose, savo kambarėliuose, kuriuose, be baldų, daugiau nieko nėra. Tarsi nuolat virš kitų galvų žvelgiantys žmonės – kad nesmuktų jų gyvenimo lygis.

Laikas išsekina, suryja geidulį, kuriuo mes persmelkiame kits kitą, o persmelkti imame šaukti, kadangi vieną rytą šalia nuosavo sąvartyno nubloškiame dar erdvesnį kūną. Betgi nuvargė-

liai suryja save su nagais ir ragais. Šiems irgi geriau, jie neprivalo būti liekni ar balintis plaukus, jie ir taip išblyškę nuo mašinos, prie kurios vis iš naujo turi grįžti ir kuri pati į juos gręžiasi. O kai jie žvilgteli į šalį, išvysta drumstą nutekamąjį (iš vandentiekio statybvietės) upelin plūstantį vandenį. Ir visas jų triūso vaisius, visas tas produktas, kurį jie sukuria, privalo nudžiūti ir nuslopti ant jų krūtinės. O valstybės išpuoselėtos ir užsieniečių įsteigtos įmonės direktorius nieko daugiau netrokšta, tik nuolat švirkščioti į savo žmonos putę. Ji kelia jam pavojų nuo vakaro iki ryto. Kaip jis gali įvažiuoti į užpakalį ten, kur savo teises prarado dailidė? Kada galima Hubertui, jo medžiokliui, užsnūsti nosį riečiančiame laputės urve, kuriame jis buvo užkluptas? Kas, jei ne jis sukluptų prieš savo žmoną, smarkiai sudirgintų pojūčius ir vieną po kitos atklostytų jos raukšlytes? Skubėdama pagalbon, ji iš savo aukštybės nulenkia veidą, tuo tarpu jis, apačioje iš savo kamarėlės iškišęs dvišaką lyties liežuvį, apipila ją pažadais. Šitą lauką gaubia oras, o moterys visur ir visada yra mūsų dabartis. Valgome jas ir su jomis. Kadangi toks santykiavimas nekliudo, jis traukia ten, kur gali sutvarkyti savo paties santykius.

Prisilaikydamas automobilio, direktorius myža. Į jį plieskia kilnūs prožektoriai. Savąjį mėsos ekstraktą jis gali pumpuoti į moterį bet kada, kai tik ji nuo savo smailios viršūnės pasilenkia žemyn. Didžiuliame name ši pora gali sugriūti bet kur, o partneriai vienas kito atžvilgiu atlikti teisėtus veiksmus. Moteris eina tvarkyti savo šukuosenos. Už kalno švinta, pievas užlieja diena, kuri viską dar geriau sutvarkys. Tik ši moteris meluoja sau iki menkiausių sąmonės plyšelių, kuriuos išraižė laikas. Mes juk visos kupinos tuštybės, mielos ponios. Dantis palikite klibėti burnoje, suknias plaikstytis vėjyje ir tarsi vėtra užgriūkite savo partnerį taip, lyg jis jums jau seniai nebūtų padaręs nieko blogo! Prikąskit ir savo liežuvį!

Sapnas poroms nesibaigia. Jos eina darban ir pakelia nuo kelio pažįstamus veidus, kad pažvelgtų į kitą žmogų, kuris juos taip pat pažįsta. Ir štai jie stovi šalia vienas kito, vienas juk turi nusipirkti nukainotą sportinį kostiumą, kad galutinai jį nudrengtų. Po jų kojomis pražysta kelias. Ten, kur buvo liestos jų moterys, žiojėja žaizdos, tačiau nūnai nė viena lengvapėdiškai nesikreips į gydytoją. Firma, kurioje mes suradome vietelę gyventi ir partnerę meilei, tuojau pat surauktų kaktą. Kaip atsiranda vaizdas, mums spustelėjus mygtuką? Net nenutuokiame kaip, bet kilus audrai, derėtų išjungti ir ištraukti iš kraupaus plyšio savo pačios atvaizdą; norėdamas pasižiūrėti į tą plyšį, niekas nemestų į jį nė šilingo. O jūs vis dėlto gyvenate ir dažnai prasigyvenate pelnydamiesi iš tos moters, kuri jus klijuoja ir glaisto, prielankumo. Ir tik dėl to, kad ji pati viliasi ką nors mielo slapčia pasilaikyti sau.

Susibūrę po debesimis, traukiate pro vartus ir pranykstate. Tam jūs dar tinkami, o fabrike jums bus įvykdyta mirties bausmė. Eikite dabar pas žmonas ir atsipūskite, automobilių kapinėse svylant gumai ir iš autogenų srūvant jūsų pačių prakaitui. Vaitoja skarda, o plieniniai žaizdoto automobilio viduriai, kitados mylėti labiau už moterį, taip nusipelnę savo dvitakčiu triūsu, dabar virsta lauk. Dar vienas dalykas: tik jau nesikliaukite savo skoniu, nes, nespėjus nė apsidairyti, rinkoje pasirodo naujas, tik jūsų ir nieko daugiau nelaukęs modelis! Tuomet jau turėtumėte daiktą, kurį kitados auginote žodžiais ir santaupomis. Viskas, dabar namo, gerai?

12.

Moteris, su nauja šukuosena visiškai kitaip atrodanti savo jaunikliui, išlipa į miestelio krantą. Spaudžia prie savęs rankinę. Savo tikrąjį sūnų paliko mokykloje. Ji pereina į kitą gatvės pusę beveik lydima policininkų, kurie iškaista, vos ją išvydę. Ji svyruliuoja. Tačiau nenuleipsta, besvorė plaukikė, po kuria šniokščia visokiausios bjaurasties versmė. Audinių kailinių nagučiais ji įsiiria ir sukinėjasi tarp kitų popierinių tigrų, virš kurių grasiai kyla dviejų tūkstančių metrų aukščio viršūnės. Tai žmonės, kurie iš šito tąsaus, bedančio landšafto išplėšė celiuliozę ir popierių. Moters drabužiai: supaprastintą jų variantą siuvėja bet kada galėtų nukopijuoti. Oho, kiek čia visko! Susmulkinta mediena sukrauta aplink fabrikus ir lentpjūves. Kurių galų ponia direktorienė apsiavė bateliais ant smailių aukštų kulniukų, kai ledu virtęs vanduo kausto ir žemę, ir mus? Nedrįstum nė žingsnio žengti, jei neleistų šviesoforas. Moteris apsirengė kažkokia nesąmone, o ne drabužiais! Ji sėdasi už vairo ir gerai maukteli. Tuomet purkšteli burnon gaivos. Išsinuomotasis jos mylimasis neįstrigs sniegynuose, jis pats yra meno kūrinys. Jei nusilauši koją, jaunystė vis tiek nusvers. Kvatojasi iš savo paties jėgos, su kuria skinasi kelią visur, vilkėdamas madingu apsiaustu, kuris dar negreit bus pranoktas. Palinkėkime džiugios dienos sporto bangose ir vargšams, ir turčiams – ir vieni, ir kiti dėl jo neretai turi sukarti netrumpą kelią. Kad tik patirtų neliestą sniegą ir truputėlį jaudulio. Tik turčiai, aišku, nori nukakti arčiau pirmapradžio gaivalo (tenai, kur tą gryną gaivalą gali paliesti savo užpakaliu). Viršum jų galvų kyla akinamos dulkės, jie tarsi suaugę su žeme. Tačiau kiti kybo fabrike ir pririšti virvėmis prie

savo meilių namuose, bet sniegynai ir jiems teikia savų džiaugsmų.

Šauniai palaksčiusi visur, kur jai pagal padėtį ir dera, ponia direktorienė sėdasi už vairo. Išvydę ją, šiepiasi miesto snukiai, spausdamiesi prie cukrainių vitrinų. O juk ji, pati nuo savęs apsvaigusi, iš kailių traukia butelį! Jos lūpos šypsosi šaltyje. Rangai ir padaužos už langų lenkiasi, tarsi norėtų čia pat per stiklą šokti ir priglusti jai prie širdies. Jaunos moterys, ant kurių it svetimkūniai kybo jų vaikai ir drabužiai, kaip tik dabar susirengė apsipirkti. Jos nori ką nors išvysti. Panašiai kaip ši moteris, jos nori kuo nors tapti, tačiau tapusios, nežinotų, ko griebtis. Vidury šviesios dienos tarsi mūsų olimpiniams pasiuntiniams pralaimėjus pas kirpėją, savomis rankomis išlupti iš plaukų tuos aparatus, į kuriuos mes, moterys, įveliamos. Šito jos niekad neišdrįstų! Be baimės žvelgti į savo atvaizdą, nes plaukus išties nesunku pakeisti, jei jau sau nebepatinkame, mielos ponios.

O čia mes pasijuntame nauju žmogumi – švelniu ir sujaudintu savo grožio. Tiesiog jaučiamės esą kitaip apipavidalintos! Kiekviena senstanti moteris moka savo kainą už galvos trinkimą, kirpimą, sušukavimą ir išlikimą. Kad mūsų plaukai atrodytų vešlesni, nei yra iš tikrųjų, – mums kainuoja. Visi tie darbai, visi tie tortai, kuriais užsikrauname sau šitiek vargo; ak, žinoma, kai baigdavosi darbas, su niekam jau nebereikalingomis šakutėmis patraukdavome į vakaro gelmę, pavalgydavome, apsiprausdavome ir susmukdavome ant numylėtos krūtinės, kurią ant keturių ratukų drauge su kitomis gyvenimo atliekomis įridendavome į keptuvių grandymo podėlį. Ir jeigu lig šiolei nieko nenutiko, tai mus netrukus vis tiek išmainys, kam nors užjaučiamai pakinkavus galva ir išrėkus įtūžį į besiriejančiųjų veidus. Tuomet ištuštintame kambaryje privalome gražiai nusiraminti,

tarsi ir patys jau būtume tušti. Mes niekad neatleidžiame, bet ir nesižeminame, kai jėga siekiame įsiveržti į kirbančias kito žmogaus jusles, tai tiesiog beprasmiška. Netrukus mus visiškai pakeis jaunesnis žmogus, jis jau dabar maitinamas visaverčiu maistu! O kodėl aš? Kodėl aš, įkopusi į penktą dešimtį, prirakinta prie svarstyklių, nusveriu jų lėkštę tik kiek žemiau, nei vaikas? Ogi todėl, kad bandžiau nusigręžti nuo kiekvieno netikėto džiaugsmo ir nusipirkau naujų drabužių.

Ponia direktorienė sėda į automobilį ir ne be vargo važiuoja pasiimti Michaelio, kurio dar pilna slidinėjimo trasa. Kvatodamas ir šūkaudamas kaip koks policininkas, jis lenkia savo draugužius, krečia pokštus, šaiposi iš jų. O nakčiai artinantis jo atmintis primena visas vieteles, į kurias jis dar turi nueiti. Vien tik tai turima galvoje, kai ketinama susitikti su tokio plauko žmonėmis, kuriems kirpėjas pavėlavo sudėti šukuoseną pagal klaikią madą. Bet, dėmesio: nepražiopsokime kitos mados, kuri iš pradžių verčia mus dvejoti ir kraipyti galvą, o paskui jau gali galiuką ir palydėti. Jūs tik pažvelkit į mano galvą ir nesibaidykit kainų! Tai nieko nekainuoja. Tikrai, mes nešamės save prigrūstame sporto prekių parduotuvės maišelyje, kuriame suteptos bandelės suklotos taip pat padrikai, kaip ir mes patys. Jokios naudos iš to. Galime nekreipti dėmesio į kelią, tegul pats kelias mūsų paiso, kol mes griuvėsiais paversime jo vegetavimą penkiems šimtams metų į priekį. Šitas Michaelis net griūdamas nepraskels žemei kaktos, kaip kad mes, menkiau patyrę, padarytume. Mes nesame gėlės, bet vis tiek norime pramušti sieną ir stačia galva nerti gamton! Michaelis kitoks, jis suskaldys tik savo sekėjus! Jis be perstogės tik ir pasakoja jiems apie savo nuotykius su ta moterimi, kurią vakar išvilko į krantą ir vėl bloškė vandenin. Kad mums būtų šilta, daugelio kitų pečius slegia žlugimo našta. Mums tereikia ją įžiebti, o mylint burna atgaus kva-

pą, kuriame esama kaži kokio šviežumo. Moters sąmonė jau nebėra nei švari, nei aiški. Perbraukia pirštais plaukus ir sudarko darbą visų tų žmonių, po kurių karštu gaubtu ji taip drebėjo. Šiuo metu prie jos namų tikriausiai lūkuriuoja vaikai, ritmo ir plepėjimo grupės nariai, kuriuos jų artimieji varu varo į užsiėmimus. Nusispjaut. Pagaliau tai tik hobis. Sūnūs ir dukros tų, kurie vaitoja iš skurdo. Kurie dar patys privalo pasispjaudyti delnus, kad tik likimas neatleistų jų iš darbo. Bet moteris jau pamiršo ir save, ir juos. Dumia ten, kur baigiasi nusileidimo trasa, kur galioja greičiausiojo įstatymas, kur supančioti ir kantrūs turistai nusisega diržus arba, surišti į romių gyvulių dvikinkę, vėl pakabina ant keltuvo lyno nuo gyvenimo apsunkusius, apsivėlusius, niekad neatnaujinamus, raižiniais pažymėtus savo pasturgalius.

Pirmyn, nuolatos tik pirmyn, atgal žvalgytis mums nėra ko, nes pakaušyje akių neturime. Savo aukštais ir kilniais kulniukais moteris kaukši žeme. Kaip valtys iš nuostabos vartosi atostogininkai, regėdami gražų kaip plakatas gamtovaizdį, kuriame dera viskas, tik ne šita patrakėlė – ji niekaip čia netelpa! Šlaitu žemyn be paliovos šliuožia galybė žmonių. Norime būti dar sveikesni ir godesni valgiui! Ak, tie turistai. Pasidengę eternitu, puikuodamiesi geriausiais kostiumais, skuba vasarą nuo kalnų prie jūros ir, vos spėję pasimaudyti, vėl grįžta į žiemą, trokšdami užkopti į patį viršų, kur viliasi surasti savo saldžiąją lemtį: patekti tenai reiškia viską! Ir iš aukščiau, akivaizdžiau, su didesniu malonumu išsilieti į slėnio katilą. Tačiau, kai jų akyse užsiliepsnoja ir tarsi propano dujų katilas ima ūžti jų viršininkas, jie užvis labiausiai norėtų būti nematomi. *Herzig* – tai toks žydras kombinezonas su kailiu pamuštu gobtuvu, o ant viršaus dar antausio raudonio megztinis. Mes galėtume pabandyti užmiršti, kad niekas, kuo vilkime, nesiderina – viršutinė mūsų dalis su

apatine, mūsų galva su mūsų kojomis, tarsi kiekvienas priklausytume skirtingai rasei (taip sutvertos mes, brandesnio amžiaus moterys. Kažkokiu būdu pakeliui mes prarandame formą, o įsimylėję tuomet būname tik tuščia vieta!), kurios vėlgi turi siaubingų skirtybių, kokių tik begali rastis nualintose padugnėse. Taigi visi esame nukamuoti, užtat pasipuošę geriausiais savo pašvitais. Unikalus vaizdas!

Jie stoviniuoja grupelėmis, triukšmauja, rūko ir geria iki savo dugno, šitie sporto vergai. Nes maža ką tegali vienas kitam papasakoti, kai šypsodami slėnio stotyje atitrūksta nuo inkaro. Daugiausia, ką jie patiria: valgyk, kad gyventum! Jie ir šnekasi apie valgį. Savo kibirkštimis jie nutvieskia šalį skaisčiau nei tie, kuriems skirta ją apsėti. Aha, dar užsieniečiai, štai kas duoda daugiau pelno! Dabar jie tuoj pat ieškos savo daiktų ir inventoriaus, – nuo sniego svorio palinksta šakos ir narsi šviesa, vos juntama ant nailoninės aprangos skverbiasi ir skinasi kelią į purų sniegą, kuris ramiai slūgso viršum to, kas kažkada buvo drėgmę gėrusi pieva. Žemė dar negreit įstengs sugerti vandenį, tai mes ją išplojome ir nulakavome savo slidžių plokštumomis. Kiekvienas jų tariasi esąs pats geriausias važinėtojas kiek tik akys užmato, taigi ir jų būtis suranda gerą galą. Žiemą, kai žemė turėtų miegoti, ji kaipsyk uoliai guvinama. Sąmyšis sklinda iš veidų. Po kelių sekundžių žmonės ima raižyti jiems pritaikytas trasas, jie pasklinda į visas puses, kur iš viršaus jų neslegia stogai, o po kojomis jie nejaučia pagrindo. Griūva nekalti vaikai. Tik nebandykime dar kartą slėptis savo originaliame kiaute ir pernelyg plačiai skėsti kojų, juk jau spėjome išmokti nepriekaištingo paralelinio šuolio! Į ožio ragą galėtume suriesti pasaulio čempioną, tą patį būtų galima pasakyti ir apie mūsų rezultatus toje kategorijoje, kur mūsų vėžės gylis rungiasi su mūsų didybe. Įstabi diena. Jaunimas nulenkia vienplaukes galvas. Ant jų snin-

ga, tačiau jiems nėra ko bijoti, sniegas nebaltuos ant galvų. Prieš mūsų sielas austr. sąjunga nė nevirpteli, ji tvirtai apveja išdidumu sužeistas kojas ir verčia nulenkti galvas. Aplink mūsų šlaunis apsiveja dar daugiau sąjungų, o kitąmet jų susikurs dar daugiau! Tikėkimės, kad sniego stygius neišbaidys mūsų ir neišblaškys į visus šonus kaip vabalų!

Byrame į slėnį tarsi smėlis pasaulio laikrodyje. Aštriai pjauna mūsų briaunos, kurios taip dažnai bandomos nušlifuoti į firną, į sniegą, – kur susijungia ženklai: vienas prieš vieną ant šio balto šventinio rūbo, ant kurio drabstome save kaip mėšlą. Didžiuma jo priklauso federacinėms girininkijoms, likusioji dalis, daugybės tūkstančių hektarų nektaras, priklauso kilmingiesiems ir kitiems namų savininkams, kurie, kaip ir lentpjūvių savininkai, palaiko pastovų, ilgametį, krauju pasirašytą kontraktą su popieriaus fabriku. Krėslai, ant kurių sėdint tai ištarta, įgauna savo prasmę! Nuostabu. Mes visi norime permainų, jos neša tik gera, o pirmučiausia į gerąją pusę kasmet keičiasi slidžių mada. Žemė skubėdama pasitinka sportininkes ir sportininkus, į savo glėbį jų nepriima nė vienas tėvas, kai jie nuvargsta, tačiau yra gi tokia ponia direktorienė iš popieriaus fabriko: nagi, eikšekit artėliau, jei įstengiate bent kiek mikliau judėti ant savo ližių, tuomet iš jūsų burnų kaipmat tvokstelės šiek tiek šviesos!

Michaelis kvatojasi, o saulė tiesiog kibte į jį įkibusi. Gamtovaizdis per dešimtmečius taip pakito, kad, jei galėtų, priimtų tik tuos, kurie jam prie širdies. Kaimiečių čia nepamatysi, jie tupi namie prie televizorių. Ilgą laiką jie buvo atžarūs krašto gelbėtojai ir burnodavo prieš agrarines bendrijas, dabar su tuo jau baigta, taip, taip, pokyčiai – tai naujas mūsų rūbas, kone iki sąmonės netekimo purtantis kaimynus ir naktinius barus. Įlindę į savo margus drabužius mes vėl pasidarome valgesni, kai

drybsome kur miške susilaužę galūnes ant lentų, kurios anksčiau buvo skirtos laukiniams graužikams, o šiandien, graužiant skausmui, reiškia pasaulį. Bet: mes patys norime būti laukiniai! Garsiai rėkti, kad mus iš tolo išgirdę pabūgtų – lavinos, į kurias įsilietume, jei kada nors panorėtume išsilaisvinti. Išsiveržti iš savęs ir atsisėsti stačios uolos skreite! O neatsargius žmones kalnai apsvaido akmenų krūsnimis. Tokiais šalis šiandien minta ir džiaugiasi, ir net restoranai uoliau lankomi dėl to, kad mes pakeitėme skonį.

Ta moteris mano – todėl, kaip ir mes, klaidžioja po dūstančius miškus, – kad vakar ji ant to jaunikaičio užmetė klaikiai smilkstantį tinklą. Jį užgožė siaubingas jos vaizdas, kurį, įsikišęs krūtinės klostėn (į tokį trumpą įsiuvą), dabar kartkartėmis nužvelgia. Jis negali ilgiau nuo jos slapstytis. Jai maža vien to, kad tyliai ją prisimena, joje be perstogės tvaksi bukas geidulys. Skardis iškart nubloškia *jodlerį**, kuris nesugeba juo naudotis. Jis turi nuosavą erdvinio garso įtaisą, nes žmonės iš visų pusių klykia tarsi ant iešmo pamauti, lyg siaurais aštriais slidžių kraštais jie būtų įsirėžę į patį audros verpetą. Iš nakties nebesitikėdama nieko gero – vis tiek nieko nematyti – moteris geidžia sušvisti Michaelio akyse. Pasirodyti savo tikruoju, pirmykščiu pavidalu, – nuo to susilaikyti reikia begalinės drąsos, kad neištrūktum iš apynasrio, kurį tarsi lanką užmovė smerkiami slidinėtojų žvilgsniai. Nepraktiškų jos batelių kulniukai sminga į sniegą ties finišą skelbiančiu skydu. Ei, argi ji nepastebi, kad, pakylėta jausmo, ji beveik keverzoja įkalnėn? Kur ir kaip toli nuves ją lemtis, turiu galvoje jos vikrumą ant šitų visai tam nepritaikytų kulniukų? Ji jau visai suplukusi, kulniukai atsiknojo, tų plyšių lengvai nesutaisysi. Mes, damos, privalome kieta ranka barstyti savo

* Tirolietiškų dainų atlikėjas. *Vert.*

sėklą tyruose, taip pat ant restoranų parketo, kur tenka atsilaikyti prieš visus maitvanagius ir automobilių savininkus, visiškai nevertinančius mūsų skonio. Betgi ir sportuodami trokštame susilaukti šio to daugiau, nei kvatojimosi! Mes privalome tinkamai pasirodyti visur (nuvertintos vairuotojo teisės, taip, gerai!), kiekviena proga turime parodyt, ką galime, kad mus su trenksmu vėl galėtų išsveisti lauk. Kūrybingumas veikiai išsisemia, ir mes patiriame tai, ką ir privalome patirti, būtent: ar mes tinkame tai vagai, į kurią kūrėjas mus įbėrė.

Jokia ranka nečiumpa ir neištraukia už naujųjų garbanų šios besipuikuojančios ir įkaušusios moters iš sniegduobės, kurioje ji pati save palaidojo. Kilnioji ponia, mes liūdime dėl savo draugų, kurie jau turėtų važiuoti namo! Tačiau mes dar čia, abonementai, su kuriais mums leista pakilti į kalnus, tebekybo ant įšalusių mūsų krūtinių. Nenorėtume jūsų skaudinti, tačiau jaukią savo pirkutę jūs susirentėte pačioje nesaugiausioje vietoje, atrodo, tarsi jūs visai neturėtumėte būsto. Saulė nuvils tuos jaunuolius, ji nusileis pernelyg anksti. Tačiau sutemus jie ir vėl tučtuojau ims poruotis. Juk turime teisę perkopti kalnus. O mūsų elgsenos, išskyrus traukos dėsnį, čia nesaisto joks įstatymas. Apstulbę traukiamės vienas nuo kito, tiktai klaidinga kryptimi, kurios pusėn nereikėtų nei spjaudyti, nei purkštauti, antraip grąžos galima gauti tik save.

Štai jūs, tie kiti, imkit pagaliau ir ištraukit pirmą pasitaikiusį tarnautoją iš jo stalčiaus! Ir greta slidžių šlaito iškyla samdinys, klusnumo įsikūnijimas, būtybė be pojūčių, vis dėlto aprūpinta balsavimo teise ir įsitikinusi, kad turi teisę nė nežvilgtelėti į šią moterį. Vien jaunatvišku balsu jis gali bet kada iš jos tyčiotis. Tarnyboje jaunieji ponai privalo būti dėmesingi vieni kitiems ir savo šefui, tačiau čia jie visi iki kaulų čiulpų pradingsta gamto-

je, tarsi būtų pakankamai didžiadvasiški, kad galėtų aukotis. Nemirtingumą pasiekti aukso medaliais! O tas, kuris slalomo trasoje krenta tarp karčių taip, kaip gyvenime kliūva ir griūva tarp visų atakuojamų kėdžių, tas gauna progą patirti, kad dėl jo niekas nesuka sau galvos!

Po upelio ledu kirba ištisi upėtakių būriai, tik žiemą jie prastai matomi. Susėdę rateliu, Michaelio draugužiai sveikina vienas kitą atvykus ir pro tamsius akinius žvalgosi aplink. Keldamas sniego sūkurius, Michaelis lekia finišo link. Viskas bus gerai, nes čia prigužėjo gan išvaizdžių mergyčių, bus galima dar kartelį nuslysti. Jos stoviniuoja priešais mus be jokio susidomėjimo, nes mes neklestime kaip tas neprieinamas sniegas tolimo kalno šlaite. Jos tebegyvena pernelyg arti pirmykštės vietos, iš kurios ir atvyko. Visi mes džiaugiamės naujais daiktais, tačiau jie tik atrodo geri. Jie yra tokie, kokie yra. Nutolę nuo ganyklų, kur ganėme riebias karves, mes drovimės savo pačių nuogos šlaunies. Iš mūsų rankų išsprūdo mūsų pradžia, ji paslaptingai švyti, pasislėpusi anapus prisiminimų, ir nebepasikartoja. Taip, ne tik socialiniu požiūriu esame giliai įklimpę.

Bet verčiau pasimėgaukime žmogaus suktumu ir išskirtinumu: iš krikšč. socialinės aplinkos moteris metasi prie studento. Ant sulenktų alkūnių jam dar tabaluoja slidžių lazdos tarsi naujagimio bambavirkštės. Tas, kuriam naktį yra atlyginama vis dar gausia ejakuliacija, tas dabar tariasi galįs visai žmogiškai pasirodyti dienos šviesoje. Tik mes nepratę, kad pro ausis taip švilptų oras, mes gyvename pustrečio kambario bute! Lipdami šiomis varginančiomis pakopomis, mes niekad nepasieksime tokių viršūnių, nuo kurių žemyn krenta upeliai, o slidinėjimas būna vertas savo vardo! Ji ir aš, mudvi vėl atėjom pavakarių į užkandinę, kur, be mūsų, jau laukia galybė kitų. Kokia čia tėvynė, jei

ateina vakaras. Metas, kai daugumos reikia vengti, tačiau kai kurie surandami tam, kad tarsi priešai galėtume užkrauti vienas kitam savo kūnų naštą.

Su alkoholiu persigėrusiais audinių kailiniais direktoriaus žmona puola ant savo naujojo viešpatuko krūtinės. Su juo ji nori palikti šį pasaulį, išspjauti sėklas ir tuojau pat atidaryti savo sekmadieninį priedą. Ji nori dar kartą pradėti viską iš naujo, lengvai dengiama veržliojo Michaelio. Užtat mes vadinkime dalykus tikraisiais jų vardais: šitas Michaelis negali leisti moteriai užgimti, priešingai, tam kliudo laikas, kuris jau praslinko nuo jos gimimo! Ypač čia, kur yra šviesu, ir šaltyje gurgžda sportininkų žąslai. Teisybė, meilės šviesa – nuo pat pradžių švyti greta mūsų, tačiau net mūsų žiebtuvėlis šviečia ryškiau – krito ant jos, kai virsdama išmetė ant grindų plyšusį atliekų maišelį. O čionykščiai kvatojasi. Tolumoje dunda sunkvežimiai ir nedorybės, girdite? Pasitraukite sau kiek iš kelio!

Šiems žmonėms beveik nereikia įstatymų, tačiau jie sėkmingai vadovaujasi savo jausmais. Nuo ilgalaikio vartojimo ši moteris netapo geresnė, tačiau pati trokšdama įsikibti į greta gyvenantį žaliasnapį: taip pat netampa! Čia jau apsukrūs likimo sūnūs atstato delnus ir jaučiasi už jų visai kaip už skydo. Moteris iškaista iki plaukų šaknų, jos veidas blizga, ji dingsta. Nė nešmėsteli to jauniklio taikiklyje. Jo akimis, ji nėra graži. Jaunystė tarsi diena švinta pati savaime, trykšte trykšta ir, pakibusi ant savo slidlenčių, krenta į kaimo aptvarą ir nesantaiką. Nusispjaut, kas nutiks, visa, kas vyksta dabar, jai vienodai miela. Jaunystė realizuoja save. Jai priklauso viskas, o mums nepriklauso net vieta poilsiaviečių restoranuose, kur padavėjas ne tik vengia mus užsistoti, bet ir suvis nepastebi. Gertė įsikerta į Michaelį, tačiau nuslysta nuo jo slidžios plastikinės aprangos. Traukiamas savo

amžininkų, jis kiek atsiplėšia nuo moters. Jis lengvas, jam ten gera. Tokie vyrukai priimami kaip dovanos, simbolizuojančios ištikimybę, juos gali pamatyti užsieniečiams skirtuose prospektuose. Kad ir kokioje užeigoje jis nutūptų, virš jo galvos tyliai alsuoja visi vėdintuvai ir aušintuvai. Užtat mes, klipatos, taip sunkiai krutame, lyg švinas prikibę prie savo kateterių, pro kuriuos nuleidžiame apgailėtiną drungną skystimą. Jau vien tie keliai nemalonūs. Mes, kalnų klajokliai, su buteliu augę, buteliu auklėti, mes gaminys tos gamtos, kurioje ganome kumpį ir sūrius. Taigi gamta, ir ji kartkartėmis galėtų pasidžiaugti, mums nors kartą apsinuodijus. Beje, dažniausiai mirštama dėl jos stačių kelių ir nuo jos šaltų produktų.

Dabar Michaelis jau gerokai nutolęs. Šviesa nušviečia ir negyvėlį, tačiau prie jo limpa ypač. Žavūs mūsų olimpiečiai neseniai parsivežė namo net du medalius, kurie kabo jiems ant kaklų, tuo tarpu mes apžiūrinėjame antrąją jų pusę: šlovės geismas iš televizijos per antklodę nudryksta mūsų link, bet taip ir nepasiekia. Kad ir koks lengvapėdis tasai Michaelis, kad ir niekas jo nejaudina, vis dėlto jis kiek įstengdamas džiūgauja drauge su mūsų vaikinais ir merginomis. Moteris kepėstuoja per gilų sniegą šalia užtvarų ir sėdasi. Toji stipri virvė, prie kurios rišamos šiaudų grįžtės, atskiria moterį drauge su tais, kurie nieku gyvu nesileidžia išviliojami iš savo kiaulidžių, nuo sporto liaudies, gyvenančios ant slidžių, kurios jai reiškia net karstą (o didvyrių pagerbimo vietose slidininkai užkaukia: Karlis Šrancas, Karlis Šrancas, visas mūsų šitas švancas!). Moters kūnas įsitempia, siekdamas sutrumpinti distanciją tarp savęs ir pradingusios jaunystės, ir virsta ilgesio architektūra. Gal bent rogėmis galėtume pasivažinėti su savo bičiuliais? Bet ne, Michaelio grupė jau išsirikiavusi startui. Jie neišleidžia vieni kitų iš akių ir kartais mielu noru liekasi namie, kad pagyventų tam tikros rūšies žurnaluose

ir pašlovintų vieni kitų atvaizdus. Šie vyrukai, su kuriais moteris mielai permiegotų: užuot žaidę, jie viliasi netrukus atsidurti šlovės viršūnėse. Viską užmiršę, miškų glūdumose jie ir šiandien smagūs sau klaidžioja tarsi medžiokliai.

Moteris pasikelia, pasvyruliuoja į šalis ir vėl sėdasi, ji tiesiog persisotinusi. Nedideliame buteliuke ši moteris atsinešė nuosavą smuklę. Ji geria. Michaelis kvatodamas šūkteli ją, o iš jo paties taurės (skardinės alaus) pasirodo kitas mažas pusdievis, kuris jau ne kartą subjaurojo jo priešus vien savo buvimu, juokdamasis tiesia ranką Gertei, norėdamas ištraukti ją iš pusnies. Tempia ją už rankovių. Viskas einasi pernelyg lėtai. Tada jis paprasčiausiai nubloškia ją į plyną vietą, kurioje pats nenorėtų atsdurti ir kur vaiką ramiausiai galima palikti vieną; paskrudusi saulėkaitoje, po valandėlės ji pati sugrįš. Po debesija nuščiūva gyvūnija, nieko gero tai nežada. Prieš skerdžiami jie visuomet apniūksta, kad kraujas galėtų trykšti. Beveik negalvodama, moteris savo ką tik nuauksinta galva spokso į šviesą. Vėl nugriūva, todėl nuvelkama tolėliau. Pirmieji jau graibosi jai po apsiaustu. Šitaip kai kurie vaikiščiai čiupinėjasi apie savo lytį, kol pradžiugę pagaliau suranda ir išsitraukia. Vėl naujaip ant sniego išdrinka moters plaukai. Viršum Gertės pliukši jos audinių kailiniai. Iš kuklių regiono namelių nešini sunkiais puskubiliais suplūsta vaikai. Žmonės čia įsikūrė arčiau vandens – ir drėgna, ir pigu. (Panašios ir mūsų svajos apie priešingą lytį!) Didžiausią kryžių kasdien velka jie savo kuprinėse aukštyn, kad Dievas žinotų, kurio galo jis visa tai turi pasiimti sau.

Kiek atokiau nuo moters ir jos grupės klupinėja pradedantieji, keista tik, kad jie neskęsta tyliai kaip laivai, kur ten, jie klykia! Kurių galų? Mat jie trokšta paaukštinimo, kurį vis dėlto įsivaizdavo visai kitaip. Kad ir kas jūs būtumėte, visuomeninis trans-

portas tokiam tikslui jums pernelyg varganas! Jūs transportuojate save nežinion ir dar turite sykiu temptis kirtiklius, nages ir termosus! Tik atrodo, kad visa tai jums svarbiau už pasaulį, kurio paikumas nuolat jus supa. Juokaudami jie įkvepia vienas kitą, tam kvapo pakanka. Šitie jaunuoliai, jie uzurpuoja pasaulį ir sunaudoja produktus, kuriuose gyvena ir kurių vėlgi būna suvartoti. Pirmiausia eilė ateina plaučiams. Apsukriai gyventi, mokytis ir žinoti, į ką atsiremti. Šie naujokai gali užmigti niekad nepatirdami kančių ir nubudę žvilgtelėti žemyn: o, ten jau santykiauja viena, dvi partijos! Sveikučiai! Jiems nedera ilgai dairytis gerų partnerių ir gerų partijų, veikiau jų pačių tenka ieškoti per oro uostų garsiakalbius ar reklaminėse televizijos laidose. Tie žadintojai. Imkim pirmą pasitaikiusią įžymybę ir pripažinkim: šitie žmonės yra kur kas vertesni pamatyti. Jie tarsi aguonose miegantys nuodai, t. y. jie tikrai kaip reikiant sužysta tik per milimetrą išlindę už įstatymų ribos. Visuomet kas nors šypsodamas laukia, bet staiga nueina, kai prisiartinę imame slampinėti aplink, tuomet kur nors trinksi automobilio durelės, visuomet būna pilnos degalinės, kur suvokiama poetinė jų kalba. Jų gyvenimas tvinkte pritvinkęs viešnagėjimo tarp dviejų linijų skrydžių (vienąkart reikia deramai išsikrauti, būtent šito sau ir linkime!). Nieko sau idėja, bet juk jie teisūs. Jaunimas. Toks susikaupęs. Aš, deja, jam nebepriklausau. Ir štai kas dar: ką beveiktų, jie juokiasi, net ir girios ūksmėje, kurioje taip pat randa kuo užsiimti. Laisvi kaip giesmė ilsisi ore, net šakos jų nesustabdo. Gali nugriūti tiesiog ant žemės ir nuskaidrinti liūdną vietą, kur kiti, menkesnio augumo, iškirto miško traką tik tam, kad patys galėtų truputėlį pakeliauti ir pasimankštinti. Jie kvatoja, dažnai jiems tai atrodo geriausias būdas užsimiršti; jie nerūpestingai geria į save *Walkman* ausinių garsus ir sudirgsta, nes neįgali išsivaduoti iš jų vidų užplūstančios muzikos. Dėl manęs tai prašom, jeigu tik jums patinka! O ši moteris nori nenori

turi kabintis į tokį šiknių kaip Michaelis, kuris seniai iš akių pamętė save, tik, aišku, ne savo tikslus. Niekad (galbūt dėl tingulio) jam nepasitaikė sutikti savo skonio moters, o ne, jam reikia žmoniškesnių namelių, galbūt irštvos, kurioje jis pagaliau galėtų išsitiesti ant žemės, kad numalšintų savo įgeidžius elitiniams baldams ir klasiškoms panelėms. Savaime suprantama, čia, šalia to upeliuko, aplink Gertę susidaro vidutinio smarkumo pušų šaknyse įstrigęs verpetas, kuriame žmonės susimaišo lyg obuoliai pudinge: darbininkai, tarnautojai ir laisvi turistai gali iš naujo susitikti ant sniego, – kai jie pavejami šalin ar, blogiausiu atveju, kai jiems iki kaulo nagais nuakėjamos šlaunys. Kodėl po viso to jie galėtų tvirtinti, esą jie tarsi iš naujo užgimė – dieną pasportavę ir daugel dienų sunkiai triūsę?

Taip, mes visi žengiame pirmyn dideliais žingsniais, arba, jei tik mums leidžiama, nieko nelaukdami sėdame ir važiuojame. Tik kad šiai moteriai į akį krito kaipsyk Michaelis, po kuriuo ji viliasi pražysti ir su kuriuo ji pageidauja bent porą kartų išsikrauti. Su kuriuo ir namie malonumiausiai mylėdama liktųsi. Jos vyras savo reikaluose paskendęs iki ausų. Tas vyras galėtų Michaelį, jo sėbrus ir kone pusę šio krašto socialinio produkto bruto kartu su šiandienos pietų kepsniu lengvai sukišti į maišą, jei tik šis ir šiaip jau nebūtų pilnas. Netrukus nuslops ir slidinėjimo ilgesys, tik turėkit kantrybės, jie tuojau patrauks į užeigą.

Valio, ant nusilesusios Gertės į vieną krykščiančią kekę sugriūva jaunieji sportininkai. Jie taip pat jau spėjo gerokai numaukti iš savo talpų. Nuo kitų žmonių žvilgsnių juos slepia ir sergsti kalnai. Šita milžiniška pušis juos irgi užstoja. Čia jiems nebėra ko varžytis. Norėdami tai įrodyti, iš slidinėjimo kostiumų išsitraukia ir rodo savo šparagus – nieko sau, palyginus su blyškiais kitų žmonelių ūgliais – tupia vienas šalia kito, kakoja ir teršia

žemę. Jie kvatoja visa gerkle. Švaistosi aplink slidžių lazdomis. Jų čia gausu, daugybė sporto prekių pramonės faktotumų*, jie išgyvena kulminaciją: praeis ir laikas, ir jie patys, jie trokšta linksmintis. Bent tol, kol nuo kalno lekia į finišą. Jie gręžia veidus viens į kitą, jie slegia vieni kitus savo svoriu, jie turi ir didžiulę uodegą, virš kurios ir pūkščia. Jeigu mes visi laikytumės išvien taip kaip jie, mūsų neįstengtų įveikti jokie restoranų padavėjai ar apsaugos vyrukai prie diskotekų durų! Jie suvokia, į kokią krūvą jie sugriuvo, slėpdami savo džiaugsmą nuo mūsų įsikišimo. Iki čia mus atvedė mūsų turtas. Tokie platūs pasirodom esą išoriškai, kai mus užgriūva gamta. Tačiau mes, bedvasiai vaikai, būsime suskirstyti pagal savo nuopelnus ir turėsime liktis už durų. O žemė drasko mūsų dar gyvas kojas, kurios privalo eiti vis tolyn ir tolyn.

* Įgaliotinis, nesąlygiškai vykdantis kieno nors pavedimus. *Vert.*

13.

Jie liudija gyvenimo tempus (merginos irgi), ne veltui visi jie yra geri bičiuliai, kurie, įgiję mokslinius laipsnius, konkuruodami dėl vietos, juodins vieni kitus. Bet viskas iš eilės – skurdus gyvenimas, geibūs vaikai išgedusiais dantimis, iškrypusiais nugarkauliais ir stuburiniai gyvūnai, kuriuos jie augina maistui, jie tik blėsčioja akimis į šituos slidinėtojus, o patys vien svajoti tegali apie olimpinį auksą. Ak, Austrija, eksporto faktoriau, tu pati save turėtum eksportuoti, tiesiog kaip sporto visumą! Karūna žada, kad ir mums, vargšams, sykį lemta kuo nors tapti. Jūs neliūdėkit, imkit galų gale ir įtikėkite kuo nors! Ne vien tam driekiasi šio kaimo pievos, kad įmintumėte į krūvą.

Michaelis garsiausiai kvatoja, kur jau ne, jis čia daugiausia ir nusipelnęs. Šitą savo saulėlydžio sulaukusią moterį jis galbūt antrąkart išbarškins, o gal ir ne. Šaukdamas iš smalsumo lyg vaikas, išsitraukia savo kabančią rykštę. O gal ji tik šiaip jam išslydo? Mergytės, atrodančios tokios lengvabūdės žurnaluose, kurie paverčia jas paveiksliukais, savo kaktomis sudaro širmą į žydrumą įsmigusiai porai. Jos kvatojasi, geria, niekuo jų nepašiurpinsi. Iš sniegų kyšo dviejų litrų talpos butelis ir konjakas. Nesvarbu, ką jie daro, jie kybo ant kalnų ir laikysis kartu, kol juos užlies lavina. Dėl to jų kailiai nenukentės. Jų lyčių padargai dar neįrūgę, syvus galima gerti čia pat, kaip šiltą karvės pieną. Nesvarbu. Spygaudami savo vidiniais balsais, Gertė ir Michaelis slydinėja po jauną pušynėlį. Paskui pasidaro tyliau. Miškelyje jie tarsi sala. Michaelis rodo, kaip dar menkai sustandėjusi jo varpa, o Gertės makštis po kelnaičių šilku išpampusi netgi

pernelyg ryškiai, tarsi ji dar tikėtųsi kažkur nusiirti savo skylėta valtimi. Po galais, ten, šlaite, tie žmonės taip triukšmauja, tarsi visi ik vienam būtų susilieję į vieną garsų riksmą. Negalima juk dabar klausytis kvailysčių apie klitorio, kurį Gertė taip mėgsta trintis, paikumą. Toji ruja, tikriausiai motina gamta juos ką tik išlukšteno iš plastikinių apvalkalų kaip kokias dešreles! Gertei parodomas viskam tinkamas organas, jos rankos atplėšiamos nuo veido ir nuo lyties. Abu kone sprogsta iš piktumo, man taip atrodo. Neramias jos rankas vyrukai laiko suspaudę virš galvos. Tokioje padėtyje niekas neįstengtų iš ekrano pamojuoti savo šeimai. Moteris pasislenka arčiau Michaelio. Pamaži jos veidas susiraukšlėja, taip bent atrodo stovintiems aplink. Tačiau jame spindi meilė. Tai ir būna kai kurių giesmių kulminacija, kai mes, įsileidę švęsti, norime pabrangti. Šilkinis jos rūbas užverstas iki talijos, o kelnaitės, kuriomis taip didžiavosi, nusmauktos žemyn. Ir dabar mes jau dirginame tamsą, kol ji brazdėdama užgriūva ant mūsų. Tam dangus į mūsų namus ir siunčia draugus, kad jie visuomet pirmučiausiai praskėstų gėdos lūpas, kurias glostinėjasi moteris: giliau, giliau užčiuopti, kad tenai viskas atgytų tarsi skruzdėlynas. Na ir sujuda, sukirba, kaip glžk. stoties išvietės, naktį dvelktelėjus vynui, ten kiekvienas gali išsituštinti, nuleisti skysčių perteklių, nes tuojau ir vėl bus pilnas. O dabar šitie grindų skudurėliai, į kuriuos valomės kojas – visi keturi mūsų – tol skečiami į šalis, kol Gertė užkaukia. Tuomet jai leidžiama lyg niekur nieko juos susilankstyti kaip kokį lankstinuką, bet pirštą mes ten vis dėlto kyštelėsime ir pauostysime, kol keliauninkas dar nepradingo tame sraute suvisam. Mes nė nenutuokėme, kokie gilūs gali būti šios būtybės kūno šešėliai, ir vis per tą vamzdį, kurį galime atrasti, taip, ten, už gėdos durelių, kur tąsomi, pešiojami ir draskomi plaukai. Klausytojams pageidaujant, aidi popmuzika, Gertės kojos praskėstos taip, kad plačiau nebeįmanoma, o ant jos ausų uždedamos *Walkman*

ausinės. Taip ji ir privalo tysoti, kol jos sultinga putė be perstojo tąsoma ir pešiojama. Ten mėgsta mikliai švysčioti ir Gertės vyras – pirmyn atgal, pirmyn atgal. Jis ateina iš toli, mes jau gerai girdime. Tiesiog neįtikėtina, ką galima išdarinėti su tokiomis tąsiomis gėdos lūpomis, joms, tarsi toks būtų jų likimas, galima suteikti vis kitas formas. Galima, pvz., susukti jas į smailią tūtą, o viršaus kraštelis vis tiek dar užkrinta ant Gertės rūbų. Taip skauda, nejau nė vienas apie tai nepagalvoja? O dabar dar truputėlį pažvenkim, pažnaibykim ir paplekšnokime, taip, gerai. Šitie vaikai plačiai pasklinda po pasaulį ir pasakojasi, ką yra nuveikę. Jau nebesupaisysi, ar koks kirpėjas dar įstengtų čia ką nors kokybiškai padailinti. Gertė nusileido ir susmuko už šitų kalnų, išjuokta kaip ir visa jos lytis, kuri dar įstengia įjungti srovę, bet nebegali valdyti savo pačios kūno. Nusvyra nuolankiai kaip žolė po dalgiu. Kūnas prasiskiria lyg žaidime, nurimsta, o miegodama nuima dar didesnį derlių: taip nutinka visoms jaunoms mergaitėms, kurioms kvatojant dantys sudrasko jų veidus. Šukuosenų tokioms dar nereikia darytis, jomis galima mėgautis ir neapdirbtomis. Jos ką nors myli. Taip, kaip erelis peri savo jauniklius viršuje, beveik plynoje vietoje, tačiau kiaušinius jam vis dėlto tenka užsitempti į aukštybę. Senatvė nekenčia vaikų, o kelnės nusmaukiamos kiek žemiau.

Na, tik jau nenueikime per toli ir, būdami tokie patys tarnai, jėga neimkime iš Gertės to, kas mums priklauso. Jau ir taip vėjas ir visa ta meilės gauja pavertė ją be gailesčio suplėšyta paklode. Pridurstyta čia ir be saiko, ir be tikslo, nekas ir teliko. Nežinau, bet Michaelis, ko gero, vis dar rodo savo: dėl jo galo, tai jo motina, o visų pirma tėvas, tikrai nepagailėjo triūso. Su tuo galu jis ir sukaliojasi aplink, bet šis ką tik nugręžtas, todėl apkibęs ledokšniais kaip reikiant jau nebepakyla. Mosikuoja juo prieš moterį. Ar girdėjot kada griaustinį? Na mat, tai kodėl

nepasitraukiate ir neleidžiate man per video pasižiūrėti į žmones, besipuikuojančius savo lytiniais organais? Jūsų vieta ten, ant atsarginių suolo, ten jau niekas nepamatys jūsų taburetę primenančios šikinės ir nustekentų lyg kalės spenių, kol jūs sunkiai dvesuosite kaitroje. Gėdinkitės ir išsitrinkite kremu, kad pranyktų skirtumas tarp jūsų ir geresniosios klasės (kokybiškoji klasė A) žmonių. Neškite savo negandą Viešpačiui, iškėlę ją aukštai virš galvos, tik neprižadinkite mirusiųjų! Be vikrios myžalo čiurkšlės, jau niekas nebesrus iš Michaelio dyglio, tai jis patraukė žmones iš paskos eiti per lauką. Kaip kalnas pakibęs virš ežero, moja vien rankomis. Tos mergytės tik stovi ir žiūri, iš jų plyšelių nustoja sunktis balsas, jos stveriasi už garbanų, už savo suktos lyties, kuri ir pati sugeba vilioti, jos pasirengusios apsivyti visus pasirodžiusius, kuriuos jau išmoko skirti pagal šukuoseną, drabužius ir važiuokles.

Visa savo mažąja puse Michaelis net vibruoja, stengdamasis išgelbėti reikalą. Mažomis krūvelėmis televizoriaus ekrane liepsnoja jausmai. Šis maistas skirtas mūsų jaunimui, kuris sniegynuose ir vandenynuose beveik neturi laiko net atsikvėpti. Tikrai, šitas jaunikaitis jau visai gražus obuoliukas. Vargšė Gertė. Taip žiauriai išegzaminuota gyvenimo mokyklos. Bukai žvelgia jiedu vienas į antrą ir regi vienas antrame tik maistą. Tačiau kalnai stūkso tylūs, kodėl juos būtinai reikia praskirti automobiliu? Nedaug tereikia džiugesiui, susiglauskit – kaip mūsų poetai – eikite pažaisti į pakrantę, prisikrovę sporto prekių į auksinius parduotuvių tinklelius. Nejau jums šito negana?

O, šitos mergytės, dar keli žodžiai apie jas, jos ką tik atsikvošėjo, švelniuose jų šlaituose pūpso vešlūs purių gėdaplaukių kuokštai, žydi rododendrai, nuo jų dvelkia sveikata, nes jos gyvena savo malonumui, į jas žvilgčiojama pro parduotuvių langus. Da-

bar jos palinksta virš moters, nes irgi jau prisisiurbė. Jos tuoj pat pasišalins. Iš kur jos galėtų būti čionai atkakę ir apie ką jos šnekučiuojasi su savo dangiškais mažais dienoraščiais? Kur galėtume pasilikti, gal garbanotame jų tarpukojy? Taip mums atrodo kalnai, kuriuose raitosi medžiai. Šiandien šitie žmonės dar eina švęsti gimtadienio, o atėję išvysta kitus, kresnus ir tvirtus, svečius. Chemiškai sušukuotais ir sušiauštais plaukais jos įstringa mūsų pavydžiuose žvilgsniuose tarsi vaikai, turiu galvoje damas, kurių šukuosenos jau skystėja ir nuo kurių, žiūrėdami televizijos serialus, jūs šiurpstate. Neįstengiame sulaikyti vandens, kai užviręs jis veržiasi iš mūsų namelio. Būkime garbingi, mes nepavydime jums daugiabruožio veido, nes amžius vis labiau suvienodina mus, nupraustus brangiais vandenimis. Tad ir jūs nusiraminkite savo susiaurėjusiame paupyje! Kiekvienam savo, mano mažytės! Bet tai dar ne riba mūsų firmai, čia tik patarimai, kokios kainos patogiausia laikytis.

Michaelis vėl išsitraukė savo kotą dienos švieson, kaip ženklą, kad ilgiau nebegali tverti. Tik pirmučiausiai jis turi vėl pasikrauti. Juokdamasis užsisėda moteriai ant krūtinės ir užlaužęs laiko jos rankas virš galvos. Nusvarina savo makaroną jos burnon, kad ji netinginiautų ir imtųsi jo. Visa tai Gertei labai gerai pažįstama, ir jos vis dar pusiau nusmauktose kelnaitėse kažkas nutinka. Po savimi ji paleidžia šnypščiantį spindį, ji ir vėl per daug prisigėrė! Mergytės kvatodamos nuplėšia ir taip nusmauktas šlapias jos kelnaites per kojas žemyn. Dabar Gertės kojos visiškai laisvos. Visi po truputėlį gurkšteli iš mažo buteliuko, tačiau Michaelio kotas vis dar nusmurgęs, nėra ko stebėtis. Jie nardina, baksnoja Gertės galvą, šitą mažą nameliuką, kreivai prikergtą prie jos pojūčių vilos, į nebetyrą vandenį. Miela jos putė ir maloni šiknutė badoma ir kotu, ir pirštais, o, kad tik greičiau ji galėtų panirti į miegą! Tarsi varlė kairėn ir dešinėn

žargstosi moteris kojomis. Pernelyg padūkusiai ji spardosi. Bet, tiesą sakant, visa tai daroma ne itin skaudžiai, antraip kuo gi remtųsi visa ši niekur už nieką neatsakanti visuomenė. Michaelis savo strampuku kiek paklaidžioja po jos plikas kalvas, norėdami nusiraminti, maži vaikai visada taip žaidžia! Stop, dar vienas triukas – jis supila į jos kriauklę likučius iš butelio ir netgi vožteli per ausį, bet nelabai skaudžiai. A-ū, degam.

Dabar taip žavingai sninga, kaip mes ir tikimės žiemą. Lauk jau išmestas paskutinis butelis. Iš pačios Gertės niekas rimtai neketina gurkštelėti, nors ji pati pasiryžusi aukotis tol, kol akyse pažaliuos. Tik jos tūtelė išvyniojama – ši brošiūra jau gerai žinoma! – ir kvatojantis vėl susukama. Įgudusiose rankose pliukši jos skudurėliai. Visuma ir vėl nėra svarbiausias dalykas. Toli iš slėnio, iš kur mes atsitempėme Gertę, slidininkai vis dar krykštauja savo alaus ir medžioklės ežeriukuose. Jie spindi ir riaumoja. Nuo jų malonumų naštos alkoholiu įmirko netgi girios paklotė. Gertės sijonas kaip maišas, kurį norėdama sušilti ji užsitraukė ant galvos. Jei vyras savo lytimi nori kaip reikiant pasitrinti, tai kojinių laikikliai nesukelia jokio šalut. poveikio. Savo organu Michaelis vėduoja jos veidą. Ji šito nemato, tik nerangiai kraipo galvą po sijonu čia į vieną, čia į kitą pusę, mintyse minėdama nepasiekiamą, dievišką Michaelio patiekalą, išlaikiusį savo amžinąjį unikalų formatą. Jos veidas, į kurį tyliai žvelgia medžiai, vėl atidengiamas, o burna prievarta pražiodinama. Nesmarkiai spustelimi skruostai, ir jaučiasi, kaip sunkiai dantys stengiasi išlaikyti buvusią veido formą. Ir jūs turėtumėte eiti išvien, mieli berniukai bei mergytės, bet jūs ir taip panašiai elgiatės, įlindę į aptemptus sportinius marškinėlius. Su savo mikliomis rankutėmis ir šauniomis kepuraitėmis. Apsimeskime, kad, žiūrėdami vienas į kitą, išvystame tokį filmą, kuris stačiai pritrenkia. Dabar jie užverčia aukštyn ir viršutinę Gertės suknelės

dalį, ir iš po šilko strykteli jos krūtys. Oho, valio, vaizdas jau yra! Nevienodai krestelėjusi iš savo atsargų, gamta prastai padalino abu mėsos kauburius. Juokinga, mielos austrės ir austrai, bet išjungę televizorių ir vėl susimaišysit! Neretai po švelniais spyriais slypi gražesnė lemtis, štai kur aš dabar priklijavau savo apmušalą. Štai kur jis kybo – prie manęs! Taip imi ir pats išsiterlioji klijais. Gertei tenka prasižioti ir įsiurbti tuos klijus į save. Beje, kartais visai neprošal ir rogutėmis pasivažinėti, tik jau niekad, prašom, nesimaišyti su jomis tarp slidininkų: jie nepakęstų, jeigu jūs, paskutinieji šio pasaulio teisuoliai, būtumėte įžeisti ir užkliudyti tokio, kuris tupi ant vienintelės slystančios lentos! Jų vidutiniškos kokybės slidės styro susmeigtos sniegan aplink automobilių stovėjimo aikšteles ir laukia savininkų, kurie truputėlį susivėlinę paragavo ugnies ir kiek nurudo. Kaip tik šičia galima juos surasti, atkreipkite dėmesį į pridedamą žemėlapį. Tik privalot tvirtai galvoti apie ką nors pritrenkiančio, specialaus, o kiekvienam sutiktam išmalti dantis. Ir Gertės širdyje teberusena ta įstabi ugnis, virtusi metrine dešra jos burnoje. Nagi, mano ponai ir didvyriai, leiskite man žvilgtelėti pro ieškiklį! Ei, juk jūs visi turit po įspūdingą kotą!

Ne, atsarginių dalių kolei kas nėra. Iš mūsų Dievo – lyties – kylanti audra trumpiausiu keliu skraidina mus į pražūtį. Bet palikime vyrui jo pojūčius, kad galėtų ramiai pamintyti apie save. Mes, moterys, pačios turėtume geriau tvarkytis, o tuomet klausytis vis aidesnės tylos iš jūsų, mano ponai, apmirusių prietaisų, kurie, spustelėti garantiniu lapu, dar virpa – veikimo laikas dar nepasibaigęs. Apie mus vyrai pagalvoja paskiausiai! Kaip svetimkūnis įsibrovė Michaelis, kaip svetimas ir ištraukė savo kotą. Su panieka jis dar nulašina kelis lašus ant Gertės veido, kurio ji taip ir nespėjo laiku nusukti. Bičiulės ir bičiuliai, jų kaktos žvilga nuo šypsenų ir gyvasties, jie irgi traukiasi į šiltesnes

vieteles ir, truputėlį pasisėmę jėgų, vėl ima veikti visu pajėgumu. Nieko nepadarysi. Todėl grįžk iš baro į gyvenimą ir niekuo nesirūpink! Gertė – „staleli, pasidenk!“ – vėl supakuojama. Michaelis, neįstengęs apšilti priešžaismyje, iš širdies kvatojasi. Vietoj gaivinančios srovės jie visi dabar panūsta lenktyniaudami nučiuožti nuo Alpių. Šitaip dienos šviesoje karas kyla vien tam, kad jie, slėnio sūnūs, dar kartą galėtų papliauškinti botagais. Stojasi eilutėn prie tų, kurios netrukus tyliai sumigs. Grumdosi priekin, tos vargšelės juk nepradės inkšti! Tėvo misiją mes išmanom puikiausiai! Būkime teisingai suprasti: prie keltuvų stoties, kur žemė sėte nusėta popieriniais puodeliais. Tie kvaišiai, kurie atvažiavo į svetimas žemes ir čia susiuostė, dabar stumdosi į šalis, todėl turi sugrįžti ten, kur buvo – į save. Turi kantriai stotis į eilę su savo ilgai grojančiomis kasetėmis, kurias kaupė visą gyvenimą. Jų kunigaikščiai dabar gieda chore, ir kur kas garsiau! Be to, jaunimas išmoksta slidinėti pats ir, žinot, visai neprastai.

Aš vokiu, o jus pamažu užlieja šiluma.

Jie nėra liūdesio vaikai. Padeda moteriai atsistoti, nuvalo ją, po kojom linksmai gurgžda sniegas. Pernelyg ji nuo šitų sūnų ir neprisikentėjo. Kažkuris gniaužia jos šlapias kelnaites – atviruką atminčiai. Netgi jos kailiniai užsagstyti. Jos kūno maisto produkcija vėl ima smarkiai riebaluoti jos plaukus. Ji netgi jau pasirašė čekį, pagal kurį naujieji drabužiai *Boutique* turi būti tik pakeisti! Ji norėtų aprengti savo kūną naujais rūbais, bet sulig kiekviena diena vis stipriau junta tuos sunkius maišus, kuriuos laiko jos oda. Šito sūnūs ir dukros, šitie bendr. lavinimo aukšt. mokyklų lizduose išperėti aukso kiaušiniai, nebuvo numatę. Kiekvieną akimirką tokie gali papurtyti ir mūsų silpną giminę! Kaip miltligės apsėsti lapai tada nukristume į puikius nuosavus

jų sodus, o ponia direktorienė kiek tik nori gali tikėtis, tačiau jai nepasitaikys jokia padori proga. Tik dangiškųjų galių vedami vaikai gieda chore, kai grįžta į šiuos namus ir išjuokia savo tėvelius, stovinčius ant nuostabaus kilimo. Vėliau mes to nebeišgirsime. Dabar Michaelis nusiteikęs pasišnekučiuoti, tik jau per vėlu. Triukšmingai stveria už apsiausto, graibosi po jos rūbus, juokdamasis tąso ir tampo jos spenius. Kitą ranką kyšteli į jos dubens slėnį. Tada įkiša jai burnon savo dar protingą liežuvį. Rykštę atitraukia savanoriškai, kad dar sykį papildomai su ja padirbėtų. O, jam visuomet smagu, kai gali ją pagrabinėti. Kur tik šitas vyrutis nesimaišo! Nieko nebuvo, tik laikas praėjo. Trinksi mašinų durelės, jie šnekasi apie džiaugsmus ir draugus, už kuriuos sumokėta, kuriais pasitikima kaip sėkmės instrumentais, kuriuos arba turi, arba pats jiems priklausai. Tik veltui! Dangaus padarai niekad nebus tokie kaip žmonės, tik jie gali džiaugtis, galėdami sugrįžti atgal į save. Viskas, ką žmonės išgeria, nusenka, bet pirmučiausiai sukyla iki gerklės. O juk galėtų nusistovėti! Atsirėmę automobilių, jie vemia į sniegą. Triukšmauja moterys, skandaliuoja vaikai. Na gerai, mašina nurieda, bet tų žmonių paliktas turinys liekasi čia ir užsnūsta gamtoje, kur vyksta tikri dalykai ir kur prekes juodina jų pačių etiketės. Vėliau jie visi tūžmingai šūkauja, nuolat reikalaudami vienąkart visa tai baigti, trokšdami visiems laikams vieną tokį išsiskiriantį žmogėną nutverti už rankos. Tačiau valdovai prisisprogsta tik vieną kartą per mėnesį, o mes per tą laiką pernelyg išsišvaistome, bet vienąkart viskas baigsis.

Gertė įsodinama į jos pačios automobilį. Tylos! Tebūnie leista man pasakyti: ji patyrė ir rankų, ir liežuvių prievartą. Perjungsime bėgius, ji jau beveik paspruko. Saugos diržai mažiausiai įstengtų ją sulaikyti. Taip jai patarė kiti susipančiojusieji. Kaip menininkai ateina prie meno, taip kaimo vaikai ateina pas šią

moterį, kad ji mokytų juos ritmiškai kankintis. Vaikas palinksta prie smuiko, vyras prie vaiko – kad nubaustų. Siekdamas išreikšti save, sekmadieniais gieda fabriko choras. Tiesa, dainininkų daug, tačiau jie visi lyg vienas. Tam chorui prisakyta, kad jo nariai visi kaip vienas įtemptų savo balsų virves, kol aukštai virš jų tyko fabrikas. Kartkartėmis Gertę ima kamuoti troškulys, tad ir ji prisijungia prie bandos, kad šios balsai sklistų po visą šalį, kad visi išgirstų, kaip dūzgia tie vargšai į eilę sustoję žmoneliai. Panašiai kaip vaikai. Daug pašauktų, mažai išrinktų dainuoti solo. Direktoriaus hobis – darbas, tad šia prasme jis visiškai normalus. Jaunimas kratosi savo mašinėlėse, vykstama į poilsiavietes, kur bus dar daugiau įsikišama ir įkišama. Visi kambariai jau užsakyti. Malonus, lyguma besidriekiantis kelias, kiekvienas čia atranda ramybę, išskyrus pakelių gyventojus, kuriems nuo triukšmo kraujas tol srūva pro ausis, kol jie patys sulaukia atostogų.

Pašėlusiu greičiu moteris lekia per šalį. Jos galvoje dūksta protas ir daužosi į kaukolės, kurioje jis laikomas, kraštus. Ją užvijo tie slidininkai, kurie savo ruožtu mašinyčių dėžutėse (kartais jos beveik tokio pat didumo kaip spinta, nors jose tik šitie maži žmogiukai!) čirškėdami nelyg žvirbliai, grįžta į savo narvelius. Mes stebimės ta romuma, kurią gamta pasėjo mūsų širdyse ir tuo pat metu valgome ją iš popierėlių. Mus apšviečia nuošalios elektros lemputės. Surenkamos paskutinės atliekos. Šeimų tėvai, pasiduodami savo kaprizingoms nuotaikoms, puola neklusnius šeimos narius ir, prisimindami, ką dieną valgė, spokso į maistą – negi čia dar įmanoma ką nors valgyti? Tuomet į parūkavusią pamiškę išbėga stirna, mes ją tuojau pat įsisodiname ir greit atšeriame savo sumuštiniais. Jie vis kramto ir kramto, tuomet jau nurimsta, atsiversdami kokią gražią knygą ar įnikdami į programą. Paskutiniųjų nenuoramų laukia tas pats siauras ta-

kas aukštyn, kuriuo jie tučtuojau nurūks žemyn, o pakrantėse tuo tarpu slampinėja laukiniai gyvūnai – po septynioliktos valandos gamtovaizdis perduodamas jiems. Iš tingulio čiabuviai tūno savo namuose, vyrai suvisam atsiduoda televizoriui, kuriame gali stebėti gamtą bei gyvūniją ir patirt šį tą apie savo absurdiškus įpročius. Moterys – bedarbės. Viršūnėse, malšindamas skausmą tiek, kiek reikia, siaudžia vėjas, kad atitrauktų nuo serialo apie aludarius ir aliejaus spaudėjus. Išties, televizija yra kone per greita tam, turiu galvoje štai ką: pultą, kuriuo jie išjungia save ir įjungia aparatą.

Diena jau tikrai senokai nebespindi žydrynės lopais. Pakeliui Gertė stabteli atsipūsti vienoje užeigoje. Tai jai tarsi palaima, atsklidusi iš neužmatomos tolybės. Ji geria iš polinkio gerti, kiti geria iš pareigos, maloniai atsisveikinę su savo meilėmis, kurios įkyriai reikalauja ko nors išgerti, kaip reikalauja vėjai, kad su jais būtų žaidžiama, švilpiant šlaitu žemyn. Visa ta šutvė, kuri ir vainikavo dieną, grūdasi prie baro ir toliau pila į lempą. Gamta vėl tampa paprasta ir monotoniška. Rytoj ją ir vėlek pažadins žmonių balsai bei trankūs publikos bilsnojimai trasose. Taip, publika, ji visiškai atitrūkusi nuo gamtos, tačiau marga jos šiandiena dar lipte prilipusi prie žmonių – šių turistų prisigrūdusi pilna budinti užeiga. Prie šios girdyklos bręstančias peštynes nuramdo šeimininkė. Nuostabu – atvykstame iš smagios tolybės, o nusviesti nuo kalnų į slėnį ir vėl sėdime plempdami alų. Miestelėnų kurstomi keli tvirti medkirčiai, mieliausi kalnų tarnai, jau skandalija bare. Suraukusi kaktą, Gertė sėdi tarp kitų, tų pačių, kurie išminkė jos pavakarių duoną ir sučiaumojo jos salotas. Jau rytoj, o galbūt dar šįvakar, ji stovės prie Michaelio namelio ir vogčia pro langus žvalgysis, kaip jo draugužiai naudojasi jo gėrybėmis. O ji, atstumtoji, kaip laki mintis, kurios keliai niekad niekam nežinomi, išnyks tolybėse. Kol jos vyras

kerta apylinkių miškus ir žudo muziką. Man šalta. Jie užkimšo vieni kitus savimi ir dabar rausiasi visokiose atliekose, ieškodami to mielo veidelio, dar vakar matyto fotoprekių parduotuvėje. Dar vakar. O šiandien jau dairosi kito partnerio, kad jo lūpose, prieš padarant nuotrauką, atsirastų kerinti šypsena. Taip, tai mes! Kupini kančios lendame į viešumą, norėdami ir kitiems gražiai atrodyti, nusirengiam prieš savo partnerį, rengdamiesi jam atsiduoti. Tačiau ši moteris kolei kas minta alkoholiu ir jai nerūpi kiti, kurie taip pat laka įvairiausiomis progomis. Nedidukas kivirčas dėl jos kailinių, kuriuos primynė kažkoks slidininkas, nurimsta vos prasidėjęs. Šitas žmogaus stotas po kaimiška lempa: jie vis dėlto sugeba įgauti pakenčiamą formą, įlindę į tas margas plastiko drapanas, jie netgi sėdasi taip, kad nepakistų formos bei normos, o juk modeliai, pagal kuriuos jie sukurti, netikri. Jie puošiasi su užmoju, kaip kad puošia ir savo būstus, štai kokia jų nuostata. Atgriaudėja tarytum iš pačio dangaus. Moteris apgraibomis traukiasi atatupsta. Jai pastumiamas stiklas, rodos, diena kone skuba, virš kalnų jau temsta. Menka tautos nuomonė trykšteli į Gertę kaip vanduo iš vaiko delniuko. Nerangiai vargšai apleidžia savuosius, kad nešvarių rankų būtų išbarstyti po užeigas, kur suputotų nelyginant upokšniai nuo viso to, kas į juos supilama. Ši moteris nori namo, gana jau jai gerti, derėtų prikąsti ir liežuvį, čia juk ganosi banda su savo gerais kerdžiais, programą prašom pasirinkti iš TV puslapio! Ponia direktorienė – linksmas debesis, bent jau taip atrodo, nes drebiasi nuo krėslo ant grindų ir tyso paslika. Šeimininkė geraširdiškai kelia ją už pažastų. Nuo Gertės smakro teka ir plečiasi mažytis upeliukas. Toliau šitaip negali tęstis. Dar vieną, paskutinį kartą iš lauko vidun smagiai blyksteli gamta ir jos vartotojų bandos, kantriai sulenkusios nugaras, sueina pro duris, smagūs, kad pagaliau patys gali kažką pakelti, užuot krūpčioję nuo savo olimpinių trenerių botagų ir it padūkę lakstę po

kalnus. Palikime šiuos žmones ramybėje, jūs pamatysit, kaip greitai jie pralaimi ir kur slypi jų žavesys: jie nori būti panašūs į kino žvaigždes ir žaviai atrodyti savo fotoalbume, pagal kurį ir keliame sau reikalavimus. Bet čia juos parbloškia bangos, ir jiems tenka pasigrumti dėl vietos su primityviais čiabuviais. Ten jie apyvarton paleidžia garsą, spalvą, kvapą ir pinigus. Vartotojams pritaikoma daina, ūmai pasikeičia paros metas ir oras. Nuo medžių nukarusius ledokšnius kiaurai perskrodžia vėjo riksmas. Moters ertmėse draskosi dar daugiau žmonių, tik pažiūrėkit, dabar ją kelia jau du vyrai. Byrančios monetos krenta ant moters. Sumokama už jos išgertą vyną ir degtinę. Teisindamiesi, jog stačiai negali paslėpti savo ryškių lyties organų, jie grabinėja Gertę kur tik pasiekia. Jų draugužės garsiai kvatoja, mikliai, kol nepasikeitė šviesos, atstato savo apžėlusius plyšius ir užima pozicijas. Jos visos taip prisisiurbusios gyvybės, kad net sultys varva. Teisybė, nemažai ir kainavo tupėti šioje užeigoje ir vemti. Kažkuris pramogos dėlei užsimeta vieną moterį ant savęs ir lenda prie jos šlaunų, kurias ji iš abiejų pusių spaudžia prie to vyro žandų. Niekas nenori iš čia išeiti. Jie strykčioja, pagaliau baigiasi ir skurdžiausioji išvakarių programa. Dabar kelias trumpas, prievarta įveikiama per kelias sekundes, lytiniai organai apnuoginami, jie jau užsėdo vieni kitus ir, spausdami tūbelę, vaitoja, laukdami atsipalaidavimo, o jų viduriai griaudėja nuo galybės stikliukų, kurie kliuksi ten, saugojami pasiutesniems laikams. Tamsoje kai kurie jau suskubo išsinerti iš savo drabužių. Gertei kažkas įžnybia į papą, džiugiai ir laisvai kaip daržovės tarpsta jie Viešpaties darže, mano ponios! Šitai ateina iš aukštesniųjų sričių, kuriose apsistoję maloniai stebimės tais geismais, kurie trykšta iš mūsų slidinėjimo kelnių.

Oplia, ir moteris vėl patogiai sėdi ant suolo. Jai pastumiamas naujas stiklas, alkoholis jame greitai vadėjasi, bet moteris atpa-

kalia ranka nušluoja jį žemėn. Kelnėti vaišintojai staugia iš įniršio ir purto moterį už rankos. Šeimininkė pasiunčia mergaitę šluostės. Gertė pasikelia ir sviedžia ant grindų savo piniginę, kurioje tuojau ima raustis žmonės, o jų prakaito išpiltuose veiduose pasirodo apmaudas. Vargšai susispaudžia galiniuose užeigos kambariuose ir prisimena tą darbą, kuris kitados jų akyse be jokios prievartos praskėsdavo kojas. Tik tenai jiems jau užtrenktos durys. O, kad dabar turėtų tokio darbo! Bet dabar jie perdien tupi namie ir žvangina lėkštes. O kiti svečiai? Nieko jiems daugiau nereikia, tik gero oro ir rupaus sniego. Ryt kalnuose jie vėl bus narsūs, tačiau gali sutrukdyti lietus, jei, kaip pranašaujama, temperatūra smarkiai pakils. Šeimininkė: ji švelni, kupina gerumo, lygina jiems kelią. Atrodo, kad paėmusi Gertę po ranka, ji žengtų viršum vandens, viršum paviršiuje plūduriuojančių iškylautojų putų. Tik pažvelkit, su kokiu pasitikėjimu šitie keliauninkai atsiranda iš Niekur, užgimę sportinių prekių mugėse, apsikrauna jomis ir žengia į kalnus pasitikti mirties. Be jokio varžymosi užtraukiama tautinė giesmė. Su sirenomis dainininkai maža teturi bendro, na, nebent skambesį, tik jau ne išvaizdą. Užtat dainuoja be galo ir be krašto, dabar jau kaip reik! Susigūžę prieš savo ekranus tupi tie gyventojai, kuriems užginta būti netgi popieriaus fabriko darbininkais, ir žvelgia į begal klastingą savo pačių išradimą – nejau niekas neatjaus jų kančių? Kodėl jie taip atskirti nuo gyvenimo ir palikti, nors nei jie, nei jų slidės dar nestovi kur rūsio kampe?

Vienam, ar net su keliais palydovais esant tokios būsenos, nederėtų sėsti prie vairo, antraip negali garantuoti nei už save, nei už savo gyvybę! Tačiau Gertė įsitaiso po savo mažyčio salonėlio stogu ir atsistumia nuo kranto. Patogiau įsitaiso saugos diržuose. Be jokių pastangų pasiduoda savo jausmams. Michaelis: kol dar neatvėso, vykstame paimti jo iš namų. Netrukus,

užvaldyta geidulių, ši moteris kauks prie svetimų namų, nes ten nieko nebus. Tačiau traukime toliau. Netrukus įsižiebs žibintai. Jų tiek, kiek dažniausiai būna ir mūsų – vienas plius vienas, bet vis dėlto ji užpuola savo grobį – kitus vairuotojus. Tarsi užsitęsusio stebuklo dėka nieko nenutinka. Jos prie kūno prilipusiuose marškiniuose brazda vyrai, nes jiems tenka laukti valgio, šunes puola lankytojus ir suleidžia į jų kūnus savo sveikus dantis. Todėl kiekvienas iš mūsų gyvename tik sau ir saugome save kaip prisijaukintus gyvūnus. Todėl tik kartais nugerkime drovų gurkšnelį iš to, kuris dedasi persisotinęs saldžiu ilgesiu. Tačiau jei tik tokio ko nors paprašysi, nieko negausi!

14.

Priešais namus sušniokščia žvyras, šunes puola mums į gerkles, ir durys atsiveria. Moteris netgi žengia dar vieną žingsnį įtampą švelninančios šviesos linkui, kuri nutvieskia jos šiltą, laukiantį vyrą. Nei muzika, nei ritmu nepaguosti vaikai seniausiai pasiųsti namo, kur, pusiau numovę skylėtas kelnaites, dabar juos plaka tėvai. Nusilengvinę, išsekusiais meno šaltiniais ant lūpų, smagūs, kokius juos matome šeimos nuotraukose, vaikai jau spėjo susipešti ant miško keliuko, susidraskyti veidus ir drabužius. Kaimynams neverta dažnai susieiti, susiėję jie tik erzina kits kitą! Visa, ko trokšta ponas direktorius, jau ir vėl turi, jo žodis mums įsakymas. Nuo lūpų garsiai teška bučiniai. Šaukštą su ištirpusiais savo pojūčiais jis laiko po šviesa, tačiau niekas ten nesušyla. Bučiuoja žmoną taip, kaip karvė bučiuoja veršį, liežuvis siekia net jos pažastis. Išvydęs ją, automatiškai sušyla, bet kol kas jos drėgna figūra vis dar užsiraukusi. Jis tarsi kalnas – kakta srūva upeliai, tiktai nėra ko ir lyginti su tuo, kuo apsipila jo darbininkai, kai po savo poilsio kurortuose (po to, kai prie jų egzistencijos pridedamos jų žaizdos ir atgailos) gauna į rankas melsvą voką. Nė vienas iš jų dabar nesuvoktų savo žmonos taip, kaip šitas pasišiaušęs direktorius, kuris geidautų parlydėti ją, plaukiančią į savąjį krantą. Maišelyje tik jos šlapios kelnaitės, kurias jis numeta priemenėje ant grindų. Taip jau ne kartą buvo nutikę, tačiau dažniausiai šią pareigą atlieka tarnai, vėl neįstengę užsukti čiaupo. Šiuos gyvenimo pėdsakus rytoj pašalins valytoja. Gertė dabar turi įžengti į savo tvartą. Vaikas, perdien sukinėjęsis tarp svetimų, pasirodo bjauriai pažįstamas savo plepalais, net suplukęs iš apmaudo, kurį ruošėsi išlieti savo drau-

geliams. Iš motinos, kurią vėl parsiuntė pats dangus, lūpų į jį plūsteli dangiški, namų šiluma dvelkiantys žodžiai. Ji – toks ryšuliukas, kurį neša ir kurio bijosi ištisos tautos. Kas gi dabar spustelėjo šios šeimos mygtuką? Kad jiems pagaliau nušvito: jie yra trys asmenys, blogiausiu atveju, kai santykius sukausto ledas, perkūnija pati nuslopsta. Šeima: motina nebeblaivi, tai į jos įskaitą geraširdiškai įrašys tėvas, kuris visur nešiojasi čekių knygutę. Labiausiai jis myli savo nuosavybę. Šypsodamas vyras glosto žmoną, tačiau jau po akimirkos lenda po jos kailiniais kaip patrakęs terjeras į svetimą būdą, knisasi po drabužiais, kurie, jo manymu, turi būti tučtuojau nuvilkti. Pirštais meiliai glostinėjami jos skruostai, tarsi Kūrėjas pirm laiko būtų nulaužęs jo pieštuką, o dabar pats gyvenimas privalėtų koreguoti šį kūrinį. Su automatiniu valdymu moteris nesusitvarko. O su išeiginiais bateliais vos laikosi ant kojų.

Kas nenorėtų būti pamirštas šiose gyvenimo pievose vien tam, kad ūmai vėl išnirtų savo numylėtoje aplinkoje (viskas menka ir normuota kaip tipiniame namelyje, bet juk ir su karaliumi nesikeistume vietomis, argi ne?). Visiškai patikėti save kitam, kuris kaip tik šauna pro šalį, tikėdamasis, kad dar spės mus pažinti! Kilęs iš minios, – bėgių, vedančių į pinigus! Pagaliau atverti sielą, pulti prie vaiko – tai šiai moteriai daugiau nei mintis, taip, mano dangiškieji, trokštantys dabar švęsti atostogas su maitvanagiais ir smuiko rauda! Pirmyn į Vieną, į koncertą! Ji sukasi su šuneliu ant prieškambario kilimo, dedasi žaisminga, tačiau jos ranka (ji neprakaituota) jau stipriai nutveria vaiką po kelnaičių juosta. Vyras prisiverčia nusišypsoti, nes vėl nori turėti šią moterį tik sau, kad vienu kartu galėtų numarinti jaudulį. Na, pažiūrėsim. Sunkiai kybo jau viskam pasiryžusi kūno kaladė, nukarusi nuo jo klubų, ji sveria daugiau nei galva, kurios dėka jis mąsto ir mato. Dabar štai ir vėl atsirado ryšys, ta-

čiau toliau jis nenori tik kalbėti. Kūnas neretai verčia žmogų ilgai susilaikyti lyg tolimojo susisiekimo autobuse, kai, užtraukęs užuolaidėles, leki per naktį – pro šalį skrieja langai, langai, o kadangi viskas nuolat juda, žmonės ir nesusieina.

Direktoriaus ranka jau kelnių kišenėje ir per kapšą kiaurai glostinėja savo vėzdą. Tuojau jis trykštelės dosniai apskaičiuotą spindį į moterį. Spindi ir vaikas. Su jais ne taip paprasta, vaikas, tarsi minkštas žvėriukas, įkniumba į motinos skreitą, o ji įsitempusi skverbiasi į jo kūną. Motina kikena, apkibusi neprižiūrimų grindų dulkėmis. Vaikas norėtų pasipasakoti, kuo jam nusikalto žaidimų draugai. Tačiau tėvas neturi tiek laiko mylėti vaikus, kiek jūs. Jis bejėgiškai klūpo virš savo šeimos, virš vienintelio mažylio šioje didžiulėje visumoje, kurį jis pats ir padirbo. Visi trys iš širdies juokiasi. Tėvas juodu pakaitom kutena, tarsi norėtų išsunkti iš jų visą gyvastį. Kvatonė nesiliauja, tik tėvui vis mažiau linksma. Tas vaikas gali jį apvogti! Jis mieliau matuoja motinos sterblę, kurią norėtų užgulti. Ir džiaugsmas, ir ašaros tam vaikui beveik tas pats, reikia kažką daryti. Viską grąžinti į savo vietas, taip, dar truputėlį, jis pats privalo padaryti tvarką savo kambarėlyje! Ligas visuomet moka sušvelninti motina. Bet moterys savyje privalo išsaugoti ir vyrą, kad šioje šarvojimo salėje jis būtų apsaugotas nuo ugninės audros, išbloškiančios kūnus naktį lauk kaip šunyčius, kad jie išsituštintų ir paskui galėtų gerai miegoti. Ant plonų šakelių kabinamas tuklus kalėdinis papuošalas. Svarbiausia, kad buvo gyventa, ir lentose viskas aiškiai užrašyta, sakramento valgiaraštyje matome netgi tai, kas buvo suvalgyta! Ne, ant šito apmušalo tėra tik namų skonis! Sūnus, manoji publika, kūno kabliuką ir piešimą pirštu jau žino iš daugybės praeitų kartų. Jis apsigauna, patikėdamas tėvo pažadais, tėvo, kuriam Dievas ir sporto stabai yra svarbiausi. Jį pavilios pranašystė, atokiausius kalnus nuklojęs

sniego kilimai. Manau, kad bus begal įdomu išvysti šitą daugybę bėgikų, lekiančių link žemės bambos. Vaikui prižadama atrakcija, nes tėvas itin daug tikisi iš motinos kūno ir visokiausių jo vingelių, išviliojančių į naktį: šis peizažas negali sutalpinti daugiau nei penketo tūkstančių asmenų!

Tie ponai netelpa savo specialiose kelnėse, jau ir sūnus turi čia ką veikti. Šio vaiko motinai neprikiši, kad jis pernelyg greitai auga, veikiau atvirkščiai – ji pati tarsi gyvas priekaištas, kad jis taip menkai maitinamas. Šis vaikas, naujausios kartos atstovas, auklėjamas motinos, o dabar jis nebenustygsta, tiesiog niekur neranda sau vietos, lekia ir lekia! Tačiau dabar jau pas ponus, kurių viršūnė – direktorius. Bet kada, sekundės greitumu jo rykštė gali užgimti šiltoje vonioje ir būti iš jos išgriebta, jis gali dirbti, o paskui ir vėl tenkintis likimu, energingai žaisti tenisą, važinėtis mopedu ar kitomis vežėčiomis. Eidami, mano ponai, jūs svyruliuojate, turėdami silpną šakumą, vyrai bando labai daug, tačiau aš esu viena. Vaikas susimąsto apie vieną žemės raidos periodą, kurio, deja (per vėlu!), jau nebegalės išgyventi. Neseniai tėvas ištraukė jam žodyną ir pamokomai palinko virš savo gerai apgalvoto vaikų skaičiaus. Jei būtų bent vienu daugiau, tikriausiai motinos interesai dar labiau nutoltų nuo tėvo. Jis pats nori prikaustyti savo žmoną prie lovos kaip limpamą ligą: Dievas yra bjaurus, tačiau ne jis čia turimas galvoje.

Tarsi varpas griaudėja direktorius savo posėdžiautojams, virš kurių pakilo kiln. kopėtėlėmis. Lauke tamsuoja medžiai, jie laukia. Šeima sutaikyta, sunkūs ir nepadorūs kybo kiaušiai mėgstamiausiose įmautėse – popieriais išklotose spintose, apatinių ir jogos kelnių balionuose. Tačiau pakanka tik menkutės invazijos ir vėl viskas išlenda. Lytis, kuriai mes priklausome, kiekvienas savajai, tamposi lygiai taip elastingai, kaip ir gumos juos-

telė, kuri laiko suveržusi vargingesniųjų žmonelių (pavieniui jie juk ničnieko nereiškia) kuokštą, kyšantį iš maišelio, kai vienišuolis kreipiasi į savo nuosavybę kaip į savo šešėlį, kuris vienintelis iš visų būtybių sukirptas pagal jo matą. Taip, tai gyvybės ryšelis, kuris nusvyra iš menko kūno, o tada jau viskas būna gerai. Kas nori turėti daug, tas privalo sau ką nors nusipirkti. Netgi vaikas: jis jau švyti kaip tikras vyras – vienus nulenkia, prieš kitus pats lankstosi. Jis eina nuo vieno prie kito, rodo savo figūrą, kurios neįmanoma pataisyti, ir traukia pavydo keliu, kad pašėlusiu greičiu prašvilptų pro mus. Įspūdis jau dabar labai nemenkas. Taip, šitas vaikas dar nedidelis, bet, man rodos, yra specialiai suplanuotas būti vyru.

Dabar jis tėra vaiko šešėlis, toks mažytis, tačiau būgnija mūsų kailius, kad pakiltume skrydžiui prieš vargšus kaimynus, kurie gal ir pasiskųstų, jei tik išdrįstų. Motinos lūpos meilingai paliečia jo plaukus. Per tą laiką tėvas tvinkte pritvinksta, jis vos tvardosi. To, ką šiaip jau slepia nuo pavaldinių, dabar, verčiamas poreikio, negali ištverti nespustelėjęs. Prikiša jį savo žmonai iš užpakalio. Ši su panieka pasilenkia priekin, kad jos gelmėje jis atkustų. Juokdamasis, nes yra kutenamas, vaikas švirkšteli motinai į veidą iš savo pimpaliuko. Tai nieko nereiškia. Mes dūkstame, čia tik smagus pasitaškymas. Moteris netgi neįstengia kiek pasisaugoti, paskui jau per vėlu, nes ji ir iš užpakalio jau pusiau apnuoginta, tuo tarpu iš priekio žinda vaiką, nepiktai tardama, kad šis patrauktų savo žaisliuką. Daryti ką nors daugiau vyras nedrįsta, ir šitaip tik laimi. Tarsi skutamuoju skrydžiu lekiantis lakūnas glostinėja žmonos pasturgalį – taip prieš šviesą plasnoja paukščiai. Šiandien tėvas stačiai trykšta sveikata ir jaučia, kad nugalės šiose laisvose žaidynėse. Slapčia įkiša savo plyštančią sutinusią galvą po plačiu, namuose tedėvimu palaidiniu ir kruopščiai tyrinėja žmonos išeinamąją angą – rūpi patikrinti

tai, kas jam priklauso. Jis turi išarti dar vieną vagą, taip ūkininkas padeda žemei. Nė vienas iš mūsų neprivalo gyvenimo naštos nešti vienas. Tačiau kodėl jam niekas nepagelbsti perkant automobilį, kad bendražygis neštų tą naštą drauge? Nagi, pažvelkime tiesiai į vienas kito lytį, kad nusiramintume ir pasidarytume tokie liekni, kokiais stengiamės tapti medikamentų ir dietos pagalba. Dalykiškai konkuruodami su kitais, atėjusiais čionai palikti savo pėdsako. Netgi prie atvirų durų direktorius dar dvejoja, kurį įėjimą pasirinkti, nes didelė garbė, kai paleidžiama šūvių serija. O Dieve, kaip puiku būti sunkiu kroviniu karutyje, kuris maloniai įklimpęs malasi gleivėse. Kelio ženklus žmonės čia iš išdykumo nudraskė!

Šeima ir toliau bučiuojasi bei garsiai drumsčia orą. Baigėsi palaimingas laukimas, dabar ateina eilė laimingiems žodžiams. Namų valdovo balsas sunkiasi kaip šaltinis, jis virsta kova, kurią jis laimi. Jis pakyla ir išlekia, tarsi dangus būtų beveik visiškai pamiršęs savo darbininkus ir tarnautojus, kuriuos patepė aukščiausioji valdžia ir šv. Bažnyčia ir kurie, gerai atrodydami ir apkuopti, gali stovėti tvartuose, kur piktai timpčioja virves ir skambaliuoja parištais varpeliais. Ką? Nejau negali ištverti nepritrypę bent vieno jos kampo?

Žmona žino, kur jos vyrui spaudžia batas, su kuriuo jis tučtuojau įlįs pro jos tvorą. Kartais šis vanagas nebeįstengia tverti iki vakaro ir išsikviečia ją į savo kabinetą fabrike, kur tūžmingai trokšta kuo greičiau atlikti savo intymias priedermes. Stveriasi už lyties debesijos, ir ši auga, plečiasi kaip gaisras. Mažasis princas tuojau ištraukiamas iš kamarėlės, kur jis tykojo, kol išsipildys jo svajonių kelionė ir į skreitą pasipils aukso lietus. Tikras džiaugsmas šeimininkui – šunes jau iš tolo pajunta jo kvapą ir vienas per kitą puola jo pasitikti. Visos dienos vien šventė. Ar

šiandien gausime bent valandžiukę numigti? Juk nusipelnėme, tyliai stingdami viršūnėse po savo šildančiais sluoksniais, kad nenužengtume nuo snieglentės. Jūs pagalvokite vien apie galybę vyriškų marškinių klosčių, iš kurių vyrai gali paplūsti savo šventais srautais!

Elegantiški Gertės rūbai šiandien jau kelintą kartą vėl bus plėšomi. Tie vyrai savo dumplių dėka geba garsiai drumsti orą; vasarą viskas gangreit išsisklaido, bet žiemą mums tenka užsiimti nosį. Vaikas beveik nepastebi, nei kad vaikščioja tarp mūsų, nei kas čia dedasi. Ar greit bus vakarienė? Ar negalėtų ponas direktorius bent valandėlę paleisti žmonos iš savo nagų? Nejau jis nori, kad ji visiškai išsiblaivytų? Bukai žvelgia vienas į kitą – gyvulys ir virvė. Direktorius įstengtų dar daugiau: sudarkytą savo žmonos kūną taip sumaišytų, kad, jo manymu, išeitų tešla, kuri, gerai uždengta, pakiltų. Taip šeima prasimano maisto, o žemė – savo pačios būtybių, taip ant slenksčių atsisveikina svečiai, nors jie ir gavo čia gerai prisiryti. Mano ponai! Kas be ko, ir jūs esate man svetimi, bet jūs taip duodatės savo kūnais, kad tinklai plyšta. Išpjovos griežinėliai šokinėja ant stalų, šeima sėdasi prie stalo, sunkūs duonos luistai su ryškiai vienas nuo kito atskiriamais grūdais, rupiais ir tauriais, išdėlioti auksinėmis varpomis aprėmintose lėkštėse, vienąkart jie visi susirinko ir susėdo, kad viskas būtų taip, kaip nori tėvas. Pirmiausiai jis storai užtepa savo žmonai, o paskui, vis dar šypsodamasis po dienos, galiausiai tai jis pelnė tą duoną ir dabar dalija ją savo šeimai, taip, o paskui jau sunkūs kūjo smūgiai dusliai atsimuš į žmonos dubenį. Taip man atrodo, bet aš netikiu pati savimi! Dėl viso pikto atšaukime šventadienius, tegul fabriko choras pagalanda mūsų instrumentus! Tegul tas vaikas gyvena, taip jau viskas susiklostė. Ūmiai ir be įspėjimo, taip ir saulė kartais blyksteli it žaibas. Viršūnėse ji jau dabar įsidega rytdienai, tačiau

mes, gaunantys algą, mes, esantys plunksnagraužių algalapiuose, jau šiandien savo kailiu patyrėme pleškančią ugnį ir svilinome joje savo kūnus, kol jie pranyko šviesoje ir tuštumoje. Patarčiau jums tik viena: pasirūpinkite gėrimais, tuomet neturėsite jokios priežasties nerimauti!

Iš lauko vidun prasiskverbia tolydžio silpstantis aidas, ką besakytum, metas jau vėlus ir tai, kas asmeniška, pasislepia, kad galėtų pabūti vienumoje. Tos, kurios privalo rūpintis duona ir pramogomis, ten, mažuose namukuose virš šniokščiančio upelio, tos, kurios žvangina indais, kurios amžinai nespėja ko nors pabaigti, yra nelabai išauklėtos. Taip taip, mes moterys! Mes esame savo kailyje, bet ne savo prote. Kad mūsų vyrai ką nors pasiektų, galime juos tik prikimšti. Tokiu metu šeimyna uždaro gyvulius, ir šie iš tamsos nebegali į mus pažvelgti. Kaime dabar irgi visur kur sumerktos akys, ir, jei tik norit, prašom, žvilgtelėkite į savo pačių popierius! Rytoj jie visi sukrus iš apylinkų medienos gaminti popierių, sugužės tarsi į šventę. Direktorius, beje, netgi veja juos iš sąjungos, kurią yra sudaręs su jais ir profesine sąjunga. Į krepšį nubyra tik tam, kuris teisingai dainuoja. Atvykus chorui, beformės apskrities užeigų salės gaudžia nuo plojimų, dainininkai čia seniausiai nužiūrėti kaip gardus patiekalas ir patys šiurpsta nuo savo kepamų garsų, tarsi būtų pasirengę vieni kitus suryti. Kad direktorius galėtų kaip reikiant išsikrauti, vyno porcija dabar visuomet kliūva ir jo žmonai, priklausančiai tik jam vienam. Taip jie ir kybo kaip uolos nusvirę nuo žmonų peryklų ir krūtų. Jie įpratę šitaip. Glostanti, kartais iš tamsos išnyranti ranka juos probėgom perbraukia tarsi vaisiais apkibusi šaka. Kad jie bent akimirką galėtų ilgėliau pagulėti tušti (tuomet kartais pajustų šitą vėjo gūsį)! Niekas neprivalo iškart vėl pakelti tuščio butelio! Dabar moterys meilikauja savo ginklais, kad gautų kokių dovanų – kad

ir suknelę savo tuštybei patenkinti. Jos patinka savo gebėjimu pakęsti, tačiau patinka nedaugeliui. Tuomet pasaulis tuojau užkvimpa prisvilusiu guliašu.

Mes matome ir girdime vieni kitus.

Kai trakšteli durų spyna, net Gertė pasidaro nuolanki už savo užuolaidų pilaitės. Tik ar dėl to direktorius turi duoti valią savo rankoms? Vaikas laksto nuo vieno prie kito, jis riečia nosį. Tėvas norėtų padovanoti vaikui užmarštį, jis kilsteli jį už kelnių spragos ir paleidžia kristi ant grindų. Pagaliau ir iš motinos gerklės turi būti išgrūstas socialus sprangulys. Greit, pirštą burnon! Tiktai tas berniuku vadinamas vaikas dar kliudo, iš savo taip pat užimtos gerklytės išspausdamas: jis nori gauti ką nors dovanų. Tiesą sakant, po kokių priekabių ieškojimų buvo pasirinktas šitas vaikas? Išnaudojami tėvai netekę žado sėdi vienas ant kito savo puikiame būste. Vaiko kalbos atsargos, rodos, neišsenkamos, tačiau stinga įvairovės, kalba sukasi vien apie pinigus ir daiktus. Tikėtina, jog šitas vaikas trokšta, kad kiltų tikras techn. prietaisų viesulas: tratatarata. Jo kalba klupčioja iš visų ertmių, virš kurių jo mamytė prismaigstė gyvūnų paveikslėlių. Jis myli motiną, šitas vaikas, nes jie abu paklūsta bendram dėsniui – ne žemė juodu sukūrė, o tėvas. Iš to vaiko trykšta ištisas prekių katalogas. Būtų galima įsigyti netgi arklį. Tikrai, vaikas nori visiškai susilieti su kokiu nors daiktu, ir tai jau nebe smuiko balsas, tai – sportas. Prekės virsta žodžiais, tai gerai, pinigams – taip. Tėvui tenka dar kartą atsileisti daiktdėtį, kuriame slepia savo kotą – nelengva praeiti pro šią moterį nieko nenuveikiant. Jau metas atvesti tą vaiką į protą, gal nutverti jį už plaukų ir nuvilkti vakarieniauti? Iš televizoriaus plūsta vaizdų ir garsų lavina. Medūza tiesia į kambarį savo čiuptuvus, o jaunimas pagal įvairių įžymybių pavyzdžius gali atpažinti save. La-

bai daug triukšmo. Šios sąjungos vyriausiasis piktai išrėkia savo nuosprendį: teisybė, visus tris jus padarė tėvas, tačiau sumaniau jus tik aš!

Nuo alkoholio suminkštėjusiu kūnu moteris svyruliuoja ratu, vis atsitrenkdama į namų apyvokos daiktus. Savo aplinką ši šeima sugeba susikurti be jokio vargo. Tik pažvelkit, kokia santarvė! Po stalinės lempos šviesos pluoštu lenkiasi stalai, ji plieskia į paslaptingus, pašventintus valgomus dalykus. Kokia gimta šalis. Pusstangrė tėvo rykštė šauniai guli tarp šlaunų, ant krėslo krašto, kaip medžioklinis šuo, viskas gerai, gilė kiek išlindusi žvelgia priekin, po ja išlinksta krėslas. Vyriška sėkla išsiveržia ten, kur prasideda jos viduriai, ten ji skuba lėtai ir braunasi pro pomiškį vis tolyn ir tolyn. Ne, ši padermė niekad neužmigs neįsiaudrinusi ir gerai nenulijusi. Bent jau jie to norėtų. Tėvas nenustygsta ant sėdynės: kaip įdomiai, kaip vis dėlto maloniai sutvertas tasai slėnis tarp jos šlaunų! Ojojoj, koks jis ilgas, o koks dar ilgas jis pats. Moteris žvelgia sau priešais, kartkartėmis trinktelėdama per stalą. Leistum jai daryti ką nori, tuojau pat lėktų paskui savo naujausią geidulį ir kaip vėtra įsiveržtų pas tą, kurio vardas – Michaelis. Bijau, kad šis kelias dabar jai uždarytas. Vos pravira burna ji niurna kaži kokius neaiškius žodžius. Į studento namelį, šią Gertės kūno piligrimystės vietą, galėsime užvažiuoti kada nors vėliau. Tokiuose nameliuose vaikučiai nedainuoja, jie ten neploja delniukais, net saulė ten neįspįsta! Viskas nutyla. Kada, klausiu savęs, kada ši moteris suvoks, kaip skubu apsaugoti savo vietinį organą?

Virtęs tikru žvėriuku, vaikas išdykauja. Visuomet prieš eidamas miegoti, kai tiek mažai tereiškia naktipiečiai, vaikas ima šėlti lyg piktoji dvasia. O ir motina kietai užgula stalą galva. Žiojėjanti jos žaizda šaukte šaukiasi Michaelio. Ji rodo, kad nė

kąsnio nenurys, tačiau ko nors išgers. Tėvas, kuriam jau niežti nagai dėl medžioklės, įlenda į slidininko rūbus ir pasileidžia visu greičiu. Tas vaikas jam kliudo, juk jis dabar savame name, kur žmonės miršta, jei nebūna laiku nugabenami į ligoninę. Slėpdamiesi nuo darganos, į savo palaimingas trobeles skuba paskutinieji darbininkai. Netrukus pasidarys visiškai tylu. Tėvo rykštė, šis herakliškas raumenynas, viliojamas motinos. Šis valdingas sarginis šuo dabar truputėlį prisnūdęs, bet netrukus jam į šnerves muš kvapas. Viršuje su vaiku kalbamasi apie mokyklą. Vėliau pasilenkusiai motinai įžnybiama į šiltą kaklo duobutę, ji suimama už pečių ir atlaužiama. Vaikas vis dažniau imasi vadovauti valgymui. Persigandęs savo geismo, tėvas pasineria į save, taip, matome, kad jau ir motina pasirodė – vien tam, kad išvyktų ir vėl parsirastų. Šie žmonės negali nustygti vienoje vietoje, tai, beje, būdinga visiems klaikiems beviečiams turtuoliams. Niekur jie neranda sau vietos, blaškosi drauge su debesimis ir upokšniais, virš jų šnara karūnos ir šlama piniginės. Kur nors kitur yra geriau, ir jie atstato saulei krūtinę. Ir vis tas pats atsakymas į klausimą: kas pakėlė ragelį? Vaikas jau darosi įkyrus, jis brūžina gimtadienio dovanų sąrašą, tačiau nuo to jo troškimų nemažėja. Tėvo principai šiuo požiūriu lygiai tokie patys. Savo perlų lašeliais jis atgaivins motiną. Gyvybė gaudžia apie jo kirkšnis, tikra tiesa, jo geidulių kaitroje jos nesulaikytų jokia guma, kai kūnas ilsisi, ir iš jo nuostabiai kibirkščiuoja gaisrai. Vaikas reikalauja daug ir didžiuma jo užgaidų išpildoma. Tėvai, pasinėrę į savo jausmus, pagaliau išjudinami miegamojo vagono konduktoriaus (lauke prošal lekia peizažas, kurį pranoksta jų instinktai, besiveržiantys į erdves), dėl įvairių priežasčių tėvai geidžia, kad pražiotą burną vaikas galėtų užčiaupti. Laužomi susitarimai. Valandą griežti smuiku, tai dar ne pasaulis. Moteris dabar vis dėlto suvalgo mažą kąsnelį. Tas vaikas dar ilgai nesubręs. Verčiau jau mes patys pasiruoškime!

Juk jie negali nuogi lakstyti vienas paskui kitą, vaikas kliudytų. Šitas vaikas neturi jokių iliuzijų. Jis nieko neslepia nuo savo tėvų, visas paslaptis išpurškia drauge su pienu pro užsilikusius pieninius dantukus. Tai yra išties stiprus ryšys, ši architektūra, kuria jis sutvirtintas su tėvais, šitas vaikas. Tiesą sakant, sūnus kliudo ne tik tuomet, kai kybo ant smuiko lašelinės. Jis visuomet trukdo. Šitoks perteklius (vaikai) atsiranda tik dėl neapgalvotų ryšių ir vaiskiai bei paikai ima kaip lemputės šviesti mums nepaslankia kalba. Užuot žaidę ir dūkę visuose įmanomuose buto kampuose. Tėvas pagaliau norėtų nutraukti nuo žmonos rūbus ir aistringai praskirti jos kalvas, bet kur tau – tas vaikas persmelkęs būstą kaip šventadienis, jo ragas aidi per visą butą, kuriame viskas kviečia meilei, o pirmučiausiai išraiškingas architektūrinis tėvo sudėjimas, kuris, panašiai kaip ir didžioji kušetė salone, puikiausiai pritaikytas meilei. Kaip gražiai pakelėse žydi lytinių sandėrių keleiviai, šitie išpuoselėti augalėliai, prašom jų nerauti, jie ir patys iškeliaus! Net jei pasislėps miške, neminkit jiems ant kojų, nes žalmėje jie gali pasidaryti beprotiškai dygūs.

Virtuvėje sūnui į sultis tėvas įmeta porą tablečių, kad amžinai budintis nenuorama pagaliau nutiltų. Vaikas nelabai ketina prasidėti su savo sultimis, tačiau tėvas, oho, kai tik viskas nurims, jis tiesiai iš atviro klyno įsibraus į motiną, maknodamas seniai išlygintu keliu. Savuosius kalnų ir slėnių klajoklius ponas Dievas visur siuntinėja, kol šie visiškai nusialina, o tuomet su vaikais ir lengvatiniais bilietais galima keliauti toliau. Vos pasirodę jie dainuoja ir taiko prezumpciją, o atsipalaidavus organui, palieka savo atmatų krūveles. Toks yra mūsų gyvenimo poilsio aikštelių potvarkis, užtat peizažas neliestas tyso slėnyje. Laipteliais, kurie mūsų patogumui leidžiasi nuo kalnų, tėvas nulips žemyn ir, norėdamas atsigaivinti, pripuls prie motinos pieni-

nės, kur gali siurbti tiesiai iš bokalo. Koks nors matavimo prietaisas direktoriui irgi nereikalingas. Laikas gerokai padengė šiuos spenius, tačiau kasdieniams poreikiams jie tinka kuo puikiausiai. Sugriežęs kokį menką kūrinėlį smuiku, gal užmigs ir vaikas, ir namie pagaliau pasidarys ramu. Dabar su juo baigta! Gulamės į lovą. Dar vakarinė motinos graužatis – ji jau gerai nebeįžiūri savo sūnaus bruožų. Kaip dažnai jos akyse išblėsta jo veidas! Vaikas juokiasi ir šūkauja, ir net truputėlį pešiojasi, kol jo kraujyje ištirpsta paskutinioji tabletė. Tikrai, vaikas taip tarškia, tarsi vakaro rampos šviesoje norėtų suktis pats savyje, savo turtų mirkale. Netgi didesni ir stipresni jam matant vengia rodyti savo daiktus. Jų namuose stovi vienas prie kito suglausti narvai, kuriuose valgo ir žmonės. Motina bando išsisukti nuo draugystės su tėvo kotu, šita nualinta žemė, kurioje jis, Šv. Trejybės padedamas, sukūrė savo kūrinį. Taip, ji nori gyventi, bet nenori būti lankoma.

Ko tik mes nepadarytume, vengdami nesibaigiančių to vaiko šnekų, dėdami jas į atsarginę sąskaitą, kurion pagaliau ir save galėtume padėti, kad miegotume ir augtume lyg pinigai. Atrodo, kad šis butelis jau galutinai atkimštas. Jos prisiminimai miklesni nei klajūnai, jos sąskaitos aiškiai liudija apie procentų kalną. Sūnus privalo miegoti taip, kad dūmai rūktų, dėl manęs, jis šiandien gali ir nesimaudyti. Na, galiausiai aš nieko nesakiau, jis pagaliau užsičiaupia ir atsilošia krėsle. Ką tik kiekvienu žodžiu įžūliai teigė savo žinojimus, dabar jį jau gobia oras ir laikas, tarsi jo niekad ir būti nebuvo. Veltui nieko negausi, viskas susilieja į vieną skysčio giją prie jo lūpų ir vaikiško smakriuko, kur ką tik švietė šypsena. Kad pagaliau ateitų ramybė, nerišliai murmėdama, motina apkabina ir išbučiuoja vaiką. Iki ryto ramu. Svarbiausia, kad sūnus suklaidintas. Juk jis mus tiesiog nusiaubė, šitas vaikas. Mums reikia užkamšyti begalę ply-

šių, kad sulipdytume dabartinę savo būseną – meilę. Vaiko kambario sienos šiurkščios, sunkiai apkrautos, tėvas neša sūnų viršun ir paleidžia jį iš apsiautalo kristi į guolį kaip minkštą priegalvį. Kas guli, tas limpa. Vaikas jau miega, jis pernelyg nuvargęs, kad iš jo mažo pimpaliuko šiandien dar lėktų kibirkštys. Suaugusieji kaipmat pasinaudoja savąja giminyste, stveria vienas kitą už žiaunų, šitaip rodydami, kad amžius jiems nė motais. Niekas jiems nekliudo ir jie ima derlių, daugiau jie nebeturi ką prarasti. Kaip vabzdžiai padangėje, taip ir tėvas tuojau bus numuštas ir nublokštas ką tik nupjauton žolėn. Truputėlį mažiau nei penkias minutes smaigė savo žmonos įsčias – stebuklas, turint galvoje driblų jo kūną. Mano ponai, jūs jau ganėtinai ilgai taškėtės savo kotais! Dabar atsiveskite Baltąjį Milžiną ir, atsiklaupę vakare savo namų uoste, kreipkitės į jį! Vyrai: jų akys jau išbadytos, o dabar jie taikosi išbadyti jas ir kitiems!

Dar toks mažas tas vaikas, o jau taip išsiskiria. Švelniai guldo motina sūnų – dalį savęs – į lovutę, bet ar suteiks jam meilės šiąnakt? Ne, netrukus ji ištirps po sustingusiais, grietinėlę nugriebiančiais vyro raumenimis. Vaikas jau kietai įmigo. Motina išsilieja, apipildama jo antklodę beprasmiais bučiniais. Ji minko glebią vaiko tešlą. Kaip ji čia šiandien galėjo nustoti kilus? Nenatūralu, kad taip greitai išgaruoja jo dvasia. Ji vaiką tai jau gerai pažįsta. Kokį čiaupą jam užsuko tėvas? O šis jau seniai tupi savo hobio kambaryje ir tol pumpuojasi syvus į kolbas, kol pasijunta pačiame jėgų žydėjime. Sūnaus syvus jis užnuodijo miegu, kad vaikas galėtų apsistoti raminančioje naktyje, apsaugotas nuo savo sporto didvyrių ir chemijos. Jis ir vėlek nubus, kad ristųsi žemyn nuo tolimų kalvų, tačiau dabar jis paimamas nuo motinos šono. O motina privalo liktis prie vaiko, nes niekas nežino, kas nutiks paskiau.

Gertė įsispraudžia po antklode ir apiberia bučiniais pagalvę šalia vaiko. Rausiasi antklodės viduriuose ir pamaži ima suvokti, kad neįšvengiamai įklius į savo vyro žabangus. Tai gal patylom į vėžes ir pirmyn? Tik ši sąjunga tvirtai laiko ją kalnuose, kol ji, apimta liūdesio, sugniūžta. O tėvas dabar savo dirbtuvėje, kaupiasi, geras butelis visuomet neprošal. Negi teisinga, kad gamta, visa tai mums davusi, vėl viską atima? Kiek vėliau jis stovi išvietėje ir viską išmyža lauk. Tuo tarpu žmona, įsigūžusi į kailinius, jau dumia iš namų. Ji lekia kaip koks kaimietis, besivaikantis graužikus po gėlynus, pati nesuvokdama rūksta kilpomis, aplinkkeliais. Bėgdama ištraukė iš kišenės automobilio raktelius. Kada gi pagaliau prasidės būsimasis laikas? Ji jau automobilyje, kurio sunkus pasturgalis vos pajudėjus tuojau slysteli į šoną, ir taip sumėtytas išsiplėšia į federacinį kelią! Tokios vežėčios tamsoje šiurpina paskutiniąsias namo svyruliuojančias sielas, kad į švelnumą būtų atsakoma brutalumu. Šviesos neįjungtos. Gertė važiuoja tarsi sapnuodama, nes saulėtos vietos dar toli, toli ir gerai pažįstamos kalvos. Būtų geriau, kad šiai būtybei nieko blogo nenutiktų. Tuo tarpu vaikas žydi lovoje, paniręs į savo sapnus. Direktorius tualete spaudžia iš savęs, ką gali. Išgirdęs mašinos burzgesį, išlekia į terasą, trim pirštais tebelaikydamas prisirpusį kotą. Kurgi toji moteris lekia, gal gyva nori pakilti virš savo minčių? O jūs, mano ponai, besikliaujantys savo skylėtomis galvomis, kaip jūs suteikiate savo troškimams žodį? Direktorius sėda į mersedesą. Abu sunkūs bendrakeleiviai metasi į landšaftą, dumia kiek išgali. Tuomet šiame gal trijų kilometrų ilgio beprotybės ruože su meile apsiverčia vargšai pakelių sklypininkai, truputėlį ūžia netašytų valdininkų aparatūros, bet štai jie jau ir užbaigė savo meilės mostus. Taip, jie meilės svečiai! Tie, kurie svetur nesijaučia kaip namie. Abi lengvosios mašinėlės lekia viena paskui kitą. Ropščiasi į neaukštas kalveles ir vėl slysta žemyn. Tik džiaugtis reikia, kad

varikliai tokie galingi, – iš diskotekų grįžtantis jaunimas su savo pavojingomis arklio jėgomis stumiasi priekin kaip su rogutėmis. Prieš išlėkdamas vyras nespėjo nė jos spenių patąsyti. Jie važiuoja. Šiandien gamtoje nematyti jokio prieaugio, tačiau ryt gal jau bus pristatyta naujų syvų. Gilu sniego, tačiau ant šito medžio kada nors vėl pakibs vaisius, man nežinomas taurus jo vardas.

Vežinas gamtiniais prietaisais direktorius rūksta atitaisyti socialinio kontakto su savo žmona. Jis PRIVALO ją pavyti. Vydami ir duodami visą garą, jie vaikosi vienas kitą keliuose. Netrukus pakely šmėsteli Michaelio namelis, a-ū mylimieji, kurių mums šiandien nelemta sutikti, kokia laimė, kad jus turime? Nutviekstuose languose elegantiškas valdininkas kone didingai praneša į tamsą. Labiausiai nučiupinėtos žmog. kūno vietos – prašom, pasižiūrėkite patys – su industrijos ir užsienio verslo pagalba per atostogas gali būti paverstos gana gausiai lankomomis kolonijomis, kuriose ant pavadėlio galėtų būti vedžiojami pasivaikščioti patys įvairiausi mūsų interesai. O priekyje kyšo sunkūs plieniniai nasrai. Tikrai, ten, kur geismo srautas krenta žilvičio rykštelėmis, vyrai pranoksta patys save kone dvidešimčia centimetrų. Tuomet jie nusiveda mus savo siauru keliu, o tai, pasak jų, reiškia, kad anksčiau jie nesustodavo tol, kol neišsibaigdavo jų degalai ir laikas. Kyšt, trukt, kyšt, trukt – ir viskas, jie nurimsta.

15.

Šypsodamas Michaelis graso iš savo apšviesto ploto, plaukiančio anapus panoraminių stiklų. Jo pasaulis gerai suleistas, o jis daugiau nei patenkinamai išmano vairavimo meną, be to, jis skleidžiasi, jaunas ir išgelbėtas mažiausiai trejiems metams su savo švytinčiais sanitariniais sugebėjimais gyventi. Durų jis dabar nieku gyvu neatvers. Ant jo slenksčio, kur šiaip jau kaitra sustabdydavo virtines jo bičiulių, dabar triukšmingai nugriūva du žmonės. Michaelis neprieinamas. Moteris prieina prie durų, ima tvatyti jas kumščiais. Atrodo, niekad nebuvo to, kas buvo. Daugybę dalykų jis su ja aptarė, nuveikė, ir viskas veltui. Dėl kalbos žmonės čia niekad nesutrinka, o daugiau jie nieko ir neslepia. Ima tykiai snigti. Ir vėl. Susigobęs į dailų frotinį rūbą, studentas stovi prie lango ir žiūri. Naktis priešais jį iš dalies jau prarado savo kerus. Šitam jaunuoliui priklauso daugybė kalnų keltuvų, jį paprastai vilioja aukštis arba toluma. Tyliai vibruodamas ir laviruodamas tarp trasą žyminčių ženklų, ant kurių netgi sėdi, Michaelis traukia per kalnų keteras. Niekados vienas ir niekados be triukšmo, o netrukus jį nutvieks ir saulė. Pasigirsta negarsūs šūksmai. Iš girių į progumas suplūsta debesys laukinių gyvūnų, ten tyliai stovi ir šis vidutinis jaunos bandos narys, pats nesuvokdamas savo šviesumo, rodos, taip viliojančio ir kitus parazitus. Draugiškai nusiteikęs Michaelis stovi ten pat, po strautu, kur ir anas. Čia jis savo namuose, čia jis atsilaikys. Prie jo durų rauda moteris, jos širdis daužosi kaip laukinė. Jos geismai išsiderinę, nes jiems ir vėl tenka dirbti viršvalandžius, o ir šiaip lauke jie praranda skambesį, nedera tokioje temperatūroje. Kone tuo pat metu sutrinka alkoholiu persunk-

ta moters kraujo apytaka ir ji sukniumba į krūvą prie durų. Mėšlas iš sustingusios į gruodą lysvės. Dieną lynais aukštyn kyla keltuvai, užtikrindami įsiveržimą į gamtovaizdį, be meilės kyla ir krenta ant kitų žmonių. Šita moteris visoje žemėje niekur nesijaučia iš tikrųjų esanti namie. Šiek tiek žmogiškos srovės ir nuotaikos nuteka ir į krūmus. Skandalas.

Perdien jie, sportininkai ir sportininkės, klampojo raižyta vietove, tačiau dabar, kai jų reikėtų, visi suka akis į šalį, nė vienas nenori pagelbėti moteriai atsikvošėti po priepuolio, priglausti ją prie širdies ir pristabdyti jos plakimą. Paprastai direktorius savo firmoje rūpinasi pramonės srauto reguliavimu, kurio ištiesintoje vagoje jis, sutardamas su savo organu, vadovauja ir pats sukuria visiškai padorų srautelį. Jis rūpinasi, kad vanduo vėl plūstų kaip plūdęs ir srūtų per jo pojūčius. Dabar šią sutuoktinių porą supa namų, medžių ir nakties šešėliai. Gertė tvatina negailestingas duris ir jau spėja šalia jų susmukti. Spardo jas kojomis. Nors studentas dar apskritai nėra nieko padaręs, dėl jo verta stengtis. Jis šypsosi ir nesijudina iš vietos, ką besakysi, juk šalia yra jis, Hermanas, jos vyras, niekad nenorėtų panėšėti į jį. Ir šitas vyras pakelia akis į viršų, jis niekam nėra skirtas. Vyrų žvilgsniai susiduria pusiaukely, jie abu motorizuoti. Akimirksnį, kone vienu metu, abudu pajunta, kaip jų kūnai apmiršta. Michaelis palinksta keliais menkais laipsniais. Jie abu jau yra girdėję ūžiančią Gertės kriauklę prie savo ausų, ačiū! Juk nebesiirsi rankomis vien todėl, kad geidulių propeleriai, kurie ūždami kelia vėją galvos aukštyje, per porą smagių centimetrų gali išmušti žmogų iš pusiausvyros. Mažiausiai vienam iš jų nerūpi pajudinti iš vietos savo brangaus rūbo dėl tos moters. Jaunuolis užsidega cigaretę ir kadangi liepsna, surakinta su jo potraukiu slidėms, jau įduota į ranką, tai taip ir stovi, klausydamasis, kaip sparnais vasnoja plėšrieji kalnų paukščiai. Šie nori

išplėšti iš jo dujinio žiebtuvėlio paskutinę liepsnelę ir nunešti ją apačioje stovintiems žmonėms, kurie vis dėlto jaučiasi labiau susiję su Dievu, nei jis. Jam nusispjaut, ar kaimas turi ugnies, jis neprivalo jos tenai nešti. Juk Gertė pati paspruko iš maloniai spragsinčio savo židinio verpeto. O dabar gana, ji turi susiimti, šitas direktoriaus namų brangakmenis! Pasilenkęs kone iki žemės, direktorius suima ją už juosmens ir ima vilkti šarmota nakties paklode. Ji trypia ir spardosi kanopomis, tik šit, vienam jų nuplyšta apykaklė! Ji vis dar apsirengusi ta pačia, iš ryto užsivilkta šilko suknia, į kurią dėjo tiek vilčių, ir, turint galvoje Gertės figūrą, gražiai atrodo iš pryšakio, taip pat iš nugaros, nepaisant to, kad diena, pridengta sniego užuolaida, ją truputėlį apsmukdė. Studentas nėra ir niekada nebus dovanų nešėjas. Jis žvelgia pro langą, jo akys šešėliuose, tačiau šviesos pakanka, kad visu puikumu aprėptų tą porą. Jis ne visuomet atmeta tai, ką žino. Galop, jis jau bandė įžūliai pereiti lauką, suerzinti laukinius žvėris, giliai įkvėpti oro, o iškvėptą ir panaudotą grąžinti slidžių trasai. Vis dėlto: labai toli į tą gamtovaizdį jis neprasiskverbia, tačiau šią šventąją šeimynėlę, ko gero, galėtų įrėminti. Norėdamas priprasti prie tamsos, Michaelis užsidengia akis. Gamta nėra švelni, gamta laukinė ir nuo jos tuštumos žmonės bėga vienas į kitą, o ten visuomet kas nors jau tupi. Galbūt Michaelis nueis ir išmes po burnelę su direktoriumi, tuo nykštuku, kuris gal norės savo paiku teptuku užbaigti Michaelio pradėtą paveikslą. Tarp eglių kalba nereikalinga. Imkime ir išmeskime ją!

Tyla nušluoja kelius, Dievas nutvieskia šių vietų gyventojus, taip, kai kurie vis dar triūsia – vieni gražina baldus ir būstus, kiti rūpinasi savo kartkartėm pasirodančiais partneriais. Čia kaskart turi atsirasti vis naujų, kurie sunkiai plūkdamiesi (ir tučtuojau nugarmėdami į upelį) įgyvendintų amžinąjį gamtos pa-

žadą: turėti darbą ir namus. Pagaliau jie tampa sėslūs! Jie tikrai tvirtai laikosi gamtos jiems duoto pažado: menkos jų nuodėmės, iš kurių radosi žmonės, ir žmog. klaidos, nuniokoję mišką, iš kurio jie gyvena. Ir dar šis tas, ką prižadėjo gamta – teisė į darbą: kiekvienas gyventojas, kuris sudarys sąjungą su savo darbdaviu, po mirties bus išganytas ir Dievo (dvokiantis Dievo slaptažodis). Dabar aš prižadėjau save. Tačiau net šios šalies didžiūnai nežino, kaip išspręsti šią dilemą. Darbų mąžta, o žmonių vis daugėja, ir jie daro viską, kad viskas taip ir liktųsi, ir kad jie patys galėtų išlikti. Taip, kaip dabar, kai jie, nuvargę, bet išdidūs, savo gyvybės ženklus kabina ant sienų, o po to jau padeda šaukštą. Aplinkui pradeda skleistis kūnai, atsiranda keisto architektūrinio stiliaus figūrų. Jei Kūrėjas galėtų iš sujauktų vedybinių lovų pakelti šiuos greitkelių vartotojus, šiuos nuo vilties įraudusius apsigimėlius (su viskuo, ką jie dar gali pakelti!), jis tuojau pultų kurti juos iš naujo, juk tikrai daug ką atgaivino savo ankštame skilvelyje kaip pavyzdį mums visiems – šitai galima išstudijuoti muziejuose ir bažnyčiose. Kūrėjui mes visi rašome prastus pažymius, tuo tarpu tiesiog esame čia ir nieko negalime padaryti: dabar visi brazda, dūzgia *Österreich-3* ar net iš kokios plokštelės transliuojamos popmuzikos taktu, krutina savo kūnus į darbą. Kaip šaltakraujiškai į mus reagavo Marksas! Jie dabar petys į petį eina reikalauti iššvaistytų skolų, bet kas jiems ką duos šią valandą? Nebent tas smuklininkas prie tilto, godžiai trokštantis susiglemžti daugiau, nei išpilsto gėrimų, kuris gardžiuojasi savo paruoštu maistu, o jo 86-metė indų plovėja Jozefa laižo lėkštes ir ryja likučius. Vis nors kas lieka nuo darbo, prie kurio jie neprisiriša taip, kaip prie savo mylimiausiųjų. Moterys patiekiamos šviežios arba apvirtos. Taip, ir jos kažko trokšta, tačiau nebe taip ilgesingai, kai atsiduria po perkūno botagu, kuris joms diktuoja net madas. Taip bamba jų apvalios, stambios

galvos – gyvenimas tęsiasi, vyras visiems laikams iškeliauja į dausas, valandos nugrimzta į dugną, o moterys žvaliai kruta po namus, niekad neapsaugotos nuo likimo smūgių. Kokie panašūs jų įpročiai! Kiekvieną dieną tas pats. Tas pats bus ir rytoj. Atidėti! Atidėti! Tačiau kita diena dar neprasidėjusi, šeimininkė negali į ją įžengti, kad nudirbtų dar daugiau. Dabar jie nieko nejausdami ilsisi vienas kitame, stūmokliai stumia žemyn, nejudrios kūnų pakrantės vairuojamos išklysta iš kelio, teisybė, mes krentam, tačiau krentam negiliai. Mes seklūs tiek, kiek seklu aplink mus. Gautume tiek, kiek uždirbame, galėtume dar ir batus nusipirkti, kad nuvargusias kojas apautume kaip klajūnai, bet daugiau – nieko, o mūsų kaulelius jau braškina partneriai, kurie nori žaisti patys ir būti to žaidimo koziriai, o siaube, jie tikrai mums duria! O atstumas iki dangaus niekad nekinta. Na, mikliai, kelk koją iš automobilio, į kurį mes, daugybę valandų dirbdami fabrike, sudėjome savo kūnų jėgą. Mes jau įgavome Dievo sūnaus pavidalą ir po daugelio metų mums nebeliks nieko kito, kaip žengti šį žingsnį link prasčiausio vidutinės klasės automobilio: įėjimą į fabriką užgins valdymo pulto meistras, nes mūsų eisena per tą laiką truputėlį pakis. Taip, mūsų vieteles jie panaikino, nieko daugiau nebepriimdami, fabrikas jau dirba beveik savaime, šito jie išmoko iš mūsų! Bet prieš tai, kol užgrius skurdas ir teks parduoti automobilį, mes patys norėtume dar bent porąkart sugrįžti iš svetur. Norime dar porąkart susimaišyti su kitais, nuo šito stalo mūsų nenugins jokia mintis, šovusi savininkui į galvą, joks laikraštyje peršamas reklaminis kostiumas, jokia šunybė, taip greitai trumpinanti mūsų gyvenimą, nes mes, vargšai darbo arkliai, būtinai turėtume į savo ganyklą atsivaryti dar bent porą arklio jėgų. Galop direktorius: jis niekada nevaldo vienas! Koncernas, šitas nelaisvėn paimtas suopis, net į viršų negali pašokti taip, kaip norėtų – kas žino, kokius dar išgamas ten sutiktų!

Taip, visi turime savų rūpesčių: ką mes mylime, ką galėtume valgyti.

Jai nėra ko galvoti, kad jos jausmai netikri, tai tikri brangakmeniai, kuriais puošiasi kiti: būriai šukėtų kūnų su gražiausiais pašvitais (nauji batai!) klajoja savo mažųjų meilių takais ir neramiai slydinėja po kambarius. Žmonių choras keltuvo krėslu siunčia daugiabalsį savo aidą Tėvui į padangę. Tai jis sukūrė erogenines zonas, kuriomis vakare puošiasi moteris, o savo darbą ji pamiršta tuojau pat, nespėjus už jį kam deramai ir sumokėti. Apstulbę žiūri vyrai į savo moterų skyles, tikrai, jie pašiurspta, tarsi jau žinotų: toji dėželė, ilgus metus kračiusi jiems grūdelius, jau seniausiai tuščia. Bet esama ir tokių, kuriems svarbiausia meilė. Rytoj anksti turite pasigauti pirmąjį autobusą, ir, jeigu vis dar beviltiškai kovojat dėl savo žmonos, kuri prijunkusi prie jūsų ir trumpo jūsų gyvenimo: dinkit iš čia! Darbas gatvėje nesimėto.

Ir kitus šitie keliai nuveda į mirtį. Kurį laiką jie lydi vienas kitą, garsiai šnopuoja prie vartų, kad juos atidarytų. Ten susirenka dar daugiau žmonių, kurie tarpusavy susiskirsto į silpnas atšakas ir susipina galūnėmis. Kad būtų vienas kumštis, kai teks stoti prieš meistrą. Juk reikia mokėti nors ką daryti! Išgarsėti ir sudaryti daugumą, tai būtų graži pradžia, jei ten pakliūtum nusivaręs su tuo pelnu, kurį kasdien gauna fabrikas. O iš grobio savininkai išsirenka, kas geriausia, tai šiemet patyrėte Riminio ir Karolos paplūdimiuose, kur jūs, vešliai sužydėję, prapuolėte po savo trumpalaikių džiaugsmų sąšlavynu.

Fabriko direktorius velka savo žmoną atgal prie automobilio, kad trumpą gamybinę pauzę sutrumpintų dar intensyvesne veikla. Iš jo siųstuvo į jos ausį sklinda meilūs žodžiai, kuriuos ji su-

tinka trypdama ir vapėdama, panašiai stereoaparatūros neturinčios porelės sutinka savo šokių muziką po vidurnakčio. Langas, kurio iškirptėje matome margą jogos kostiumą (tokių, tik mažesnių ir blankesnių, devynios galybės patenka į restoranus), atkakliai tebešviečia. Jaunuolis atraitoja kietu megztu apvadu užsibaigiančias rankoves ir spokso pro langą į tuodu visiškai nežavius žmones, kurie pagal savo veislę yra tobuli, jei vertinsi jų pajautas lygindamas su mase ir pagal jų įtaką šalies politikai. Kaip nuostabu dainuoti drauge su turčiais ir vis dėlto nepriklausyti fabriko chorui! Išmokti jų papročių, tačiau taip, kad nereikėtų stypsoti laukuose, o atėjus pjūties metui – kirptis plaukų! Tarsi du sunkūs jaučiai panamėje vienas šalia kito ganosi abu automobiliai, o vienas galvijas dabar truputėlį nuklys į lankas. Atsidaro durelės, įsižiebia lemputė. Į Gertės širdį sklinda lipšnūs žodžiai. Ne bausti čia atvyko šitas šeimos tėvas, o paguosti ir vėl užvaldyti – turtas jau tviska kaip miestas už vartų. Jis teturi vieną potroškį: turėti savo žmoną ir visiškai negeisti tų kitų, kurios yra nepasotinamos ir niekad nenustoja dainuoti bei pliurpti, kurioms specialių žurnalų nuotraukos yra arčiausiai širdies. Kaipgi tuomet po darbo dar plūktis jų lyties įmonėse! Jūs tik pasižiūrėkite, ką ši lydekaitė išdarinėja karpių tvenkinyje, man atrodo, gamta kartais nerodo malonės. Direktorius prisirišęs prie savo žmonos, pripratęs prie plačių jos skersgatvių. Ir kol tylusis įnamis tebekybo už lango, palinkęs virš širdžiai mielo motociklų katalogo, direktorius blinkteli Gertę ant priekinės sėdynės (prieš tai jam dar tenka apdoroti vieną galvą, nesakysiu kurią), užtraukia suknelę jai virš galvos ir taip praskečia jos sėdmenis, kad šiuo šiurkščiu grindiniu tuojau pat gali įsibrauti į jos vidų. Rankos švelniai minko tešmenis, į ausį meiliai peršasi liežuvis. Šitaip elgtasi jau ne kartą, nes šalia vieno namo statomas kitas, bet ne tam, kad paremtų kaimyną, o tam, kad kankintų jį. Teisybė, čia truputėlį nepatogu – vasara dar

toli, kelias atkampus, žvėrių apetitas puikus, ir viskas sutelpa į numatytas erdves ar bent jau nenutolsta toliau, nei per šautuvo šūvį. Tarsi sapne gali atsiristi bangų mūša ir įsikurti medžioklės bokštelyje vidury miško. Po juo pro lauko žiūrono mirguliavimą matosi susipynusios galūnės, kurios tarp darbo, pinigų ir galingųjų, jie dabar labai nenori būti vieni – duodasi tai šen, tai ten. Jiems nuolat tenka gultis viens ant kito ar guldyti vienas kitą ant savęs. Žmonių veikla prasideda nauju tikslu, oras šaltas ir direktorius kiekvienąkart, truputėlį ištraukęs savo baslį, sviedžia rūstų žvilgsnį į tyliai besižavintį stebėtoją lange. Jam tereikia truputėlį pasisukti. Galbūt ir jaunuolis dabar stveriasi už savo! Man rodos, jis taip ir daro. Nuo klubų žemyn mes, vyrai, esame visiškai vienodi. Tai reiškia, kad mes priklausome savo moterims, o palikti gatvėje spaudžiame savo bedalį saujoje. Užimkime vietas vienas kitame! Man atrodo, Michaelis laiko uždėjęs ranką ant savo jogos kelnių pryšakio, ir rūbas jau pilnas jo stangrumo. Gertės suknia jau suvisam atsegiota, o jos buferiai iššokę lauk, atsiprašau! Nusispjaut, kad direktorių traukia skersvėjai, giliai širdyje jis gerbia iškilmingumą ir kokybę, mes atsiprašome jo. Moteris veidu įspaudžiama į automobilio sėdynės minkštimą, tarsi šiame odiniame šešėlyje tūnotų snaudulys. Pro praviras dureles kyšo praskėstos jos kojos. O jos vyras, šitas riaumojantis laukinis, kuriam patikėjome mūsų tėvynę, kad jis paverstų ją popieriumi (medžiai ir be to būtų pasmerkti skaudiems kirtimams), štai kas čia jaučiasi taip puikiai, kaip mes niekados neįstengtume! Girdžiu, kaip šis paukštis giedodamas šaukia. Jis pasuka Gertę šonu ir sukiša į ją keletą savo mylinčių pirštų. Meiliai pasakoja apie tolesnius įvarčius, kuriuos ji galės pelnyti. Tuomet dundėdamas vėl įpuola į jos skylę. Tada trumpam ištraukia ir apsičiupinėja savo skeptrą: matome, kokie bergždi ir nenuosaikūs jo judesiai. Dabar žmoną apžiūrinėja specia-

listas, kuris įtempia visas savo jėgas po variklio gaubtu ir vėl siunčia mažąjį savo pardavėją, dar daugiau, jis pats jį lydi, o mes jau pasūpuosime vaikelį ir paskui gerai užrakinsime.

Gertės paslaptys seniausiai atskleistos, atlapotos net geriausiai rakinamos jos durelės, dabar dar pasipila smūgiai per sėdynę ir kryžkaulį, taip juk sveikinasi bičiuliai, kad neprasilenktų eidami prošal. Direktorius su liežuviu įvažiuoja ten kaip sunkvežimis, kas mums tai paaiškins? Kai kurie kaimo jaunikaičiai užėmė postus prieš plakatus su nuogomis moterimis ir viliasi, kad, dalijantis pozicijomis, į tai bus atsižvelgta. Jie nori gauti, bet nenori turėti. Jų žmonos padeda jiems savo nemirtingumu ir aukšta mirtingumo kvota darbe. Tačiau karštu savo keliu direktorius traukia vienas. Kiekvienas žino: kaip dar jaunatviškai čiurškia jo spindis. Dabar žmona susimaišiusi su juo be jokios tvarkos, privalo pakęsti jį savo uodegoje, nes jis gali surasti dar daugiau, dar geriau į ją nutiestų kelių. Kai kitus žmones palaužia ligos, šis ponas abejingai apsitarnauja prie pažįstamo baro, už kurio čia pat, kaimynystėje, atsirado ir jo vaikas. Nėra ko bijoti, čia jo kotas saugus. Sujaudrintas žvėris dabar risčia blaškosi po moterį, šitaip dar labiau paaugdamas. Veršis vėl nesunkiai prisiriša prie nutrūkusios grandinės. Ir sustingsta, kol visiškai atsipalaiduoja. Moteris sunkiai paženklinta gerai pažįstamais žingsniais. Nieko, viskam yra paruoštas vienas geras kremas ir dosniai atverta piniginė. Kas tepa, tas geriau važiuoja. O netrukus ir vėl trykšteli gaivi žaluma, kad vyras galėtų ją išsiurbti.

Kokia žavinga grupė, tačiau ji greitai iširs. Susiglaudę kūnai graso vienas kitam. Keliskart slystelėjęs, direktorius unkšdamas suglemba ant žmonos, kuri taip patogiai buvo išsižergusi. Visiems rekomenduotiną lankyti patį vertingiausią regioną jis nu-

šienavo kaip reikiant, dar negreit čia vėl ims želti žolė. Rūsčiai plūsteli iš jo upelė, o dievai ir kadrų viršininkas nuo tarnų patiektų aukso padėklų savo dalį pasiima jėga. Ir jūs iš visos gausybės rinkitės tai, kas geriausia, ir pažiūrėkit: jau turite tai savo namuose, pavadinkite tai savo geresniąja dalimi, o prieš vartodami ją, pakiškite po čiurkšle ir šveiskit, plaukit, kol patys supluksit.

Šįkart direktorius yra veiksnus, o jo žmona patenkinta ir laiminga. Tačiau rytoj jis ir vėl gali persūdyti, trykštelėti iš tarpkojo ir nusipirkti bet kokį bilietą, dievai žino kur. Vis dėlto žmona yra globojama ir geidžiama, takai aplink gali išsiskirti, tiek daug juk tų kelių – į teatrą, į koncertą, į operą su abonementu, o ten jau galima palaižyti ir vėl atgal gražiai suvynioti tokių dalykų, kuriuos verkšlendamas įteikia direktorius. Štai, jis jau apsivertė ant nugaros ir maskatuoja juo žmonai prie veido. Nuo koto nutysusi plona gleivių gija, taigi prie jos lūpų prikištas mėsgalis jau su padažu, švelnus, pavargęs žindomas kūdikis. Mylim, taip ir reikia. Pageidautina, kad viską, ką ji atsinešė iš virtuvės suplauti ir atmirkyti, dabar švariai nulaižytų. Iš pradžių pakraštėlius, tada jau visą, tik taip bus tvarka, net ir smulkiausias raukšleles, galų gale šiandien dar teks važiuoti automobiliu ir nepagailėti sėdynėms aktyviųjų putų. O po to Gertė dar turi nubučiuoti apžėlusį maišą, kad tik akių neišsibadytų! Vienui vieninteliu truktelėjimu direktorius nudreskia savo žmonai suknelę tarsi gyvatės odą, užtat iškart kušteli, kad rytoj pat nupirks dvi naujas. Suknelė visiškai atlapa, nuo viršaus iki apačios. Iš patogaus aukščio Gertės kūnas apiberiamas bučiniais ir vėl prisegamas prie sėdynės, ten pakibusi ji nesvaido tokių žvilgsnių, kuriuos jam tektų atlaikyti. Direktorius suplėšo ir Gertės apatinius, apnuogindamas visą apgriuvusį jos pryšakį; netrukus vėl, nors jau išorėje, kitapus ap-

trintų portfelių, pasirodys miela akiai žalmė – dar vienas, dar du mėnesiai jungo! Vėjas palankus, todėl pavieniui namo traukiantys žmonės gali ramiausiai stebėti pastatą, kurio šiltame šešėlyje dūko direktorius. Žmona tikrai nepanaši į jokią kino aktorę, bent jau nė į vieną iš man žinomų. Tylu. Michaelis žvalgosi pro langą ir stengiasi vėl sustangrėti, išspausti iš savęs geriausią, didžiausią rezultatą. Ištikimybė direktoriui yra įgimtas dalykas, tai savaime. Mes esame namų židinys ir, jeigu tik prireikia, šildome savo šeimininką.

Jaunuolis, prisimindamas daugybę savo bičiulių, kurių atmintyje saugos savo nuotykį, yra pernelyg perregimas. Jį apėmę jutimai tarsi šunes gulasi ant grindų, kur apdairiai patiestos antklodės. Galbūt vėliau, kai lauke tiedu vargšai jėga pasiims tai, kas jiems priklauso, čia užsuks ir jo draugužė. Kiek ilgai jis teikėsi žvelgti į tą senstančią moterį, tiek dabar ir ilsėsis. Manau, kad ryt rytą, kai trobelninkai jau žiauriai vienas kitą stumdys ir grumdys autobuse ir nesirinkdami žodžių tvatys per galvas savo manta, jis dar pūs į akį.

Tarsi jų automobiliai būtų pakeitę gyvenimą, direktorius kartu su žmona važiuoja namo, abu vienas kito globotiniai, lekiantys iš vienos gyvenimiškos situacijos į kitą. Šie žmonės be jokios baimės gali dulkintis visur, visus jų darbelius užglaistys meilė ir mielos namų šeimininkės. Tarnautojai ilsisi, netrukus juos pašokdins džeržgiantys jų žadintuvai. Automobilis tyliai ir ramiai šluoja lygumą. Tylūs stūkso kalnai – iki rytojaus, kol užsieniečių kelionių vyriausiasis sportininkų džiaugsmui išdalins saulę. Taip direktorius su direktoriene ant savo didelio plausto plukdosi namo – tvarkingai, neviršydami greičio rieda federaciniu keliu. Kad atgautų jėgas, jiedu neseniai stvėrė vienas kitą į glėbį, aplink juos trykšta šaltiniai, taip, turčiai smaginasi kiek tik jiems

patinka. Trobelėse tyku, ten pirmučiausiai galvojama, kaip susimokėti už benziną. Čia viešpatauja didžiausia prievarta, rytoj fabrike šitie trobelninkų sūnūs vėl bus valdomi, o jų žmonos perdien murkdysis stipriosios lyties lakuose. Vaisingąi gaivi yra meilė taurėje, tačiau kuo ji virsta mumyse?

Lyčių darbas, kurį šiandien nudirbo direktorius ir direktorienė, – dėkui už dvigubą sukinį ir pasijodinėjimą kalnuose! – kurį dirbdami jie virpčiodami sužydėjo, kad paskui, tarsi po godžiai prisikimšto valgio, nusišluostytų lūpas, šiandien, nors dar neaišku, jau turbūt užbaigtas. Kol rytoj vėl patenkinti atsidursime šviesoje, trykštančioje iš pašto mašinos žibintų, dar ankstyvoje prieblandoje, o kiek dar metų! Daugiau niekas, tiktai šie žibintai ir nuglosto vargšus kūnus, kurie atsiveria mums begėdišku savo rytmetiniu dvoku, išpūkščiamomis dujomis, ir loterijos bilietai, apie kuriuos jie nuolat galvoja. Reikia mokėti ir įkišti, ne tik išsilieti.

Direktorius vapa pačius svarbiausius, meiliausius žodžius, jis pristato save ir savo programą, šis privatus asmuo. Jis ir vėl savo stichijoje, piniguose. Kas jis būtų be savo žmonos, kaip ją atkakliai tebevadina. Patenkintas įsikimba laisvąja ranka, kuria nevairuoja, į jos kūną ir vairuoja bent ten. Tarsi šiltas jaukus gyvūnas viršum jo kybo kalnai, jis jau iki plikumo jį nukirpo. Niekam nereikalingą automobilį jie užmarino panašiai, kaip savo vaiką, ir užrakinę paliko. Dabar juos tedomina vien jų dirginanti lytis. Moteris, kaip ir dera moteriai, gali eiti apsipirkti. Dabar pradedama spekuliuoti būsimąja diena ir jos išnaudojimo galimybėmis. Direktorius kalba apie tai, kokią įvairovę pademonstruos krušdamas ją vėliau, kitomis dienomis. Viršuje, biure, jam reikia jaudinamo sąmyšio, kad jo kuo-

las galėtų pasitenkinti ir atsidurti žmonos nelaisvėje. Galbūt žmonai prie širdies kas nors ypatingo, ką rytoj, išsirengusi apsipirkti, ji aklai nuseks? Vyras: patikima žmonos žvaigždė žibės virš jo iki aušros, jis švelniai gano savo kotą po jos kaklą, žiūrėkite į kelią, nesižvalgykite į šalis! Vyras dar laša prakaitu ir sperma, dėl to jis netampa menkesnis, skurdesnis ar mažesnis. Šypsodamasis atsiklaupia prieš savo žmoną, ir ši atsiduria po jo spindžiu. Mėsingi pautai glaudžiasi prie gysloto stiebo. Kokia palaima, koks palengvėjimas atsiduoti nakčiai, jei kitąryt, apakintam virtuvės lempos, tapus vienam iš daugelio, nereikėtų mauti laukan į tamsą. Jei mūsų variklyje vis dar liepsnoja ir plečiasi ugnis. Apsišvarinęs, atsinaujinęs direktorius tuojau pat lips su savo Gerte į lovą ir įsiamžins prie jos krūmo – niekas taip meiliai nemoka kilstelėti kojos kaip jis – ir įgrius į liepsnojantį srautą. Galbūt šiandien jų kūnus dar užlies švelnus riksmas, kūnai juk irgi nori valgyti, kas žino? Moteris nori užsitraukti suknelę ant krūtų, ją purto šaltis. Tačiau vyras reikalauja, kad ji jam ir visiems krašto gyventojams, tūnantiems savo mažyčiuose pragaro kiemeliuose, pasiūlytų dar kiek pramogos – reikia sužėrėti, argi ne, Brigita, oi, atsiprašau, Gerte? Suglaustą suknelę jis ir vėl praskleidžia, – o, ji dar visai nieko, šita Gertė, tuose pelenuose, rodos, dar kaži kas žioruoja! Radiatoriai dar kaip reikiant neįšilo, tačiau vyras jau. Čia jis netrunka, jo smakras perdrėkstas Gertės nagu. Jų kelyje nesimaišo joks vienišas klajūnas, kuris savo panamėje dar norėtų truputėlį paplepėti su kokiu pažįstamu. Nėra nieko, kas fabriko direktoriaus kaktoje išvystų valdžios spaudą. Todėl jis tą spaudą turi uždėti žmonai, kaip ženklą, kad ji susimokėjo už įėjimą, ir iš tikrųjų, iš savo makšties šilumos ji drąsiai išlenda į tyrą orą. Vargšų virtuvėje tik dar labiau džiaugiamasi židiniu.

Vyras vadina žmoną mylimiausiąja, čia galvoje turimas ir vaikas. Jie gyvena aukso viduryje, kaimo įkarpoje. Vyriausybė protingai skirsto žmonėms savo ypatingą pasiūlą. Kad firmų savininkai galėtų priimti savo sprendimus ir sugalvoti pasiteisinimus, kaip jie švaistosi subvencijomis ir žmonių kūnais. Užliūliuoti turtų, jie visada gali jaustis laimingi, o kiti pasakojasi apie vargus savo plaštakos didumo sklypeliuose, kuriuos tuojau pat aptveria tvorom, nors sėklos pakanka ne daugiau nei dviems. O jau privalu galvoti dar apie vieną asmenį.

Mes parėjome, vaikutis miega savo menėje.

Sūnus kantriai snaudžia, pririštas *Chemie Linz AG** pasaitėliu. Bet ir mes jau einame miegoti, kad patirtume tą nuojautą, kuri apninka prieš mirtį. Tereikia atsigulti, rankos jau seniausiai tai žino, jos ir miršta anksčiau, o laikas laukiant joms visuomet labiausiai prailgsta. Vyras dar kartą ima ganytis po kosmetika perkrautas žmonos namų ūkio vieteles, čia pat dar trenkęs kaip iš šautuvo, jis nuseks paskui ją į lovą. Vonioje jau girdisi vandens ir sukrėtimų keliamas triukšmas. Sunkus kūnas be gailesčio įmetamas į karštą vandenį, kad pasidarytų malonesnis. Šalia jo krūtinės ilsisi muilai ir šepečiai. Aprasoja veidrodžiai. Poniai direktorienei tenka kaip reikiant nubrūžuoti savo vyrui nugarą, gerai išsimuilinti rankas, o po to pamasažuoti ir didžiulę jo lytį – dabar jis visas jos rankose. Už lango nuslysta mėnuo. Jis jau šaukiasi jos, vyras ir puskilogramis mėsos (o gal net kiek mažiau), jo kuolas, jo čempionas. Šiltame vandenyje jis vėl išpampsta ir vibruoja savo ponui virš prabangaus, šalto jo kūno bufeto. Paskui jis maudys žmoną po dienos vargų, šiaip sau, jam tai patinka. Aplink mirtingieji gyvi savo triūsu ir alga, neamžinai jie gyvena,

* Chemijos firmos pavadinimas. *Vert.*

o gyvena prastai. Bet jie jau pakeitė vargą ramybe, jų krūtinėse miega jo durtuvas, nes nuosavos vonios jie neturi. Vandenyje direktoriaus kūnas sutirpsta, bet vis dar lieka ganėtinai daug kietmetrių. Dar kartą šūkteli žmoną, dabar garsiau, tai įsakymas. Ji neina. Jam pačiam teks atlyžti vandenyje. Taikiai pasislenka į kitą vonios kraštą, nejau teks užrikti, kad ji ateitų? Kaip malonu, kad ne visi vaikšto vandens paviršiumi ir kad neįmanoma pačiam pavirsti vandeniu. Štai koks malonumas, koks pigus. Kiekvienas gali tai padaryti. Ak, tegul ji sau tūno, kur tik nori, toji žmona; o, kaitros tumulai, paimkite mane kartu! Jis atsuka karšto vandens čiaupą, masažuoja jį ir darosi taikus, smagus. Aplink sunkų kūną šniokščia srautai, kūną, kurio kramtomieji raumenys sumala gyvenimą ir praryja firmas. Vargšai ir švaistomi lyg vanduo nuo uolų, tačiau jie bent pasilieka ten, kur yra – savo siaurose lovutėse – ir neelgetauja, tie apgailėtini žmoneliai, kuriems tenka mokėti priedus. Kai jie aklai, kas valandą su savo šventom stygom, kurias jų žmonos vargais negalais įtempė jų kūnų skeletuose, patenka į mašinas! Marios kraujo! Ir viskas veltui, galgi net smarkūs kaip botago kirčiai jų širdžių smūgiai, nes jau nebeliko kraujo, kuris galėtų nuvaryti širdis. O vaikai čia kartais šmirinėja net ketvirtą valandą nakties, bent aš taip manau. Mažų mažiausiai vienas ar du svyruliuoja tokiu metu namo iš diskotekos, dabar jau visuomet girti.

Betgi sūnaus jau šitiek metų niekas nemyli, jis dabar guli savo lovutėje, o taikus mėnulis keliauja dangumi. Sūnus sunkiai alsuoja, išmuštas šalto prakaito, – kai tau į sultis primeta tokių tablečių, miegas iškart pasidaro visai kitoks. Nepatogiai guli vaikas po motinos akimis, ji prieina prie lovutės ir stumteli, kad gulėtų tiesiai. Nugeibęs tas vaikas, o vis dėlto jis visas jos pasaulis: jis tyli kaip ir šis. Žinoma, jis džiaugiasi, kad auga, panašiai kaip tėvo kotas. Švelniai bučiuoja motina savo mažą laivelį,

kuris plaukia aplink pasaulį. Tuomet nustveria plastikinį maišelį, apgobia juo vaiko galvą ir tvirtai suspaudžia apačioje, kad vaikas be kančių nustotų kvėpavęs. Po maišu, ant kurio atspaustas kažkokios *Boutique* parduotuvės adresas, visa jėga dar kartą sukyla vaiko, kuriam dar taip neseniai buvo žadėtas augimas ir sporto inventorius, gyvastis. Štai kaip nutinka, kai gamtą įsigeidžiama patobulinti inventoriumi! Bet ne, juk jis daugiau nenori gyventi. Tada sūnus išplaukia laukan į atvirus vandenis, kur iškart pasijunta savo stichijoje (mamyte!) ir naudojasi kvėpavimo vamzdeliu, pro kurį jo draugai nuo pat pradžių mokosi matyti pasaulį tarsi pro matinį stiklą: tiek daug jis jai reiškė – buvo viršininkas, mažasis karo Dievas, judrus dirbdamas, sportuodamas ir žaisdamas. Jūs viską matote, tačiau matote nedaug. Motina išeina iš namų. Tarsi sprogstantį krūmą, kurį reikia persodinti, ji laiko sūnų ant rankų. Nuo viršūnių, kur šiandien važinėjosi vaikas, o ryt ir vėl būtų norėjęs važinėtis (tiesą sakant, jau spėjo prasidėti nekantri nauja diena), atsisveikina žemė. Sniego paklotėje – pasipiktinimą keliantys atspaudai. Na ir pasiuskit, klaidžiokit aplink ugnį, ko gero, jus kažkas sukrėtė, ką?

Motina neša vaiką, paskui, jau nuvargusi, velka jį sau iš paskos. Už švelnių ūkų – mėnuo. Dabar moteris jau prie upelio, o kitą akimirką patenkintas sūnus panyra į vandenį. Jam pamoja puiki ramuma, juk ir sportininkai visom progom moja vieni kitiems, jei tik netoliese esama publikos. Priešingai visų lūkesčiams, nutiko taip, kad kaip tik jauniausias šeimos narys pirmasis išvys kvailą amžinybės veidą, ten, anapus visų pinigų, kurie, jei tik niekas neužmauna antsnukio, nekliudomi skrieja aplink žemę, kad būtų galima apsipirkti. Griaudėdami žmonės bėga lenkčių ir prašo gražaus oro. O slidininkai traukia į kalnus, nesidomėdami, kas ten dar gyvena, ir taip nori nugalėti save.

Vanduo apglėbęs vaiką nešasi su savimi tolyn, kai toks šaltis, kūnas dar ilgai išliks nepakitęs. Motina gyva, ir vainikuotas jos laikas, kurio gniaužtuose ji rangosi. Moterys sensta anksti, o jų trūkumas yra toks: jos nežino kur paslėpti visą užnugaryje palikusį laiką taip, kad niekas nematytų. Gal jos turėtų jį suryti kaip savo vaiko bambavirkštę? Žmogžudystė ir mirtis!

Bet stabtelėkit bent valandėlę!

Leidyklos „Tyto alba“ serija
„Garsiausios XX a. pabaigos knygos“

- ✓ Peter Høeg „Panelės Smilos sniego jausmas“
- ✓ Jostein Gaarder „Sofijos pasaulis“
- ✓ Kerstin Ekman „Įvykiai prie vandenų“
- ✓ Umberto Eco „Fuko švytuoklė“
- ✓ Michael Ondaatje „Anglas ligonis“
- ✓ Einar Már Guðmundsson „Visatos angelai“
- ✓ Robert Schneider „Miego brolis“
- ✓ Andréï Makine „Prancūziškas testamentas“
- ✓ Peter Høeg „Moteris ir beždžionė“
- ✓ Milan Kundera „Nemirtingumas“
- ✓ Nino Ricci „Šventųjų gyvenimai“
- ✓ Thomas Brussig „Herojai kaip ir mes“
- ✓ Andrzej Zaniewski „Žiurkinas“
- ✓ Gabriel García Márquez „Apie meilę ir kitus demonus“
- ✓ Michael Larsen „Netikrumas“
- ✓ Alessandro Baricco „Šilkas“

✓ Viktor Pelevin „Čiapajevas ir Pustota“
✓ Irvine Welsh „Traukinių žymėjimas“ (Trainspotting)
✓ Ute Ehrhardt „Geroms mergaitėms dangus, blogoms – viskas“
✓ Susanna Tamaro „Eik kur liepia širdis“
✓ Umberto Eco „Vakarykštės dienos sala“
✓ E. Annie Proulx „Akordeono nusikaltimai“
✓ Elfriede Jelinek „Geidulys“
Zyranna Zateli „Grįžtantys su vilkų šviesa“
Agneta Pleijel „Žiema Stokholme“
Connie Palmen „Dėsniai“
Alina Fernández „Alina“
Michael Larsen „Gyvatė Sidnėjuje“
Catherine Clēment „Teo kelionė“
Margaret Atwood „Alias Grace“

Jelinek, Elfriede

Je54 Geidulys : romanas / Elfriede Jelinek ; iš vokiečių k . vertė Jurgis Kunčinas . – Vilnius : Tyto alba , 1998 . – 208 p . (Garsiausios XX a. pab. knygos)

ISBN 9986-16-076-6

Garsios austrų rašytojos Elfriedės Jelinek antipornografinis romanas, kuriame autorė ryžtingai paverčia pornografiją komišku grotesku. Šokiruojanti sekso frazeologija čia vartojama be jokios baimės ar mėgavimosi: ciniškas, be jokių tabu romanas skaitytojui meta intelekto iššūkį.

UDK 830(436)-3

Elfriede JELINEK

GEIDULYS

Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė *Jurgis Kunčinas*

Redaktorė *Jurgita Jablonskaitė*
Viršelio dailininkas *Sigitas Šniras*

SL 1686. 1998 08 14. 9,00 leidyb. apsk. l. Užsakymas **399**
Išleido „Tyto alba“, J. Jasinskio 10, 2600 Vilnius
Spausdino AB „Standartų spaustuvė“, S. Dariaus ir S. Girėno 39, 2038 Vilnius
Viršelį spaudė VĮ „Solidarity“, Savanorių pr. 174, 2663 Vilnius

5,-

„Kai ji kartais nuobodžiauja, joks vyras neturėtų pas ją užsibūti ir geisti jos."

„Aistringas Elfriedės Jelinek antipornografinis romanas „Geidulys" jau tapo bestseleriu. Kitos tokios knygos, kuri prilygtų kalbos bei intelekto iššūkiu skaitytojui, šiuolaikinėje vokiečių kalba kuriamoje literatūroje nėra."
(Frankfurter Rundschau)

Kai nuošalų Alpių slėnį pasiekė AIDS, popieriaus fabriko direktoriui teko atsisakyti nuolat keičiamų partnerių bei prostitučių ir grįžti į savo žmonos Gertės glėbį. Suputoja nežabotas seksas, lydimas pagyrūniškų ir liguistų visad pajėgaus vyro fantazijų. Gertė mėgina išvengti seksualinės agresijos – amžinai to paties alinančio, nuobodaus, rutina tapusio ir net gyvybei pavojingo kartojimosi. Ji dažnai išklysta iš namų, ima be saiko gerti, pakliūva į žandarmeriją. Sekso ji neįstengia suderinti su motinyste. Gertė įsimyli gražuolį studentą Michaelį, kuris, atradęs ją, klajojančią kalnuose, išnaudoja pagal visas naujosios kartos elgsenos taisykles ir įstumia į gilią depresiją...

Bene žymiausia savo kartos austrų rašytoja Elfriede Jelinek gimė 1946 m. Miurcūšlage, Šteienmarke. Augo Vienoje, ten studijavo teatrologiją, meno istoriją ir muziką. 1986 m. rašytoja gavo Kelno miesto Heinricho Böllio premiją, 1987 m. apdovanota literatūrine Šteienmarko premija. Jos romanai preciziški kalbos požiūriu, aktualūs ir socialiai angažuoti. „Geidulys", kaip ir kiti E. Jelinek romanai, sukurtas žaisminga, metaforų kupina kalba. Jis ciniškas, preciziškas, nevengiantis jokių tabu. Jis šaltas ir skamba kaip pikta pornografinės literatūros parodija.

ISBN 9986-16-076-6

TYTO ALBA

